CĂRȚI ROMANTICE

Cu gândul la Kate

NORA ROBERTS

SERIA „FAMILIA STANISLASKI"

Kate Stanislaski Kimball a devenit o balerină de succes, așa cum și-a dorit mama ei. Însă la 25 de ani, când își dă seama că dorul de casă este mai puternic decât orice, întoarce fără ezitare spatele strălucirii scenei și faimei și decide să revină în micul orășel natal pentru a deschide o școală de balet.

Singurul loc potrivit pentru a-și pune în practică visul este o clădire dărăpănată, care are mare nevoie de reparații. Și singurul om potrivit pentru asta este Brody O'Connell, antreprenorul surprinzător de fascinant pe care îl angajează pentru renovare. Kate este imediat atrasă de acest bărbat dur, și până a se îndrăgosti de el și de fiul lui nu mai este decât un pas.

Dar Brody este decis să reziste farmecului pe care Kate îl exercită asupra lui. În definitiv, Kate este o tânără răsfățată, care ar putea să decidă oricând să se întoarcă la dansul profesionist. Iar el nu poate permite ca viața fiului său Jack să mai fie dată peste cap.

Când Jack îi cere mâna lui Kate în numele tatălui său, Kate este fermecată și decide să-l înfrunte pe Brody și să-i ceară să accepte că le este dat să fie împreună, în ciuda încăpățânării lui. Dar va putea rațiunea să fie mai puternică decât inima, când fiecare fibră din trupul lui Brody tânjește să fie alături de Kate?

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2313-3
9 786063 323133
Lira®

NORA ROBERTS

Cu gândul la Kate

Considering Kate
Nora Roberts
Copyright © 2001 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Cu gândul la Kate
Nora Roberts

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Cu gândul la Kate / Nora Roberts
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2313-3

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

NORA ROBERTS

Cu gândul la Kate

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

Prietenilor mei

capitolul 1

Avea să fie perfect. Urma să se ocupe ea de acest lucru. Fiecare pas, fiecare etapă, fiecare detaliu avea să fie realizat exact aşa cum îşi dorea ea, cum îşi imaginase ea, până când visul ei avea să devină realitate.

În fond, a se mulţumi cu mai puţin decât exact ce îşi dorea nu ar fi fost decât o pierdere de vreme.

Iar Kate Kimball nu era genul de femeie care să piardă ceva.

La douăzeci şi cinci de ani deja văzuse şi cunoscuse mai multe lucruri decât o făceau mulţi alţii pe parcursul unei vieţi. La vârsta la care alte fete chicoteau cu gândul la băieţi sau îşi băteau capul cu trendurile în modă, ea călătorise la Paris sau Bonn, purtând costume sofisticate şi făcând activităţi extraordinare.

Dansase pentru regine şi cinase cu prinţi.

Sorbise şampanie la Casa Albă şi plânsese de triumf şi epuizare la Teatrul Balşoi.

Avea să le fie pururi recunoscătoare părinţilor ei şi uriaşei familii pestriţe care îi oferise oportunităţile de a o face. Tot ceea ce avea li se datora lor.

Acum era timpul să înceapă să muncească singură pentru succes.

Dansul fusese visul ei de când se ştia. Obsesia ei, după cum ar fi descris-o fratele ei, Brandon. Şi, recunoscu Kate în sinea ei, nu s-ar fi înşelat. Nu era nimic în neregulă cu a avea o obsesie – câtă vreme era obsesia potrivită şi erai dispus să munceşti pentru ea.

Dumnezeu îi era martor că ea muncise pentru dans.

Douăzeci de ani de antrenamente, de studiu, de bucurii şi durere. De sudoare şi poante. De sacrificii, reflectă acum. Ale ei şi ale părinţilor ei. Înţelegea cât

fusese de dificil pentru aceştia să-i dea voie tocmai ei, mezina familiei, să plece la New York la studii când avea doar şaptesprezece ani. Însă din partea lor nu primise niciodată altceva în afară de susţinere şi încurajări.

Fireşte, ei ştiuseră că, deşi părăsea fermecătorul orăşel din Virginia de Vest pentru a se muta în metropolă, avea să fie înconjurată - şi vegheată - de familie. La fel cum şi ea ştia că o iubiseră şi avuseseră suficientă încredere în ea - crezuseră în ea suficient de mult - cât să o lase să plece oricum.

Exersase şi muncise şi dansase, în egală măsură pentru ei şi pentru ea însăşi. Iar când se alăturase Companiei şi apăruse pe scenă pentru prima dată, ei fuseseră prezenţi. Când îşi câştigase un loc de balerină principală, ei fuseseră prezenţi.

Cariera ei de dansatoare profesionistă se întinsese pe şase ani, timp în care se bucurase de succes în lumina reflectoarelor şi se lăsase înfiorată de muzica răsunându-i în trup. Călătorise în lumea întreagă, devenise Giselle, Aurora, Julieta, zeci de alte personaje, atât tragice, cât şi victorioase. Şi preţuise fiecare moment din acea experienţă.

Nimeni nu fusese mai surprins decât Kate însăşi când alesese să se retragă din acea lumină a reflectoarelor şi să părăsească scena. Exista o singură explicaţie posibilă.

Îşi dorise să se întoarcă acasă.

Îşi dorise o viaţă, una adevărată. Oricât de mult ar fi iubit dansul, începuse să-şi dea seama că aproape îi înghiţise şi devorase orice alt aspect al ei. Cursuri, repetiţii, spectacole, călătorii, presă. Cariera unei balerine presupunea mult mai mult decât să îţi încalţi poantele şi să aluneci graţios în lumina reflectoarelor - sau cel puţin aşa fusese pentru Kate.

Aşa că îşi dorea o viaţă şi îşi dorea un cămin. Şi, descoperise, voia să împărtăşească mai departe o parte

dintre bucuriile care i se oferiseră ei. Iar toate acestea le putea îndeplini prin intermediul şcolii ei.

Elevii aveau să vină, îşi spuse ea. Aveau să vină pentru că numele ei era Kimball şi era un nume cu greutate prin părţile acelea. Aveau să vină pentru că numele ei era Kate Kimball, iar acesta însemna ceva în lumea dansului.

În scurt timp, îşi promise, aveau să vină pentru că şcoala în sine avea să însemne ceva.

Era timpul pentru un nou vis, îşi aminti singură, făcând un tur al uriaşei încăperi goale în care paşii ei răsunau cu ecou. Şcoala de Dans Kimball era noua ei obsesie. Şi intenţiona să o facă la fel de satisfăcătoare, la fel de complexă şi la fel de perfectă ca vechea ei obsesie.

Iar pentru a-i da viaţă avea nevoie, fără îndoială, de la fel de multă muncă, efort, talent şi perseverenţă.

Cu mâinile strânse pumni pe şolduri, studie pereţii acum cenuşii de mizerie, dar care fuseseră cândva albi. Aveau să redevină albi. O suprafaţă imaculată pe care să-şi expună posterele cu marii balerini ai lumii. Nuryev, Fontayne, Baryshnikov, Davidov, Bannion.

Iar cei doi pereţi laterali lungi aveau să fie acoperiţi cu oglinzi în spatele barelor de balet. Această vanitate profesională era la fel de necesară ca aerul pe care îl respira. O dansatoare trebuia să-şi poată vedea şi cea mai mică mişcare, fiecare arcuire, fiecare flexiune, chiar în timp ce o simţea cu trupul, pentru a-şi perfecţiona execuţia.

Era, de fapt, mai mult o fereastră decât o oglindă, reflectă Kate. Una prin care dansatoarea privea pentru a vedea dansul.

Vechiul tavan avea să fie reparat sau înlocuit - indiferent ce s-ar fi dovedit necesar. Cazanul de încălzire... îşi frecţionă braţele îngheţate. În mod cert înlocuit. Podelele sablate şi lăcuite până deveneau o

suprafață netedă și perfectă. Apoi mai era de lucru la lumini, la instalațiile sanitare, probabil și diverse probleme electrice.

Ei bine, bunicul ei fusese tâmplar înainte de a se pensiona - sau de a se semipensiona, reflectă ea cu duioșie. Nu era complet ignorantă în materie de lucrări necesare pentru renovarea unui spațiu. Și avea să se documenteze și mai mult, să pună întrebări, până avea să înțeleagă procesul și să îl poată îndruma corespunzător pe contractorul pe care urma să-l angajeze.

Imaginându-și cum avea să arate, închise ochii și se lăsă într-un plié adânc. Trupul ei, lung și subțire ca o baghetă, alunecă firesc în mișcare până ajunse cu interiorul coapselor sprijinit pe călcâie, se ridică din nou, se lăsă apoi jos.

Își prinsese părul într-un coc neglijent, nerăbdătoare să iasă și să mai arunce o privire asupra spațiului care avea să fie în curând al ei. Cum se mișcă, o parte dintre agrafe slăbiră, lăsând să scape câteva șuvițe negru lucios. Eliberate complet, i-ar fi ajuns până la brâu - un look teribil de romantic ce se potrivea imaginii ei pe scenă.

Zâmbitor, vag visător, chipul ei începu să radieze discret. Moștenise tenul oacheș al mamei sale, precum și pometii ei oblici și înalți, dar și ochii fumurii și bărbia încăpățânată a tatălui ei.

Toate acestea se combinau într-o frumusețe năucitoare și, din nou, romantică. Țiganca, sirena, crăiasa zânelor. Unii bărbați o priviseră și, văzând delicatețea siluetei, se așteptaseră la romantism și fragilitate - fără a anticipa vreodată și dârzenia ei de fier.

Ceea ce se dovedise, de fiecare dată, o greșeală.

- Într-o bună zi ai să rămâi înțepenită așa, iar apoi ai să țopăi ca o broască.

Kate se ridică brusc și deschise ochii.

- Brandon! Cu un strigăt războinic gutural, traversă în fugă încăperea și îi sări în brațe. Ce cauți aici?

Când ai ajuns? Credeam că eşti în cantonament de iarnă cu echipa de baseball în Puerto Rico. Cât timp stai aici?

Era doar cu doi ani mai mare decât ea – un aspect întâmplător de care se folosise pentru a o chinui când erau copii, spre deosebire de sora ei semi-vitregă, Frederica, care, deşi mai mare decât amândoi, nu făcuse niciodată pe aroganta în faţa lor. În ciuda acestui fapt, îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva.

– Cu care întrebare vrei să încep? Râzând, o desprinse din braţele lui, studiind-o rapid cu ochi negri amuzaţi. Tot costelivă eşti.

– Şi tu tot plin de tine. Bună. Îl sărută zgomotos pe buze. Mami şi tati nu mi-au spus că vii acasă.

– Nu ştiau. Am auzit că ai început să te instalezi aici şi m-am gândit că ar fi bine să verific puţin situaţia, să stau cu ochii pe tine. Îşi plimbă privirea prin încăperea mare şi plină de mizerie şi îşi dădu ochii peste cap. Presupun că am ajuns prea târziu.

– O să arate minunat.

– Asta în viitor. Poate. Deocamdată e o magherniţă. Chiar şi aşa, îşi petrecu un braţ pe după umerii ei. Deci regina baletului va deveni profesoară.

– Voi fi o profesoară minunată. Tu de ce nu eşti în Puerto Rico?

– Hei, nu pot nici eu să joc baseball douăsprezece luni pe an.

– Brandon.

Sprâncenele i se arcuiră întrebător.

– Am alunecat rău la a doua bază. Mi-am întins câteva tendoane.

– Oh, cât e de grav? Ai fost la doctor? Vei...

– Vai, Kate. Nu-i mare scofală. Sunt pe lista de concediu medical timp de câteva luni. Voi reintra în joc la timp pentru antrenamentele din primăvară. Şi aşa mă aleg cu o grămadă de timp să mă învârt pe aici şi să-ţi fac viaţa un calvar.

– Ei bine, asta e o oarecare consolare. Haide, îţi fac un tur. Şi avea să arunce o privire la cum se deplasa. Apartamentul meu e la etaj.

– După cum arată tavanul ăla, apartamentul tău s-ar putea să coboare din clipă în clipă.

– E cât se poate de solid, spuse ea fluturând din mână. Doar că arată urât în momentul de faţă. Însă am planuri pentru el.

– Tu întotdeauna ai avut planuri.

Însă o însoţi, menajându-şi piciorul drept, şi traversând sala, trecură într-un mic hol oribil cu tencuiala crăpată şi cărămida dezgolită. Urcând un set de trepte scârţâitoare, ajunseră într-un spaţiu imens care părea a fi ocupat de şoareci, păianjeni şi alte asemenea creaturi la care nu voia să se gândească.

– Kate, spaţiul ăsta...

– Are potenţial, spuse ea ferm. Şi e încărcat de istorie. Datează de dinaintea Războiului Civil.

– Datează de dinaintea Epocii de Piatră. Brandon era genul de bărbat care prefera ca lucrurile să fie de la bun început în ordine şi după un tipar pe care să îl poată înţelege. Cum erau, de exemplu, terenurile de baseball. Ai habar cât o să te coste să faci spaţiul ăsta locuibil?

– Am habar. Şi am să ştiu mai concret după ce voi discuta cu contractorul. E al meu, Brand. Mai ţii minte când eram copii şi treceam pe lângă clădirea asta cu tine şi cu Freddie?

– Sigur, la un moment dat aici era un bar, apoi a fost un magazin de suveniruri sau ceva de genul, apoi...

– A fost o grămadă de chestii, îl întrerupse Kate. A început ca tavernă în anii 1800. Nu prea a reuşit nimeni să aibă succes cu el. Dar eu obişnuiam să studiez clădirea când eram copii şi mă gândeam cât de mult mi-ar fi plăcut să locuiesc aici şi să mă uit afară prin ferestrele astea înalte şi să hoinăresc prin toate încăperile.

O roşeaţă foarte vagă îi înflori în obraji, iar ochii îi deveniră adânci şi întunecaţi. Ceea ce Brandon luă drept semn sigur că i se pusese pata.

– Să gândeşti astfel când ai opt ani e foarte diferit de a cumpăra ditamai clădirea când eşti deja adult.

– Da, aşa e. E diferit. Primăvara trecută, când am venit acasă în vizită, clădirea era scoasă la vânzare. Din nou. Mi-a tot rămas în minte de atunci. Făcu un tur al încăperii. Îşi putea imagina cum avea să arate. Lemnul lucind, pereţii solizi şi curaţi. M-am întors la New York, m-am reapucat de muncă, dar gândul îmi era întruna tot la vechitura asta.

– Îţi pui în minte cele mai bizare chestii.

Ea ridică din umeri, ignorându-l.

– E a mea. Am fost sigură de asta din clipa în care am pus piciorul înăuntru. Nu ai avut niciodată sentimentul ăsta?

Îl avusese, prima dată când păşise pe un teren de baseball. Presupunea că, la urma urmei, majoritatea oamenilor cu scaun la cap i-ar fi spus că a-şi câştiga existenţa din baseball era un vis copilăresc. Dar familia lui nu o făcuse niciodată, îşi aduse el aminte. Tot aşa cum nu o descurajaseră nici pe Kate din visele ei de a fi balerină.

– Ba da, cred că da. Doar că totul mi se pare atât de rapid. Sunt obişnuit să te văd cântărindu-ţi atent paşii de fiecare dată când faci ceva.

– Asta nu s-a schimbat, îi spuse ea rânjind. Când am decis să mă retrag de pe scenă am ştiut că vreau să devin profesoară de dans. Am ştiut că vreau să transform spaţiul ăsta într-o şcoală. Şcoala mea. Dar, mai presus de orice, am vrut să fac din el o casă.

– În regulă. Îşi petrecu din nou braţul în jurul ei şi îi depuse un sărut pe tâmplă. Atunci o să transformăm asta în realitate. Dar, deocamdată, hai s-o ştergem de aici. E teribil de frig înăuntru.

– Înlocuirea sistemului de încălzire e prima chestie de pe lista mea.

Brandon aruncă o ultimă privire în jurul lui.

– Va fi o listă foarte lungă.

Se plimbară împreună în vântul tăios de decembrie, cum o făcuseră încă din copilărie. Pe trotuarele crăpate şi neregulate, pe sub copaci care îşi întindeau ramurile golaşe sub cerul cenuşiu şi greu.

Kate simţi miros de zăpadă în aer, doar o sugestie ispititoare.

Vitrinele magazinelor erau deja decorate de sărbători, cu Moşi rumeni în obraji şi şiraguri de luminiţe, reni zburători şi oameni de zăpadă grăsani.

Dar cea mai frumoasă dintre toate, întotdeauna cea mai frumoasă dintre toate, era Fun House. Vitrina magazinului de jucării era ticsită de minunăţii. Sănii în miniatură, ursuleţi de pluş enormi purtând fesuri pe cap, păpuşi atât elegante, cât şi simple, camionete roşii lucioase, castele făcute din cuburi de lemn.

Aspectul general era fermecător de haotic şi distractiv, îşi spuse Kate. Ai fi putut crede că jucăriile fuseseră aruncate pur şi simplu oriunde li se găsise loc. Însă ea ştia cât de multă atenţie şi câtă înţelegere profundă faţă de copii fuseseră investite în amenajarea vitrinei.

Intrarea le fu anunţată de sunet vesel de clopoţei.

Clienţii rătăceau la întâmplare prin magazin. Un copil mic lovea nebuneşte într-un xilofon în colţul de joacă. În spatele tejghelei Annie Maynard tocmai împacheta un câine de pluş cu urechile clăpăuge.

– Ăsta e unul dintre favoriţii mei, îi spuse ea clientului care aştepta. Nepoata dumneavoastră va fi încântată. Ochelarii îi alunecară pe nas în timp ce legă şnurul roşu şi pufos în jurul cutiei. Apoi ridică privirea pe deasupra lor, clipi surprinsă şi exclamă: Brandon! Tash!

Hai să vezi cine a venit. O, vino şi dă-mi o sărutare, creatură superbă ce eşti.

Când el veni în spatele tejghelei şi făcu întocmai, ea îl bătu pe creştet.

– Sunt căsătorită de douăzeci şi cinci de ani, îi spuse ea clientului. Iar băiatul ăsta e în stare să mă facă să mă simt din nou ca o studentă. Sărbători fericite! Stai să merg după mama ta.

– Nu, mă duc eu. Kate rânji şi clătină din cap. Brandon poate să rămână aici şi să flirteze cu tine.

– Ei bine, atunci... Annie îi făcu cu ochiul. Nu te grăbi.

Fratele ei, reflectă Kate, făcuse femeile să i se topească la picioare încă de când avea cinci ani. Ba nu, de când se născuse, se corectă singură, hoinărind printre raioane.

Era mai mult decât felul în care arăta, deşi frumuseţea lui era spectaculoasă. Chiar mai mult şi decât farmecul cu care era înzestrat, deşi era capabil să îl reverse cu dărnicie atunci când avea chef. Kate stabilise cu mult timp în urmă că la mijloc erau pur şi simplu feromonii.

Unii bărbaţi pur şi simplu făceau femeile să saliveze fără a ridica nici cel mai mic deget. Femeile susceptibile, firește. Ceea ce ea nu fusese niciodată. Un bărbat trebuia să fie înzestrat cu mai mult decât frumuseţe, farmec şi sex-appeal pentru a-i capta interesul. Cunoscuse mult prea mulţi care erau plăcuţi ochiului, dar se dovedeau goi odată ce deschideai ambalajul.

Apoi ocoli raftul cu maşini de jucării şi aproape că se topi.

Individul era superb. Nu, nu, era o descriere prea feminină. Chipeş era una excesiv de căutat masculină. Era pur şi simplu...

Bărbat.

Cel puţin un metru nouăzeci înălţime şi întreaga statură împachetată într-o formă fabuloasă. Ca dansatoare

aprecia un corp tonifiat. Exemplarul care în momentul acela studia şiruri de vehicule în miniatură era îmbrăcat în blugi spălăciţi şi strânşi pe corp, o cămaşă de flanel şi o jachetă de blugi care era plină de urme şi prea subţire pentru vremea de afară. Bocancii de lucru arătau vechi şi solizi. Cine ar fi crezut că bocancii de lucru puteau fi atât de sexy? Şi-apoi mai era şi claia lui de păr; şuviţe groase, de un blond închis şi neuniform, împletindu-se în jurul unei feţe înguste, cu unghiuri ascuţite. Un chip care nu era nici colţuros, nici clasic, nici nimic care să poată fi descris cu o etichetă. Gura îi era plină şi părea să fie singurul lucru moale la el. Nasul îi era lung şi drept, bărbia, ei bine, sculptată. Şi ochii lui...

Nu reuşea să-i vadă prea bine ochii, nu să le deslueşească nuanţa, fiind ascunşi de genele lui minunate. Însă erau acoperiţi de pleoape grele, aşa că şi-i imagină de un albastru intens, somnoros.

Îşi mută privirea asupra mâinilor lui când se întinse să ia una dintre jucării. Erau mari, cu palme late şi degete groase şi scurte. Puternice.

Sfinte Sisoe!

Şi, abandonându-se unei fantezii de moment - o fantezie de moment perfect inofensivă - se sprijini de raft şi răsturnă un mic ambuteiaj de maşini.

Zdrăngănitul produs o smulse instant din visare şi îl făcu pe bărbat să-şi întoarcă ochii - ochii surprinzători, de un verde intens - în direcţia ei.

- Scuze, spuse ea. Şi, rânjindu-i, râzând de ea însăşi, se lăsă pe vine pentru a începe să strângă maşinuţele. Sper că nu au existat victime.

- Avem o ambulanţă aici, dacă se va dovedi necesar.

Bătu cu degetul în maşina lucioasă, roşu cu alb, destinată intervenţiilor de urgenţă, apoi se ghemui şi el să o ajute.

- Mulţumesc. Dacă reuşesc să le pun la loc înainte să sosească poliţia, s-ar putea să scap doar cu un avertisment.

Mirosea la fel de bine cum arăta, decise ea. A rumeguș și bărbat. Își schimbă poziția, intenționat, și genunchii li se ciocniră. Vii frecvent pe aici?

– Da, la drept vorbind. Ridică privirea spre ea, o studie îndelung și temeinic. Ea recunoscu sclipirea de interes din ochii lui. Băieții nu se satură nici la maturitate de jucării.

– Așa am auzit și eu. Ție cu ce îți place să te joci?

Sprâncenele lui țâșniră în aer. Nu i se întâmpla prea des unui bărbat să dea peste o femeie superbă – și provocatoare – într-un magazin de jucării, într-o după-amiază de miercuri. Aproape că se bâlbâi, apoi făcu ceva ce nu mai făcuse de ani buni – vorbi fără a reflecta înainte.

– Depinde de joc. Care e al tău?

Ea râse, apoi își dădu la o parte o șuviță de păr care o gâdila pe obraz.

– Oh, mie îmi plac tot felul de jocuri – în special dacă le câștig.

Dădu să se ridice, însă el i-o luă înainte, îndreptându-și picioarele kilometrice și întinzându-i o mână. Ea i-o prinse, descoperi cu plăcere că era exact atât de aspră cum și-o imaginase și la fel de puternică.

– Mulțumesc din nou. Eu sunt Kate.

– Brody. Îi oferi minuscula decapotabilă albastră pe care o ținea în mână. Cauți să-ți cumperi o mașină?

– Nu, nu astăzi. Până una alta îmi trec în revistă opțiunile, până văd ce-mi doresc...

Buzele i se curbară din nou într-un zâmbet amuzat, seducător.

Brody fu nevoit să se stăpânească să nu fluiere admirativ. I se mai întâmplase din când în când ca femeile să îi facă avansuri, dar niciodată chiar atât de fățiș. Și trecea printr-o perioadă de abstinență autoimpusă care dura de... De ceea ce începea să i se pară a fi mult prea multă vreme.

– Kate. Se sprijini de un raft şi îşi întoarse corpul spre ea. Interesant cât de uşor îşi amintea fiecare mişcare, cum era capabilă mintea lui să reia dansul ca şi cum nu s-ar fi întrerupt niciodată din el. Ce-ar fi să...

– Katie. Nu ştiam că ai să treci pe aici.

Natasha Kimball traversă în grabă magazinul, cărând o enormă autobetonieră de jucărie.

– Ţi-am adus o surpriză.

– Ador surprizele. Dar, mai întâi, poftim, Brody, după cum ţi-am promis. De-abia luni am primit-o şi ţi-am pus-o deoparte.

– E grozavă. Expresia seducătoare şi privirea calculată se spulberară, locul lor fiind luat de un rânjet încântat. E perfectă. Jack o să sară în sus de bucurie.

– Producătorul ăsta face jucării care durează. E ceva de care se va bucura ani întregi de-acum încolo, nu doar o săptămână după Crăciun. Ai făcut cunoştinţă cu fiica mea? întrebă Natasha, petrecându-şi un braţ pe după talia lui Kate.

Brody ridică privirea de la camionul din cutia deschisă.

– Fiica ta?

Deci aceasta era balerina, îşi spuse el. Nu era de aşteptat?

– Tocmai am făcut cunoştinţă – în contextul unui uşor accident rutier.

Kate îşi păstră zâmbetul întipărit pe faţă. Fără îndoială doar îşi imaginase răceala bruscă din tonul lui.

– Jack e nepotul tău?

– Jack e fiul meu.

– Oh! Făcu un uriaş pas în spate în mintea ei. Ce tupeu avea individul! Ce tupeu din partea unui bărbat căsătorit să flirteze cu ea. Aproape că nici nu conta cine flirtase primul, în fond. Ea nu era căsătorită. Sunt sigură că va fi încântat de cadou, spuse ea, pe

un ton de gheaţă acum, şi se întoarse spre mama ei. Mami...

– Kate, tocmai îi spuneam lui Brody despre planurile tale. Mă gândeam că poate ai vrea să îţi vadă clădirea.

– Oare pentru ce?

– Brody e contractor. Şi un tâmplar fantastic. El a remodelat camera de lucru a tatălui tău anul trecut. Şi a promis să arunce o privire şi la bucătăria mea. Fiica mea insistă pe excelenţă, adăugă Natasha, râzând din ochii auriu închis. Aşa că, firește, m-am gândit la tine.

– Îţi sunt recunoscător.

– Nu, eu îţi sunt recunoscătoare, pentru că ştiu că faci muncă de calitate la un preţ corect. Îl strânse uşor de braţ. Spence şi cu mine ţi-am fi recunoscători dacă ai face o evaluare a clădirii.

– Nici nu mă instalez decât peste două zile, mami. Hai să nu ne pripim. Dar e adevărat că m-am împiedicat de ceva enervant în clădire, nu cu mult timp în urmă. E în faţă, fermecând-o pe Annie.

– Ce... Brandon? O, de ce n-ai spus aşa!

Când Natasha se îndepărtă în grabă, Kate se întoarse spre Brody.

– Încântată de cunoştinţă.

– La fel. Dă-mi un telefon dacă vrei să vin să-ţi văd clădirea.

– Desigur. Puse înapoi pe raft maşinuţa pe care i-o dăduse Brody. Sunt sigură că fiul tău va fi încântat de camion. E singurul tău copil?

– Da. Nu-l am decât pe Jack.

– Sunt sigură că vă ţine ocupaţi, şi pe tine şi pe soţia ta. Acum te rog să mă scuzi...

– Mama lui Jack a murit acum patru ani. Dar pe mine mă ţine extrem de ocupat. Ai grijă la intersecţii, Kate, îi sugeră el şi, luând camionul sub braţ, se îndepărtă.

– Bine lucrat, şuieră Kate în barbă. Foarte bine lucrat.

Acum ar fi putut eventual să fugă afară şi să caute nişte căţeluşi pe care să îi lovească, doar pentru a pune capac acelei după-amiezi.

Unul dintre cele mai bune lucruri când aveai propria afacere, după părerea lui Brody, era posibilitatea de a-ţi organiza timpul după priorităţi. Existau o grămadă de bătăi de cap - responsabilităţi, hârţogării, gestionarea diverselor proiecte - asta fără a mai vorbi de presiunea de a obţine proiecte pe care să le gestioneze. Însă acel unic element compensa pentru absolut toate dezavantajele.

În ultimii şase ani avusese o singură prioritate.

Numele lui era Jack.

După ce ascunsese autobetoniera sub o prelată, în bena camionetei lui, trecuse în fugă să verifice cum avansau lucrurile pe unul dintre şantierele lui, îi făcuse o vizită unui furnizor pentru a-i sugera o comandă specială, apoi se oprise şi la un al doilea şantier pentru a-i face unui potenţial client o estimare de preţ privind renovarea unei băi şi, într-un final, se dusese acasă.

În zilele de luni, miercuri şi vineri ţinea morţiş să ajungă acasă înainte ca autobusul şcolar să apară bombănind în capătul străzii. În celelalte două zile lucrătoare - şi în cazul unor eventuale întârzieri inevitabile - Jack era dus acasă la familia Skully, unde îşi putea petrece o oră sau două cu cel mai bun prieten al lui, Rod, sub privirile atente ale lui Beth Skully.

Le era profund îndatorat lui Beth şi Jerry Skully, în cea mai mare parte pentru că îi ofereau lui Jack un loc sigur şi fericit în care să stea atunci când nu putea fi acasă. În cele zece luni de când se întorsese în Shepherdstown, Brody se întâlnise aproape zilnic cu lucruri care îi aminteau cât de multă alinare puteai găsi într-un oraşel nu foarte mare.

Acum, la treizeci de ani, se minuna de tânărul care, cu doar puţin peste zece ani în urmă, nu ştiuse cum să lase cât mai repede în urmă anume acel orăşel.

Totul se dovedise a fi pentru binele lui, decise el, intrând în curba spre casă. Dacă nu ar fi plecat de acasă, dacă nu ar fi fost atât de aprig hotărât să îşi pună amprenta asupra lumii altundeva decât în orăşelul natal, nu ar fi trăit şi nu ar fi învăţat. Şi nu ar fi cunoscut-o pe Connie.

Nu l-ar fi avut pe Jack.

Aproape că se întorsese de unde plecase. Chiar dacă nu reparase încă ruptura cu părinţii lui, făcea totuşi progrese. Sau, mai exact, Jack le făcea, se corectă Brody. Chiar dacă tatăl lui se încăpăţâna în continuare să-şi privească fiul cu reproş, nu îi putea rezista nepotului său.

Fusese o idee bună să se întoarcă acasă. Brody privi pădurile care creşteau bogate de o parte şi de cealaltă a drumului. Câţiva fulgi de zăpadă mărunţi începeau deja să alunece lin din cerul plumburiu. Dealurile, pietroase şi aspre, se curbau în sus şi-n jos după cum le tăia capul.

Era un loc potrivit pentru a creşte un băieţel. Era mai bine pentru amândoi să lase în urmă metropola şi să reînceapă de la zero, împreună, într-un loc unde Jack avea familie.

Familie care putea şi avea să îl accepte drept ceea ce era, în loc să vadă în el un memento a ceea ce se pierduse.

Coti pe drum, frână şi opri motorul camionetei. Autobuzul avea să apară în câteva minute, iar Jack avea să sară din el, să vină în fugă şi să urce în maşină, umplând cabina camionetei cu poveşti despre lucrurile palpitante şi interesante de peste zi.

Era mare păcat, reflectă Brody, că nu putea la rândul lui să-i povestească băieţelului de şase ani despre lucrurile interesante şi palpitante care i se întâmplaseră lui.

Nu ar fi putut nicidecum să-i spună fiului său că își simțise sângele tresărind din nou pentru o femeie. Și nici nu fusese o tresărire ușoară, ci un salt uriaș. Și nu putea să-i împărtășească nici că, pentru o clipă, pentru ceva mai mult de o clipă, fusese tentat să dea curs acelei tresăriri din sângele lui.

Trecuse atât de multă vreme.

Și ce-ar fi fost rău în asta, la drept vorbind? O femeie atrăgătoare și care, pe deasupra, în mod evident nu avea scrupule în a face ea primul pas. Un mic joc al seducției, câteva întâlniri civilizate, apoi câteva partide de sex mai puțin civilizate. Toată lumea se alegea cu ceea ce-și dorea și nimeni nu avea de suferit.

Înjură în barbă și își frecționă nodul de tensiune care i se strânsese pe ceafă.

Cineva sfârșea întotdeauna prin a avea de suferit.

Și totuși, poate că ar fi meritat riscul... dacă nu ar fi fost vorba de fiica răsfățată și perfectă a Natashei și a lui Spencer Kimball.

Era o aventură din care mai gustase o dată și nu avea nicidecum de gând să navigheze și a doua oară printre capcanele ei.

Știa destule despre Kate Kimball. Prim-balerină, răsfățata înaltei societăți și favorita snobilor din lumea artei. Chiar lăsând la o parte faptul că ar fi preferat ca cineva să-i scoată toți dinții - unul câte unul - mai degrabă decât să urmărească de la un capăt la celălalt un spectacol de balet, își luase porția de interacțiuni cu societatea cultă pe parcursul căsniciei sale mult prea scurte.

Connie fusese o bijuterie rară. O ființă naturală într-un ocean de artificii și pompă. Și chiar și așa drumul lor împreună fusese dificil. Nu avea să afle niciodată dacă ar fi continuat să îl străbată împreună, oricât ar fi fost de greu, însă îi plăcea să creadă că da.

Oricât de mult o iubise, căsnicia dintre el și Connie îl învățase că viața era mai ușoară dacă rămâneai

printre cei de nivelul tău. Şi chiar mai uşoară pentru un bărbat dacă evita pur şi simplu orice relaţie serioasă cu o femeie.

Era bine că fusese întrerupt înainte de a da curs impulsului de a o invita pe Kate Kimball să iasă cu el. Şi era bine că aflase cine era înainte să înceapă să flirteze serios cu ea.

Şi era foarte bine că avusese timp să-şi amintească exact cine era prioritatea lui. Experienţa de a fi tată îl scuturase zdravăn pe cel care fusese cândva un băieţandru arogant, neglijent şi adesea nesocotit. Şi făcuse bărbat din el.

Auzi huruitul autobuzului şi se ridică în scaun, rânjind. Nu exista nici un alt loc pe lume în care Brody O'Connell ar fi preferat să se afle mai degrabă decât exact aici şi acum.

Autobuzul mare şi galben se opri gemând, clipind din lămpile de semnalizare de siguranţă. Şoferul îi făcu vesel cu mâna în semn de mic salut. Brody îi răspunse cu un gest similar şi îşi privi micul fulger ţâşnind pe uşă.

Jack avea o constituţie compactă, mai puţin în ceea ce privea labele picioarelor. Aveau să mai treacă vreo câţiva ani până să crească la înălţimea potrivită pentru ele. La capătul drumului îşi dădu capul pe spate şi încercă să prindă pe limbă unul dintre acei fulgi de zăpadă minusculi. Faţa îi era rotundă şi veselă, ochii verzi ca ai tatălui său, gura încă modelată în arcul inocent al copilăriei.

Brody ştia că atunci când Jack avea să-şi smulgă căciula de schi roşie – ceea ce urma să facă la prima ocazie –, părul lui blond deschis avea să ţâşnească în sus în ţepi galbeni ca floarea-soarelui.

Privindu-şi fiul, Brody se simţi inundat de iubire, un torent care se revărsă în el atât de rapid, încât dădu pe dinafară din inima lui.

Apoi portiera camionetei se deschise, iar băieţelul se căţără pe banchetă, arătând ca un căţeluş entuziasmat, cu labele încă prea mari.

– Bună, tati! Ninge. Poate o să se depună doi metri şi atunci nu se va merge la şcoală şi vom putea face un milion de oameni de zăpadă în curte şi să ne dăm cu săniuţa. Ţopăi pe banchetă. Putem?

– Din clipa în care se depun doi metri de zăpadă ne apucăm de primul dintre cei un milion de oameni de zăpadă.

– Promiţi?

Promisiunile, după cum ştia Brody, erau întotdeauna ceva solemn.

– Îţi promit cu sfinţenie.

– Grozav! Ştii ceva?

Brody porni motorul şi se puseră în mişcare.

– Ce anume?

– Mai sunt doar cincisprezece zile până la Crăciun, iar domnişoara Hawkins zice că mâine vor fi paisprezece, iar asta înseamnă doar două săptămâni.

– Cred că asta înseamnă că cincisprezece minus unu face paisprezece.

– Da? Jack făcu ochii mari. Bine. Deci Crăciunul e peste două săptămâni, iar bunica spune că timpul zboară, deci practic e deja Crăciunul.

– Practic.

Brody opri camioneta în faţa casei ţărăneşti pe trei nivele. La un moment dat avea să renoveze întreaga construcţie. Eventual pe când devenea eligibil pentru a ieşi la pensie.

– Deci, uite, dacă practic e aproape Crăciunul, pot să primesc un cadou?

– Hm. Brody strânse din buze, îşi încreţi fruntea şi păru să reflecteze temeinic la întrebarea lui. Ştii, Jack, a fost bună asta. A fost chiar foarte bună. Nu.

– Of!

– Of, repetă Brody pe același ton îndurerat. Apoi râse și își înșfăcă fiul de pe banchetă. Dar dacă îmi dai o îmbrățișare, am să gătesc la cină Pizza Fantastic de Magică a familiei O'Connell.

– Bine!

Jack își încolăci brațele în jurul gâtului tatălui său. Iar Brody se simți acasă.

capitolul 2

– Ai emoţii?

Spencer Kimball îşi privi fiica turnând o ceaşcă de cafea. Arăta impecabil, îşi spuse el. Coama de păr creţ îi era prinsă cuminte într-o coadă care îi cobora pe spate. Sacoul şi pantalonii gri închis aveau o croială cochetă şi de o eleganţă discretă care, îşi spunea el uneori, părea a fi o trăsătură înnăscută pentru ea. Chipul ei – şi Doamne, arăta exact ca mama ei – era perfect calm.

Da, arăta impecabil şi era foarte frumoasă. Şi matură. De ce îi era atât de greu să-şi vadă copilaşii deveniţi adulţi?

– De ce aş avea emoţii? Mai vrei cafea?

– Da, mulţumesc. E ziua S, adăugă el când ea îi umplu ceaşca. Ziua Semnării. Peste câteva ore vei fi proprietara unui imobil, cu toate bucuriile şi frustrările pe care le presupune acest lucru.

– Abia aştept. Se aşeză să ronţăie jumătatea de chiflă pe care şi-o prăjise pentru micul dejun. Am reflectat atent şi în detaliu.

– Întotdeauna aşa faci.

– Aha. Ştiu că e un risc să îmi canalizez atât de multe dintre economiile mele şi o bună parte din fondul meu fiduciar înspre investiţia asta. Dar sunt stabilă financiar şi ştiu că pot face faţă cheltuielilor preconizate pentru următorii cinci ani.

El dădu din cap, studiindu-i chipul.

– Ai flerul pentru afaceri al mamei tale.

– Aşa îmi place să cred. Şi îmi place să cred şi că am talentul tău de profesor. În fond, sunt o artistă născută din alţi doi artişti. Şi scurta experienţă ca profesoară în New York mi-a deschis apetitul pentru asta. Luă frişca

şi îşi mai puse puţină în cafea. Îmi înfiinţez o afacere în oraşul meu natal, de a cărui comunitate sunt legată prin contacte solide.

– Perfect adevărat.

Ea îşi puse chifla deoparte şi îşi luă cafeaua.

– Numele Kimball e respectat aici, iar numele meu e respectat în lumea dansului. Am studiat dansul timp de douăzeci de ani, am plătit cu sudoare şi durere pentru miile de ore de lecţii. Se presupune că am învăţat mai mult decât cum să execut corect un *tour jeté*.

– Fără îndoială.

Kate oftă. Nu putea să se ascundă de tatăl ei. O cunoştea la perfecţie. El era rezerva ei de soliditate, îşi spuse ea, rezerva ei de neclintire.

– În regulă. Ştii cum e când simţi fluturi în stomac?

– Da.

– Fluturii mei sunt broaşte. Nişte broaşte mari, grase şi agitate. Nu am avut asemenea emoţii nici înaintea primului meu solo ca profesionistă.

– Pentru că nu te-ai îndoit niciodată de talentul tău. Ăsta e un teritoriu nou, scumpo. Îşi puse o mână peste a ei. Ai tot dreptul să simţi broaşte. Ba chiar mi-aş face griji dacă nu te-ar încerca o oarecare nelinişte.

– În acelaşi timp te îngrijorează gândul că poate fac o greşeală uriaşă.

– Nu, nu e o greşeală. Îi strânse scurt mâna. Mă preocupă puţin gândul – şi, ca tată, am şi eu dreptul la emoţii – că s-ar putea ca peste câteva luni să începi să duci dorul apariţiilor pe scenă. Să duci dorul companiei şi a vieţii pe care ţi-ai construit-o. O parte din mine şi-ar fi dorit să mai amâni puţin înainte să te angajezi în ceva atât de amplu. Iar cealaltă parte se bucură pur şi simplu că te-ai întors acasă.

– Ei bine, spune-le broaştelor tale să se liniştească. Odată ce mă angajez la ceva, mă ţin de treabă.

– Ştiu.

Era unul dintre aspectele care îi stârneau îngrijorarea, însă nu avea de gând să îi spună şi ei.

Kate îşi luă din nou chifla şi îi rânji uşor. Ştia exact cum să-i distragă atenţia.

– Deci, povesteşte-mi despre planurile de reamenajare a bucătăriei.

El tresări, chipul lui frumos schimonosindu-se într-o expresie îndurerată.

– Nu m-apuc de asta. Aruncând o privire prin încăpere, îşi trecu o mână prin păr, amestecându-şi şuviţele de argintiu printre cele aurii. Mamei tale i s-a pus pata să reinventeze complet spaţiul ăsta. Vrea să schimbe ba una, ba alta, iar Brody O'Connell îi ţine isonul. Ce e în neregulă cu bucătăria?

– Poate are vreo legătură cu faptul că nu a mai fost reamenajată de vreo douăzeci de ani?

– Şi ce vrei să spui cu asta? Spencer flutură ceaşca de cafea. Arată grozav. E cât se poate de confortabilă. Dar apoi l-a pus naiba să îi arate cataloage cu mostre.

Buzele ei tresăriră amuzate auzind tonul trădat al tatălui ei, însă îi luă partea cu un aer sobru.

– Nemernicul!

– Şi se pune problema de bovindouri cu trei sau cu cinci panouri. Avem fereastră. Arătă spre cea de deasupra chiuvetei. E în regulă. Poţi să priveşti prin ea după pofta inimii. Pe cuvânt, băiatul ăla mi-a sedus soţia cu vorbe dulci despre blaturi de lucru solide şi borduri din lemn de stejar.

– Borduri din lemn de stejar, hm. Foarte sexy. Râzând, îşi sprijini un cot pe masă. Povesteşte-mi despre O'Connell.

– Face treabă bună. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să vină să-mi demoleze bucătăria.

– Locuieşte de mult în zona asta?

– A crescut nu departe de aici. Tatăl lui are Ace Plumbing. Brody a plecat când avea vreo douăzeci de ani. S-a dus la Washington. A lucrat în construcţii.

În regulă, își spuse Kate. Avea să fie nevoită să îl tragă de limbă dacă mai mult nu era dispus să îi spună de bunăvoie.

– Am auzit că are un băiețel.

– Da, Jack. Un mic zvăpăiat. Soția lui Brody a murit de mult timp. A fost răpusă de un cancer, cred. Impresia mea e că și-a dorit să-și crească fiul mai aproape de familie. S-a mutat înapoi de vreun an, parcă. Și-a înființat o companie de succes, care are reputația de a face treabă de calitate. O să lucrezi bine cu el.

– Dacă decid să îl angajez.

Se întrebă cum ar fi arătat Brody cu o centură pentru scule, apoi își aminti singură că era o întrebare pe care ea, ca femeie, nu ar fi trebuit să i-o adreseze afectuosului ei tată, dar care, totodată, nu avea nici o relevanță în stabilirea unei colaborări profesionale.

Însă era gata să pună pariu că ar fi arătat excelent cu centură.

Gata. Broaștele din stomacul ei erau în continuare destul de vioaie, dar Kate era acum proprietara unei superbe și uriașe clădiri în paragină din frumosul orășel universitar Shepherdstown, Virginia de Vest.

O clădire aflată la mică distanță, pe jos, de casa în care crescuse, de magazinul de jucării al mamei sale, de universitatea la care preda tatăl ei.

Era înconjurată de familie, prieteni și vecini.

O, Doamne!

Toată lumea o cunoștea – și toată lumea avea să stea cu ochii pe ea pentru a vedea dacă o scotea la capăt, dacă avea să reziste sau dacă avea să cadă în nas. De ce nu își deschisese școala în Utah sau New Mexico ori vreun alt loc în care ar fi fost o anonimă, undeva unde să nu fie înconjurată din toate părțile de așteptările celorlalți?

Iar asta, își aminti singură, era pur și simplu o întrebare prostească. Hotărâse să își înființeze școala de

dans anume aici pentru că aici era acasă. Iar acasă, îşi spuse Kate, era exact unde îşi dorea să se afle.

Nu avea să cadă, nici în nas, nici altfel, îşi promise Kate parcându-şi maşina. Avea să reuşească pentru că avea să supravegheze personal fiecare detaliu. Avea să facă pe rând toţi paşii necesari, exact aşa cum făcuse toţi ceilalţi paşi care o aduseseră în punctul acesta. Atent, meticulos. Şi avea să muncească din răsputeri pentru a-şi duce planul la bun sfârşit.

Nu avea să-şi dezamăgească părinţii.

Ceea ce conta era că acum proprietatea îi aparţinea – ei şi băncii – şi putea să înceapă să implementeze paşii următori.

Urcă treptele clădirii – treptele ei –, traversă veranda scurtă ce parcă stătea să se prăbuşească şi descuie uşa spre viitorul ei.

Mirosea a praf şi pânză de păianjen.

Ceea ce avea să se schimbe. O, da, îşi spuse Kate, punându-şi deoparte poşeta şi cheile. Avea să înceapă să se schimbe cât de curând. În foarte scurtă vreme aerul avea să miroasă a rumeguş şi vopsea proaspătă şi a sudoare de muncitori lucrând.

Trebuia doar să-şi angajeze echipa.

Începu să traverseze podeaua doar pentru a-şi auzi ecoul propriilor paşi şi văzu micuţul casetofon portabil din centrul încăperii. Nedumerită, porni în grabă spre el, luă felicitarea pusă deasupra aparatului şi rânji când văzu scrisul mamei ei.

Rupse plicul şi scoase felicitarea având pe coperta exterioară o pictură superbă ce reprezenta o balerină la bară.

Felicitări, Katie!

Poftim un mic cadou de casă nouă, ca să ai întotdeauna muzică.

Cu drag, mama, tata şi Brandon.

– O, dragii mei. Nu mă dezamăgiţi niciodată.

Uşor înlăcrimată, se lăsă pe vine şi porni casetofonul. Era una dintre compoziţiile tatălui ei şi una dintre favoritele ei. Îşi aminti cât de încântată şi cât de mândră fusese când dansase pentru prima dată pe ea pe scena din New York.

Kimball dansând pe muzică de Kimball, îşi spuse ea, şi se dezbrăcă de palton şi se descălţă.

Lent la început – o extensie prelungă. Muşchii tremură, dar rezistă, şi rezistă. O flexiune din genunchi pentru a schimba linia corpului. Răsucindu-se, măsură cu măsură.

Mai jos. O serie de piruete uşoare, fluide mai degrabă decât energice.

Făcu un tur al încăperii în paragină, alunecând firesc în paşii pe care şi-i amintea prea bine. Muzica se revărsă între cei patru pereţi, în mintea şi în trupul ei.

Crescând acum în intensitate, de la romantism la pasiune. Arabesc, o triplă piruetă rapidă şi uşoară, urmată de o serie de sărituri *ballotté*.

Bucuria dansului o inundă. Elasticul care îi strângea coada îi zbură din păr. *Grand jeté*. Şi din nou. Apoi din nou. Simte-te ca şi cum ai putea zbura la nesfârşit. Arătă că poţi.

Încheie cu eleganţă, cu plăcere, într-o învolburare rapidă de piruete *fouetté*. Apoi stai! Încremeneşte precum o statuie, un braţ în aer, celălalt în spate.

– Presupun că ar trebui să arunc trandafiri, dar nu am nici unul la mine.

Răsuflarea ei era deja sacadată şi aproape că i se tăie de tot când acele cuvinte o smulseră din dispoziţia artistică. Îşi apăsă o mână pe inima ce i-o luase la goană şi, gâfâind uşor, se zgâi la Brody. Acesta stătea în picioare lângă uşă, cu mâinile în buzunare şi o trusă de scule la picioare.

– Poţi să-mi rămâi dator, reuşi Kate să spună. Îmi plac roşii. Doamne, m-ai speriat de moarte!

– Scuze. Uşa nu era încuiată şi nu m-ai auzit când am bătut.

Sau nu l-ar fi auzit, decise el, dacă s-ar fi gândit să bată.

Dar când o văzuse prin fereastră, nu mai fusese în stare să gândească deloc. Intrase pur şi simplu, fermecat. O femeie care arăta astfel, care se mişca astfel, nu putea să nu farmece un bărbat. Îşi închipuia că o ştia şi ea.

– Nu-i nimic. Îi întoarse spatele şi se duse să dea mai încet muzica. Inauguram spaţiul. Deşi dansul ăsta arată mai bine cu lumini şi costume. Deci... Îşi dădu la o parte din faţă părul despletit, poruncindu-i inimii ei să îşi calmeze bătăile înnebunite. Ce pot să fac pentru tine, domnule O'Connell?

Brody porni spre ea, oprindu-se să îi ridice de pe jos elasticul de păr.

– Ai pierdut ăsta în timpul unei răsuciri.

– Mulţumesc.

Şi-l băgă în buzunar.

Brody şi-ar fi dorit să-şi fi prins părul înapoi în coadă. Nu-i plăcea reacţia lui la felul în care arăta în momentul acela, roşie la faţă şi ciufulită şi... disponibilă.

– Am impresia că nu te aşteptai să mă vezi.

– Nu, dar nu mă deranjează lucrurile neaşteptate.

Mai ales, îşi spuse ea, când veneau la pachet cu ochi verzi fabuloşi şi o expresie vag încruntată foarte sexy.

– Mama ta m-a rugat să trec pe aici să arunc o privire asupra clădirii.

– Ah! Eşti un alt cadou de casă nouă.

– Poftim?

– Nimic. Îşi înclină capul într-o parte. Dansatorii, reflectă ea, ştiau la fel de multe despre limbajul corpului ca un psihiatru. Al lui era rigid, doar o idee defensiv. Şi în mod cert se străduia să păstreze o distanţă considerabilă, sănătoasă, între ei doi. Îţi stârnesc neliniştea, domnule O'Connell, sau doar te irit?

– Nu te cunosc suficient de bine pentru a fi nici neliniştit, nici iritat.

– Vrei să o faci?

Brody îşi simţi muşchii abdomenului tremurând.

– Ascultă, domnişoară Kimball...

– În regulă, nu face pe ţâfnosul cu mine. Îl întrerupse cu o fluturare din mână. Păcat, îşi spuse. Ea prefera să fie directă, iar el, în mod evident, nu. Te găsesc atrăgător şi aveam impresia că erai şi tu interesat, iniţial. M-am înşelat.

– Ţi se întâmplă frecvent să le faci avansuri bărbaţilor necunoscuţi în magazinul de jucării al mamei tale?

Kate clipi surprinsă, lovită scurt de o tresărire de mânie şi ofensă. Apoi ridică din umeri.

– Ei bine. Au, doare.

– Scuze. Dezgustat de el însuşi, ridică în aer mâinile. Am sărit mult calul. Poate că într-adevăr mă iriţi, totuşi. Nu e vina ta. Mi-am ieşit din mână în materie de... femei agresive. Hai să spunem doar că, în momentul de faţă, nu caut nici un fel de complicaţii.

– Asta e o lovitură teribilă – eu deja alesesem verigheta pentru nuntă, dar presupun că am să-mi revin.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet.

– Ei bine. Au, doare.

Avea un zâmbet superb atunci când îl folosea, îşi spuse Kate. Era al naibii de mare păcat că se dovedea atât de zgârcit cu zâmbetele în ceea ce o privea.

– Acum că am lămurit toate astea – ce părere ai?

Îşi deschise larg braţele pentru a cuprinde întreaga încăpere.

Cum pe această temă se simţea stăpân pe situaţie, Brody se relaxă.

– E o clădire veche grozavă. Foarte multă atmosferă şi potenţial. Construită să reziste.

Vaga senzaţie deranjantă de iritare care încă îi înfiora îngheţată pielea se risipi instant. Începu să radieze căldură.

– Aşa e. Acum te iubesc.

Fu rândul lui să clipească surprins. Deja făcuse un pas defensiv în spate când Kate izbucni în râs.

– Chiar că ţi-ai ieşit din mână. Nu am de gând să mă arunc în braţele tale, Brody – deşi e tentant. Doar că eşti prima persoană care mi-a dat dreptate în privinţa asta. Toţi ceilalţi mă cred nebună să investesc atât de mult timp şi bani în clădire.

Brody nu mai ţinea minte ca vreo altă femeie să fi reuşit vreodată să îl facă să se simtă ca un idiot, atât de des şi într-un interval de timp atât de scurt. Îşi îndesă din nou mâinile în buzunar.

– E o investiţie bună – dacă o faci cum trebuie şi dacă te bagi la lucrări pe termen lung.

– Oh, mă bag. Ce-ar fi să-mi spui cum consideri tu c-ar trebui s-o fac?

– Primul lucru pe care l-aş face ar fi să văd cum stau lucrurile cu sistemul de încălzire. E un frig crunt aici.

Ea îi rânji.

– S-ar putea să ne înţelegem totuşi bine, până la urmă. Cazanul de încălzire e la subsol. Vrei să arunci o privire?

Kate îl însoţi la subsol – lucru la care el nu se aşteptase. Şi nu o luă la fugă când dădură peste un şoarece speriat – sau peste vechea piele năpârlită a unui şarpe care cel mai probabil se ospătase cu rudele rozătorului.

Iar la o astfel de reacţie se aşteptase.

Din experienţa lui, femeile – cel puţin genul de femei puternic pliate pe tiparele feminine – de regulă dădeau rapid înapoi când întâlneau orice fel de vietate care se deplasa prin alunecare sau paşi mărunţi. Însă Kate se mulţumi să strâmbe din nas şi îşi scoase un carneţel din buzunarul sacoului pentru a-şi nota ceva.

Lumina era slabă, aerul greu şi stătut, iar bătrânul cazan ghemuit pe podeaua originală de pământ era o cauză pierdută.

Brody îi dădu vestea cea proastă, îi explică opțiunile pe care le avea, avantajele și dezavantajele pompelor de căldură electrice, ale încălzirii cu gaz, cu kerosen. Putere calorifică, eficiență, costuri inițiale și cheltuieli lunare preconizate.

Își spuse că pentru ea era, probabil, ca și cum i-ar fi vorbit în greacă, așa că se oferi să îi trimită pliante și informații tatălui ei.

– Tatăl meu e compozitor și profesor universitar, spuse ea pe un ton de o politețe rece. Presupui că el ar înțelege toate astea mai bine decât mine doar pentru că avem cromozomi diferiți?

Brody reflectă o clipă.

– Da.

– Presupui incorect. Poți să-mi trimiți mie informațiile, dar în momentul de față mă tentează mai degrabă un sistem de încălzire cu aburi. Mi se pare mai simplu și mai eficient având în vedere că țevile și caloriferele sunt deja montate. Vreau să păstrez cât mai mult din personalitatea clădirii, făcând-o în același timp mai confortabilă și mai atrăgătoare. Și voi adăuga și surse de căldură secundare, când și dacă se vor dovedi necesare, în momentul în care vor fi verificate coșurile de evacuare – reparate, dacă va fi cazul.

Lui Brody nu îi plăcu prea mult tonul ei de gheață, chiar dacă îi dădea dreptate în ceea ce spunea.

– Tu ești șefa.

– În privința asta ai perfectă dreptate.

– Ai pânze de păianjen în păr, șefa.

– La fel și tu. Partea asta de la subsol va trebui curățată și, oricât ar fi de autentică podeaua de pământ, vreau să se toarne ciment peste ea. Și vreau o echipă de deratizare. Un sistem de iluminat mai bun. În halul în care e acum, subsolul e practic un spațiu irosit. Poate fi folosit pentru depozitare.

– În regulă.

Își scoase un carnețel și un creion din buzunarul de la piept și începu să mâzgălească notițe.

Ea se duse la scări, zgâlțâind balustrada când începu să urce.

– Scările nu țin să arate bine, dar țin să fie sigure.

– Vor fi sigure. Toate lucrările se vor ridica la standardele de siguranță. Eu nu lucrez altfel.

– Bine de știut. Acum dă-mi voie să-ți arăt ce îmi doresc la parter.

Kate știa ceea ce își dorea. Poate chiar puțin cam prea precis pentru gusturile lui. Chiar și așa, nu putea să nu aprecieze la ea faptul că nu intenționa să evisceze întreaga clădire, ci mai degrabă să pună în valoare excentricitățile și farmecul acesteia. El nu își putea imagina o școală de balet, însă ea da. Mergând inclusiv până la banca pe care o vedea încorporată sub ferestrele din față și spoturile încastrate în tavan.

Își dorea o remodelare a bucătăriei, reducând-o la o încăpere mai mică și mai eficientă și folosind spațiul eliberat pentru a amenaja un birou.

Spații care de-a lungul anilor se metamorfozaseră din dormitoare în spații de depozitare și ulterior în spații de expunere aveau să devină vestiare cu mese de toaletă și dulapuri încorporate în ele.

– Toate astea mi se par puțin cam prea complicate pentru o școală de dans dintr-un orășel restrâns.

Ea se mulțumi să arcuiască o sprânceană.

– Nu e complicat. E corect. Acum, aceste două băi...

Se opri pe hol lângă două uși care se aflau una lângă cealaltă.

– Dacă vrei una mai mare și remodelată, pot să sparg peretele dintre ele.

– Dansatorii sunt nevoiți să renunțe la multe forme de pudoare pe măsură ce avansează, dar hai să nu mergem totuși până la a avea o baie comună.

– Baie comună. Lăsă jos carnețelul și se zgâi la ea. Te aștepți să ai și băieți? Rânjetul îi înflori instant. Îți

închipui că îţi vor veni băieţi care să facă... ce anume? Piruete? Vezi să nu!

– Ai auzit vreodată de Baryshnikov? Davidov?

Kate era prea obişnuită cu acea reacţie reflex pentru a se simţi deosebit de ofensată.

– Aş fi gata oricând să organizez o întrecere de forţă şi anduranţă între un dansator bine pregătit şi aflat în vârf de formă şi orice alt sportiv ales de tine.

– Unul care poartă tutu?

Ea oftă, doar pentru că era perfect conştientă că gândirea lui exemplifica genul de prejudecăţi de care avea să se lovească într-un orăşel agricol.

– Ţin să te informez că dansatorii sunt bărbaţi adevăraţi. De fapt primul meu iubit a fost un balerin de prima clasă care călărea un Harley şi era capabil să execute un *grand jeté* mai înalt decât săritura pe care o poate face Michael Jordan pentru o aruncare la coş. Dar, pe de altă parte, Jordan nu poartă colanţi, aşa-i? Doar acei boxeri drăgălaşi.

– Şort, bombăni Brody. Şort de baschet.

– Ah, ei bine, totul ţine de percepţie, nu? Băile rămân separate. Boxe noi, chiuvete noi, podele noi. Şi în fiecare din ele câte o chiuvetă suficient de joasă să poată ajunge şi un copil la ea. Mobilier alb. Vreau totul curat şi aliniat.

– Am prins ideea.

– Atunci să mergem mai departe. Arătă spre scările de la capătul coridorului. Etajul doi, apartamentul meu.

– Ai de gând să locuieşti aici – deasupra şcolii?

– Am de gând să locuiesc, să respir, să mănânc şi să muncesc aici. Aşa ajungi să transformi o idee în realitate. Iar eu am idei foarte specifice în privinţa spaţiului meu de locuit.

– Sunt sigur că da.

Idei specifice, îşi spuse Brody o oră mai târziu, şi sănătoase. Chiar dacă nu era de acord cu unele dintre

detaliile pe care şi le dorea la parter, nu putea găsi nimic de reproşat în viziunea ei legată de etajul doi.

Kate îi spuse că voia să restaureze mulurile şi tâmplăria decorativă originale - şi adăugă că oricine fusese cel care dăduse cu vopsea albă peste superbele elemente din lemn de stejar ar fi trebuit prins, târât în stradă şi biciuit cu sete.

Brody nu putu să nu îi dea dreptate.

Unele porţiuni din tâmplăria decorativă erau deteriorate. Îi plăcea ideea de a realiza el însuşi bucăţile care aveau să le înlocuiască şi de a le armoniza cu cele existente. Kate voia ca podelele să fie sablate şi acoperite cu un lac protector incolor. Exact la fel ar fi procedat şi el.

Luând la rând camerele de sus însoţit de ea, simţi crescând în el sentimentul de nerăbdare de altădată. Dorinţa de a-şi lăsa amprenta asupra a ceva care rezistase generaţii la rând şi de a conserva ceea ce trebuia conservat.

Trecuse printr-o fază în care se mulţumise pur şi simplu să meargă la muncă - să îşi facă treaba şi să-şi încaseze banii. Mândria şi responsabilitatea apăruseră doar mai târziu. Iar plăcerea simplă pe care o găsise în acestea îl determinase să înveţe să devină mai bun, să îşi desăvârşească meseria - să construiască ceva mai mult decât doar încăperi.

Să construiască o viaţă.

Aici putea să realizeze ceva care chiar să conteze, îşi spuse Brody. Şi îşi dorea, foarte tare, să pună mâna pe acest proiect şi să contribuie la el. Chiar dacă l-ar fi obligat să interacţioneze cu Kate Kimball şi să facă faţă reacţiei enervante pe care i-o stârnea aceasta.

Spera că - dacă obţinea proiectul - Kate nu avea să se dovedească a fi unul dintre acei clienţi mereu prezenţi pe şantier. Cel puţin nu cât timp purta acel nenorocit de parfum.

Apoi se întoarseră la băi. Bătrâna cadă de fontă avea să rămână. Chiuveta bej prinsă pe perete avea să dispară, iar Brody fu instruit să găsească o chiuvetă albă cu picior potrivită pentru a o înlocui.

Șefa dorea totodată gresie și faianțe ceramice – bleumarin și alb –, deși consimți să arunce o privire peste mostre înainte de a lua decizia finală.

Kate se arătă la fel de hotărâtă și în bucătărie, dar acolo o opri el.

– Ascultă, ai de gând să gătești aici sau doar să-ți încălzești mâncarea luată la pachet?

– Să gătesc. Chiar știu să fac asta.

– Atunci vei avea nevoie de un spațiu de lucru solid aici, nu de unul întrerupt. Brody îi arătă cu mâna. Obiectivul e să te deplasezi eficient, așa că vei lucra de la fereastră. Vei avea nevoie de chiuvetă sub fereastră, nu pe peretele ăla. Muți frigiderul acolo și aragazul acolo. Vezi, așa ajungi să te deplasezi cursiv, în loc să țopăi în zigzag încoace și încolo. Efort irosit și spațiu irosit.

– Da, dar acolo...

– Locul ăla e pentru cămară, o întrerupse el, imaginându-și clar încăperea în minte. Așa întinzi bine blatul de lucru. Îl îndoi de aici. Își scoase ruleta. Da, îl îndoi de aici și atunci ai loc pentru câteva scaune fără spătar și te alegi cu spațiu de lucru și loc de stat jos în locul unui spațiu inutil.

– Eu mă gândeam să pun o masă...

– Atunci vei fi în permanență obligată să o ocolești și te vei înghesui singură.

– Poate.

Se gândi la masa de bucătărie la care stătuse cu tatăl ei chiar în dimineața aceea. Și la care stătuse cu familia ei dimineți nenumărate. Un sentimentalism, decise. Și, în cazul de față, probabil nepractic.

– Hai să facem măsurătorile și am să-ți fac o schiță în următoarele câteva zile. Apoi poți să stai să te gândești.

– În regulă. Este timp destul. Parterul e prioritatea mea.

– O să-mi ia ceva timp să fac un deviz şi să-ţi dau o ofertă de preţ. Dar îţi pot spune de pe acum că te apropii de o sumă cu şase cifre şi te poţi aştepta la vreo patru luni solide de muncă până la finalizarea renovării.

Kate ajunsese şi singură la aceeaşi concluzie, dar tot o şocă să o audă.

– Fă-ţi calculele, fă devizul, fă ce ai de făcut. Dacă decid să te angajez pe tine la proiectul ăsta, când ai putea să începi?

– Aş putea obţine autorizaţiile destul de rapid. Şi să fac de pe acum comandă pentru materiale şi cele necesare. Probabil aş începe lucrul în prima zi a noului an.

– Astea sunt cuvinte magice. Dacă aleg să lucrez cu tine, vreau să începem cât de repede. Vino cu o cifră exactă, domnule O'Connell, şi vom vedea dacă putem bate palma.

Îl lăsă să măsoare şi să calculeze şi coborî pe mica ei verandă de la intrare.

De acolo auzea puţinul trafic de pe strada principală, aflată la doar jumătate de cvartal distanţă. Şi simţea miros de fum de la şemineul sau soba pe lemne a cuiva. Micuţa ei peluză denivelată din faţa clădirii era în ultimul hal, năpădită de vegetaţie uscată şi buruieni pe jumătate moarte, printre care se profila ciotul hidos a ceea ce fusese cândva un arţar ornamental.

Pe cealaltă parte a îngustei străduţe laterale se înălţa o altă construcţie din cărămidă care fusese convertită în apartamente. Era veche, curată şi pe deplin cufundată în tăcere la acea oră în plin miez al zilei.

Încă o sută de mii, reflectă ea. Ei bine, era realizabil. Din fericire, nu trăise extravagant în ultimii câţiva ani. Şi avea, într-adevăr, flerul pentru afaceri al mamei sale. Economiile ei fuseseră investite cu grijă – şi mai avea şi fondul fiduciar pe post de plasă de siguranţă.

Dacă ajungea la concluzia că băga prea mulţi bani fără să încaseze nimic între timp, putea accepta să apară şi în

câteva spectacole, ca invitat special, alături de compania de balet. Era o portiță pe care și-o lăsase deschisă.

Adevărul era că, în condițiile în care o așteptau atâtea săptămâni de șantier, ar fi fost logic să o facă – și nu doar din rațiuni financiare.

Era obișnuită să lucreze, obișnuită să fie ocupată. Odată ce începea renovarea clădirii ei, nu avea să îi mai rămână nimic de făcut decât să aștepte până se finaliza fiecare etapă.

I-ar fi fost ușor să meargă la New York și ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să stea acolo la cineva din familie. Să meargă la repetiții, să se antreneze, să apară pe scenă, apoi să se întoarcă din nou acasă. Da, poate că aceasta ar fi fost cea mai bună soluție din toate punctele de vedere.

Dar nu încă. Nu chiar acum. Mai întâi voia să-și vadă planurile puse pe roate.

– Kate? Brody ieși pe verandă aducându-i paltonul. E frig aici.

– Puțin. Speram că o să ningă. Am fost amăgiți cu speranțe deșarte acum câteva zile.

– Câtă vreme nu se depun doi metri...

– Poftim?

– Nimic.

Îi puse paltonul pe umeri, din reflex scoțându-i părul de sub guler. Avea atât de mult păr, își spuse el. Kilometri întregi, moale și cârlionțat.

Mâinile lui erau încă prinse în părul ei când Kate se întoarse, ridică privirea și o ațintì în ochii lui. Era totuși interesat, își dădu ea seama, și simți o tresărire lichidă minunată în stomac.

– Ce-ar fi să mergem până la colț? Poți să-mi faci cinste cu o cafea. Se apropie de el, testând intenționat și reacția lui și a ei. Putem discuta despre... blatul de bucătărie.

Îi sufoca creierul, plămânii, și avea un efect absolut teribil asupra părții dintre coapsele lui.

– Iar îmi faci avansuri.

Ea îi răspunse cu un zâmbet lent, devastator de feminin.

– Fără îndoială.

– Eşti probabil cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Asta e un accident fericit, cu care m-am născut, dar pentru că semăn foarte mult cu mama mea, îţi mulţumesc. Mie îmi place în mod deosebit gura ta. Îşi mută privirea asupra ei, zăbovi. Mă tot întorc la ea.

Brody îşi simţi gâtlejul uscat ca deşertul Sahara. Ce se întâmplase cu femeile de când ieşise el din joc? se întrebă. Când începuseră să seducă bărbaţi pe veranda din faţă a unei case în toiul unei după-amiezi obişnuite?

Îl izbi vântul rece de decembrie care îl biciuia peste faţă. Şi torentul de fierbinţeală care îi năpădise sângele.

– Ascultă.

Încercând să se apere, o prinse de braţe. Paltonul îi alunecă de pe umeri şi îi simţi muşchii tari, frumos sculptaţi, pe sub sacoul costumului.

– Te-am tot privit. Ochii ei se ridicară din nou spre ai lui. O privire atât de masculină, îşi spuse ea. Atât de frustrată. Întâmplarea face să-mi placă mult ceea ce văd.

Ochii ei erau de un gri pur, îşi spuse el. Şi misterioşi ca fumul. Ar fi fost suficient să aplece capul sau, şi mai bine, da, mai bine, să o ridice pe ea pe vârfuri. Atunci gura lui ar fi ajuns pe acele buze senzuale şi arogante ale ei.

Instinctul îi spunea, un instinct întunecat, că ar fi fost similar cu a prinde cu mâna goală un fir sub tensiune. Electrizant şi potenţial fatal.

– Ţi-am zis că nu sunt interesat.

– Da, mi-ai zis. Dar ai minţit. Pentru a-i demonstra, se ridică pe vârfuri şi îl muşcă mărunt, scurt şi tare de buza de jos. Mâinile lui se strânseră ca două menghine pe braţele ei. Vezi? şopti ea când el o ţinu acolo, la doar o răsuflare distanţă. Eşti foarte interesat. Amuzată de

amândoi, se lăsă pe călcâie şi se dădu în spate. Doar că nu vrei să fii.

– În final e acelaşi lucru.

Îi dădu drumul şi se aplecă să-şi ia trusa de scule. Fir-ar să fie, mâinile nu îi erau nici pe departe calme.

– Nu sunt de acord, dar n-am de gând să insist. Mi-ar plăcea să socializăm, dacă şi când îţi convine. Între timp, având în vedere că împărtăşim aceeaşi viziune asupra acestei clădiri şi că mi-au plăcut majoritatea ideilor tale, sper că vom putea lucra împreună.

Brody expiră şuierat. Era rece ca aerul de ianuarie, remarcă. În timp ce el era fâstâcit, încins şi răscolit.

– Eşti o fiinţă cu totul ieşită din comun, Kate.

– Sunt, e adevărat. Nu am să-mi cer scuze pentru că sunt cine sunt. Voi aştepta cu nerăbdare pliantele şi informaţiile despre care am discutat şi oferta ta de preţ pentru proiectul de renovare. Dacă ai nevoie să mai treci pe aici pentru măsurători sau orice altceva, ştii cum să dai de mine.

– Da, ştiu cum să dau de tine.

Kate rămase nemişcată şi îl privi pornind cu paşi mari spre trotuar, apoi urcând la volanul camionetei sale. Brody ar fi fost surprins să îi audă răsuflarea prelungă şi tremurătoare scăpându-i din piept când porni maşina şi plecă.

După cum ar fi fost surprins şi să o vadă aşezându-se încet pe treapta de sus.

Nu era nicidecum rece ca aerul de ianuarie. Stătu acolo, în vântul tăios, aşteptând să se răcorească. Şi aşteptând ca broaştele din stomacul ei să se liniştească din nou.

Brody O'Connell, îşi spuse. Nu era bizar şi fascinant că un bărbat pe care nu îl întâlnise decât de două ori putea avea un efect atât de puternic asupra ei? Nu se punea problema că ar fi fost timidă în preajma bărbaţilor – nici pe departe. Însă era selectivă. Iubitul cu care se lăudase în faţa lui Brody fusese unul dintre cei trei

bărbaţi - toţi parteneri la care ţinuse mult - pe care îi primise în viaţa ei şi în patul ei.

Şi totuşi, după doar două întâlniri - nu, îşi spuse ea, impunându-şi să fie brutal de sinceră -, după doar o întâlnire, îl dorise pe Brody în patul ei. Cea de-a doua întâlnire nu făcuse decât să contureze şi mai puternic acel impuls, concretizându-l într-o dorinţă fizică pătrunzătoare pentru care nu era pregătită.

Aşa că avea să facă singurul lucru logic şi practic. Avea să se liniştească şi să îşi limpezească gândurile. Apoi avea să înceapă să pună la cale o strategie pentru a-l aduce unde voia.

capitolul 3

Jack era așezat la masa de scris din lemn masiv din încăperea pe care el și tatăl lui o numeau biroul comun, ocupat să transcrie cu grijă alfabetul. Aceasta era treaba lui. La fel cum și tatăl lui își făcea treaba pe jumătatea care îi revenea lui din masa de scris dublă. Hârtia milimetrică, riglele și diversele obiecte arătau mai tentante decât alfabetul. Însă tata îi spusese că, dacă termina totul, avea să primească și el hârtie pe care să deseneze.

Își spuse că avea să deseneze o casă mare, gigantică, exact ca a lor, cu tot cu vechiul șopron pe care tata îl folosea drept atelier. Și avea să adauge și multă zăpadă. Ditamai stratul de doi metri de zăpadă și milioane și miliarde de oameni de zăpadă.

Și un câine.

Bunicul și bunica aveau un câine și, deși era cam bătrân, Buddy era distractiv. Însă trebuia să rămână la bunica. Într-o bună zi avea să aibă un câine al lui și avea să-i pună numele Mike și avea să îi arunce mingi după care să fugă și avea să doarmă în pat cu el nopțile.

Urma să primească un câine imediat ce creștea suficient să devină responsabil. Ceea ce s-ar fi putut întâmpla poate chiar mâine.

Jack ridică privirea pentru a studia chipul tatălui său și a vedea dacă nu cumva era momentul potrivit să întrebe dacă devenise responsabil.

Însă tatăl lui avea acel aer oarecum încruntat, dar nu nervos. Aerul lui când muncea. Dacă îl întrerupeai când avea acel aer ocupat, răspunsul era aproape întotdeauna același. Nu acum.

Însă alfabetul era plictisitor. Ar fi vrut să deseneze casa sau să se joace cu mașinuțele ori pe computer.

Sau poate doar să se uite afară şi să vadă dacă nu ningea încă.

Dădu cu piciorul în masa de scris. Se foi. Dădu din nou cu piciorul.

– Jack, nu izbi masa de scris.

– Trebuie să scriu tot alfabetul?

– Da.

– De ce?

– Aşa, pur şi simplu.

– Dar am ajuns până la P.

– Dacă nu le faci şi pe restul, nu poţi rosti cuvinte care conţin litere pe care le-ai lăsat pe dinafară.

– Dar, tati...

– Nu poţi spune „tati". T-A-T-I.

Jack oftă cu toată seriozitatea unui copil de şase ani. Scrise următoarele trei litere, apoi ridică din nou privirea.

– Ba da.

– Ce anume?

– Ba da, ba da, ba da, ba da. B-A-D-A.

Brody ridică ochii şi îşi văzu fiul rânjind.

– Şmecherule.

– Ştiu să scriu Jack şi ba da.

Brody flutură pumnul.

– Ştii să scrii „o lecţie usturătoare"?

– Nu, nu. E de la muştar?

Puştiul, îşi spuse Brody, avea o minte ageră şi tăioasă ca o lamă.

– Cum ai ajuns să fii aşa deştept?

– Bunica zice că am moştenit asta de la tine. Pot să văd ce desenezi? Ai zis că e pentru domnişoara care dansează. O desenezi şi pe ea?

– Da, e pentru domnişoara care dansează şi nu, nu poţi să vezi până nu-ţi termini treaba.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să îşi lase deoparte propria muncă şi să se bucure pur şi simplu de compania fiului

său, singura modalitate prin care îl putea învăța să fie responsabil era dovedindu-se el însuși responsabil.

Era una dintre acele capcane nebănuite ale meseriei de părinte.

– Ce se întâmplă când nu termini ce ai început?

Jack își dădu ochii peste cap.

– Nu te alegi cu nimic.

– Exact.

Jack oftă din nou zgomotos și puse creionul pe hârtie. Nu văzu buzele tatălui său tresărind într-un zâmbet.

Doamne, ce copil! Brody ar fi vrut să își arunce propriul creion, să îl înșface pe Jack și să își petreacă restul serii făcând orice și-ar fi dorit acest miracol imens din viața lui. Și n-avea decât să se aleagă praful din muncă, din responsabilități și din ceea ce trebuia făcut.

Un singur lucru își dorea mai mult de atât. Să termine ceea ce începuse. Nu exista proiect mai important decât Jack O'Connell.

Oare și tatăl lui îl privise vreodată astfel, întrebându-se și făcându-și griji? Probabil, își spuse Brody. Nu i-o arătase niciodată, dar probabil că da. Chiar și așa, Bob O'Connell nu fusese genul care să se tăvălească pe covor cu el și să poarte conversații prostești. El se dusese la muncă. Se întorsese de la muncă. Se așteptase să vadă cina servită la ora șase.

Se așteptase ca fiul lui să își facă treaba, să se ferească de bucluciuri și – mai presus de orice – să facă întocmai ceea ce i se cerea, fără să crâcnească. Una dintre acele așteptări fusese să urmeze, fără nici cea mai mică abatere, calea pe care o urmase și tatăl lui.

Brody își spuse că își dezamăgise tatăl din toate punctele de vedere. Și fusese, la rândul lui, dezamăgit de el.

Nu avea de gând să arunce aceleași pretenții și așteptări și pe umerii propriului fiu.

– Zet! Zet, zet, zet! Jack luă coala în mână și o flutură înnebunit. Am terminat.

– Ţine-o într-un loc, şmechere, să văd. Nu era nici pe departe un scris îngrijit, remarcă Brody când Jack îi arătă coala. Dar terminase. Bravo! Vrei nişte hârtie milimetrică?

– Pot să vin lângă tine şi să te ajut să lucrezi la a ta?

– Sigur. Şi ce dacă avea să stea treaz o oră în plus să lucreze, îşi spuse Brody în timp ce Jack se chinui să coboare de pe scăunelul lui. Merita efortul pentru a putea să se bucure de momentele acestea cu fiul lui. Se întinse şi îl ridică pe Jack în poală. În regulă, ceea ce avem aici e apartamentul de deasupra şcolii.

– Cum se face că poartă hainele alea caraghioase când dansează?

– Habar nu am. De unde ştii tu că poartă haine caraghioase?

– Am văzut un desen animat şi erau acolo elefanţi în fuste caraghioase. Dansau în vârful picioarelor. Elefanţii chiar au degete la picioare?

– Da. Sau nu aveau? O să căutăm mai târziu să vezi şi tu. Poftim, ia creionul. Poţi să desenezi linia asta de aici, lipită de marginea asta dreaptă.

– Bine!

Tatăl şi fiul se apucară de treabă, cu capetele plecate laolaltă şi mâna cea mare călăuzind-o pe cea mică.

Când Jack începu să caşte, Brody îl mută, culcându-l pe Jack pe umărul lui în timp ce se ridică de la masă.

– Nu mi-e somn, susţinu Jack, chiar în timp ce capul îi pică de oboseală.

– Când te trezeşti, nu vor mai fi rămas decât cinci zile până la Crăciun.

– Primesc un cadou?

Brody zâmbi. Vocea fiului său era răguşită, iar trupul deja i se înmuiase. Se opri în camera de zi, lângă brad, legănându-se uşor aşa cum se obişnuise de pe vremea când Jack era încă sugar şi era agitat noaptea. În materie de brazi de Crăciun, reflectă Brody, acesta nu era frumos. Dar era festiv. Talmeş-balmeşul de ornamente acoperea fiecare centimetru disponibil. Petice

de beteală scânteiau în lumina becurilor multicolore pe care şi le dorise Jack. În loc de îngeraş sau steluţă, din vârf rânjea un Moş Crăciun. Jack încă mai credea în Moş. Brody se întrebă dacă avea să creadă şi la Crăciunul următor.

Gândindu-se la acest lucru, la anii care se scurseseră şi continuau să se scurgă, îşi îngropă faţa în părul fiului său. Şi îi inspiră mirosul.

După ce-l duse pe Jack sus, la culcare, coborî şi îşi făcu o cafea proaspătă. Probabil o greşeală, îşi spuse Brody chiar în timp ce îşi turnă prima ceaşcă. Cel mai probabil avea să-l ţină treaz.

Dar o bău oricum, neagră, stând în picioare şi uitându-se pe fereastra întunecată. Era prea linişte în casă când Jack dormea. Existau momente, Dumnezeu îi era martor, când băiatul făcea atât de multă gălăgie, stârnea atâta haos, încât avea impresia că nu avea să i se mai arate niciodată nici o picătură de linişte şi pace.

Apoi, când se făcea linişte, Brody tânjea după gălăgie.

Viaţa de părinte, îşi spuse, era probabil cea mai a naibii de complicată treabă din lume.

Însă problema acum era o stare de neastâmpăr. Era o stare de spirit pe care nu o mai cunoscuse de ceva vreme. Împărţit între rolul de părinte, afacerea pe care o punea pe picioare, diversele munci prin casă şi goana după proiecte, nu prea avusese timp în exces.

Nici acum nu avea, îşi spuse el, şi începu să se plimbe agitat prin bucătărie în timp ce îşi bea cafeaua.

Casa necesita atât de multe lucrări încât l-ar fi putut ţine ocupat... probabil pentru tot restul vieţii. Ar fi trebuit să cumpere ceva mai mic, îşi spuse el, şi mai puţin pretenţios. Ceva mai practic – şi auzise diverse variaţiuni pe această temă, de la tatăl lui, încă de când făcuse rost de bani pentru a plăti avansul.

Problema era că se îndrăgostise până peste cap de acea casă veche, şi la fel şi Jack. Şi se dovedise potrivită pentru ei, îşi aminti singur, plimbându-şi privirea prin

bucătăria finalizată, cu dulapuri cu vitrine şi blaturi de lucru din granit.

Chiar şi aşa, munca rămânea cel mai important lucru şi trebuia neapărat să-şi facă timp să se ocupe de încăperile pe care le tot amânase.

Dar greu de găsit timp când nu mai rămăseseră decât câteva zile până la Crăciun.

Şi apoi mai era şi treaba pe care trebuia s-o termine până a doua zi la prânz. Iar imediat după aceea începea vacanţa şcolară. Ar fi trebuit să îşi pregătească un babysitter – intenţionase să o facă. Însă lui Jack îi displăcea atât de mult să fie lăsat cu un babysitter, şi era mistuit lent de remuşcări.

Ştia că Beth Skully ar fi fost dispusă să îl preia pe Jack măcar o parte din timp. Dar, după o vreme, avea impresia că era un deranj prea mare. În caz de urgenţă ar fi putut să apeleze la mama lui. Dar era o treabă cu două tăişuri. De fiecare dată când i-l pasa ei pe Jack, Brody simţea că dăduse greş cumva.

Avea să găsească o soluţie. Putea să-l ia pe Jack cu el o parte din timp, să îl ducă la prietenul lui, Rod, o altă parte din timp. Şi, în ultimă instanţă, avea să-l ducă în vizită la bunica lui.

Dar nicidecum nu aceasta era problema, recunoscu Brody. Nu acesta era gândul care îl distrăgea de la orice altceva, înfipt ca o aşchie în mintea lui.

Acea aşchie era Kate Kimball.

Nu avea nici timp, nici chef de ea.

În regulă, fir-ar să fie, nu avea timp. Dar orice altceva ar fi avut în ceea ce o privea cântărea a dracului de mult mai mult decât un simplu chef. Îşi trecu o mână prin părul cu şuviţe blonde şi încercă să ignore senzaţia inconfundabilă de frustrare sexuală care îl măcina.

Mai simţise vreodată o asemenea foame fizică pură faţă de o femeie anume? Fără îndoială că da. Doar că nu şi-o mai amintea prea clar, atâta tot. Nu ţinea minte să mai fi fost răscolit în halul acesta.

Ceea ce chiar îl scotea din sărite.

Era doar din cauză că trecuse atât de mult timp. Şi din cauză că ea era atât de fătiş provocatoare. Şi incredibil de frumoasă.

Dar el nu mai era un copil care să poată înşfăca pur şi simplu o jucărie atrăgătoare fără a se gândi la consecinţe. Nu mai era liber să facă orice dorea, când dorea. Şi nici nu şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel.

Nu că ar fi existat neapărat consecinţe dacă i-ar fi acceptat invitaţia atât de limpede. Pe termen lung. Chiar şi pe termen scurt. Erau amândoi adulţi, ştiau amândoi cum funcţionau treburile.

Şi genul acesta de gândire, decise el, nu avea să facă altceva decât să-l bage în bucluc.

Fă-ţi treaba, îşi spuse. Ia-i banii. Păstrează distanţa.

Şi încetează să te mai gândeşti la trupul ei zvelt şi fabulos.

Îşi turnă o a doua ceaşcă de cafea – ştiind că se condamna singur la o noapte nedormită –, apoi se întoarse la muncă.

În după-amiaza următoare Kate deschise uşa şi îl găsi pe Brody în prag. Dar fu distrasă de la plăcerea acelei surprize când îl observă pe băieţelul cu ochi luminoşi de lângă el.

– Ei, bună, frumosule.

– Eu sunt Jack.

– Frumosul Jack. Eu sunt Kate. Poftiţi înăuntru.

– Am venit doar să-ţi las schiţele şi oferta de preţ. Brody i le întinse, ţinându-şi o mână ferm încleştată pe umărul lui Jack. Găseşti acolo şi cartea mea de vizită. Dacă ai întrebări sau vrei să discuţi despre schiţe sau despre sume, contactează-mă.

– Hai să economisim nişte timp şi să ne uităm acum peste ele. Unde te grăbeşti? Aproape nu se uită deloc la el, în schimb îl potopi pe Jack cu zâmbete radioase. Brr!

E frig afară. Suficient de frig pentru fursecuri şi ciocolată caldă.

– Cu bezele?

– În casa asta e ilegal să serveşti ciocolată caldă fără bezele.

Îi întinse o mână. Iar Jack i-o luă imediat când ţâşni înăuntru.

– Ascultă...

– Ei, haide, O'Connell. Fii înţelegător. Deci, în ce clasă eşti, Frumosule Jack? Se lăsă pe vine pentru a-i trage fermoarul paltonului. A opta, a noua?

– Nu. Jack chicoti. Clasa întâi.

– Cred că glumeşti. Să vezi coincidenţă. Întâmplarea face ca azi să avem ofertă specială pentru băieţeii blonzi care sunt în clasa întâi. Ai de ales între fursecuri cu zahăr, cu fulgi de ciocolată sau cu unt de arahide.

– Pot să mănânc câte unul din fiecare?

– Jack...

– Ah, un bărbat pe gustul meu, spuse Kate, ignorându-l pe Brody.

Se ridică, îi dădu lui Brody paltonul, căciula şi fularul lui Jack şi îl prinse pe băieţel de mână.

– Tu eşti domnişoara care dansează?

Kate râse şi porni cu el spre bucătărie.

– Da, eu sunt. Cu acel zâmbet senzual al ei pe buze, îi aruncă lui Brody o privire peste umăr. Te-am prins, îşi spuse. Bucătăria e pe aici.

– Ştiu unde e naibii bucătăria.

– Tati a spus naibii, anunţă Jack.

– Am auzit. Poate el n-ar trebui să primească fursecuri.

– Adulţii au voie să spună naiba. În schimb n-au voie să spună ra...

– Jack!

– Dar uneori mai spune şi asta, încheie Jack într-o şoaptă conspirativă. Şi, odată, când s-a lovit la mână, a spus toate cuvintele urâte.

– Serios? Complet fermecată, trase un scaun pentru băieţel. Pe rând sau amestecate toate?

– Amestecate toate. Le-a spus de mai multe ori. Îi zâmbi radios. Pot să primesc trei bezele?

– Desigur. Paltoanele poţi să le agăţi în cuiele alea de lemn, Brody.

Îndreptă spre el un zâmbet senin, apoi scoase cele necesare pentru a pregăti ciocolata caldă.

Şi nu dintr-un mic plic de hârtie, remarcă Brody. Ci dintr-o bucată zdravănă de ciocolată şi lapte.

– Nu vrem să-ţi ocupăm timpul, începu el.

– Am timp destul. Azi-dimineaţă mi-am petrecut câteva ore la magazin. Mama e copleşită de muncă. Dar după-amiază s-a dus Brandon. Aia e mănuşa de baseball a fratelui meu, îi spuse lui Jack, care îşi luă instant mâna de pe ea.

– Doar mă uitam.

– E în regulă. Poţi s-o atingi, nu se supără. Îţi place baseballul?

– Am jucat tee-ball anul trecut şi voi juca în Little League când voi fi suficient de mare.

– Şi Brand a jucat întâi tee-ball, apoi în Little League. Iar acum joacă în realitate, pentru o echipă din Liga întâi. E jucător defensiv pentru L.A. Kings.

Jack făcu ochii mari şi rotunzi – ca nişte pietre preţioase verzi în miniatură.

– Pe bune?

– Pe bune. Se apropie de el şi puse mănuşa pe mâna lui Jack, care fu încântat. Poate când mâna ta va ajunge suficient de mare să-ţi fie bună, vei juca şi tu.

– Sfinte Sisoe, tati! E mănuşa unui tip care joacă baseball adevărat.

– Da. Se dădu bătut. Nu se putea împotrivi nimănui care îi oferea fiului său o asemenea bucurie. Super tare. Ciufuli părul lui Jack şi îi zâmbi lui Kate. Pot să primesc şi eu trei bezele?

– Desigur.

Băiatul era un scump, își spuse Kate, pregătind ciocolata caldă și servind fursecurile. Avea o slăbiciune pentru copii, iar acesta era, după cum spusese și tatăl ei, un mic zvăpăiat.

Chiar mai interesantă, remarcă ea, era legătura evidentă dintre tată și fiu. Tare ca oțelul și dulce ca mierea. O făcea să-și dorească să-i strângă pe amândoi în brațe.

– Domnișoară?

– Kate, spuse ea, și îi puse în față cana de ciocolată. Ai grijă, e fierbinte.

– Bine. Kate, cum se face că porți haine caraghioase când dansezi? Tati habar nu are.

Brody scoase un sunet mărunt – ceva ce aducea puțin a geamăt –, apoi se prefăcu profund interesat de fursecurile între care avea de ales.

Kate ridică din sprâncene, puse și celelalte căni pe masă, apoi se așeză.

– Noi preferăm să le numim costume. Ne ajută să spunem prin dans oricare ar fi povestea pe care dorim să o transmitem.

– Cum poți spune povești prin dans? Mie îmi plac poveștile vorbite.

– E ca și cum ai vorbi, dar prin mișcare și muzică. Tu la ce te gândești când auzi *Jingle Bells* fără versuri?

– La Crăciun. Mai sunt doar cinci zile până la Crăciun.

– Așa e, iar dacă ai dansa pe *Jingle Bells*, mișcările ar fi fericite, rapide și distractive. Te-ar face să te gândești la plimbări cu săniuța și la zăpadă. Dar dacă ar fi „Noapte de vis", ar fi o muzică lentă și solemnă.

– Ca în biserică.

O, cum îți merge mintea, își spuse ea.

– Exact. Treci într-o zi pe la școala mea și am să-ți arăt cum să spui o poveste prin dans.

– Tati s-ar putea să-ți construiască școala.

– Da, s-ar putea.

Deschise mapa. Era interesant, remarcă Brody, că puse deoparte oferta de preț și se concentră din prima

pe schiţe. O interesau mai mult posibilităţile decât costul final.

Jack se apucă să-şi bea ciocolata caldă, făcând ochii mari de nerăbdare în timp ce suflă pe suprafaţa înspumată pentru a o răci. Kate îşi ignoră propria cană şi fursecurile. Când începu să pună întrebări, Brody îşi trase scaunul mai aproape şi se aplecară împreună asupra desenelor.

Ea mirosea chiar mai bine decât fursecurile, ceea ce nu era puţin lucru.

– Ce-i asta?

– O uşă glisantă – alunecă pe şine în loc să se deschidă în lateral. Economiseşte spaţiu. Coridorul ăla e îngust. Am pus una şi aici, la biroul tău. Ai nevoie de intimitate, dar nu trebuie neapărat să sacrifici din spaţiu.

– Îmi place. Întoarse capul. Cu feţele apropiate, privirile li se înlănţuiră. Îmi place foarte mult.

– Eu am desenat o parte dintre linii, anunţă Jack.

– Ai făcut o treabă excelentă, îi spuse Kate, apoi reîncepu să studieze schiţele, în timp ce Brody încercă să îşi descâlcească nodul de emoţii din stomac.

Privi atent fiecare desen, analizând modificările, respingându-le sau punându-le deoparte pentru posibilităţi ulterioare. Vedea totul în minte cât se poate de clar – liniile, unghiurile, armonia. Şi remarcă detaliile pe care Brody le adăugase sau modificase. Nu găsea nimic de reproşat la ele. Deocamdată.

Mai mult, era impresionată de cât de conştiincios lucrase. Schiţele erau corecte şi profesioniste. Se îndoia că ar fi putut primi ceva de mai bună calitate chiar şi de la un arhitect.

Când termină, luă oferta de preţ – meticulos de clară – şi trecu în revistă cifrele. Şi înghiţi un nod când văzu totalul.

– Ei bine, Frumosule Jack. Puse documentele jos din nou. Tu şi tatăl tău sunteţi angajaţi.

Jack scoase o exclamație de triumf și, cum nu îi spuse nimeni să n-o facă, mai luă un fursec.

Brody nu-și dădu seama că își ținuse respirația decât când simți nevoia să-i dea drumul cu un șuierat puternic. Se controlă, se dădu ușor în spate. Era cel mai mare proiect la care se angaja de când se mutase înapoi în Virginia de Vest.

Lucrările de renovare aveau să îi asigure un volum suficient de muncă pentru întreaga echipă pe tot parcursul iernii - într-o perioadă când lucrările în construcții erau adesea rare. Nu avea să fie nevoit nici să-și mai trimită acasă din oameni, nici să le mai taie din orele de lucru.

Iar venitul avea să-i asigure o rezervă financiară foarte generoasă pentru perioadele mai dificile.

Dar chiar mai presus de aspectele practice vitale, își dorise să pună mâna pe clădirea aceea. Important era acum să nu scape proiectul din mâini, iar acestea să o prindă pe Kate.

- Îți sunt recunoscător că-mi dai astfel de lucru.

- Amintește-ți asta când am să te scot din minți.

- De la bun început ai făcut asta. Ai un stilou?

Ea zâmbi și se ridică să ia unul din sertar. Aplecându-se peste masă, își semnă numele pe contract, îl dată.

- E rândul tău, spuse ea, dându-i stiloul. Când Brody termină de semnat, ea luă stiloul înapoi și își îndreptă privirea spre Jack. Jack?

- Hm? Din colțul gurii îi cădeau firimituri de prăjitură. Surprinzând privirea critică a tatălui său, le înghiți. Adică da, doamnă.

- Știi să-ți scrii numele?

- Știu să-l scriu cu litere de tipar. Știu tot alfabetul și știu să scriu Jack și tati și alte chestii.

- Bun. Atunci vino încoace și oficializează contractul. Își înclină capul într-o parte când îi văzu privirea nedumerită. Tu ai desenat o parte dintre linii, nu? Vrei să fii angajat sau nu?

O expresie de încântare pură îi explodă pe chip.

– Bine!

Coborî în fugă de pe scaun, împrăştiind din nou firimituri. Luând stiloul, îşi prinse limba între dinţi şi, cu o concentrare dureroasă, îşi scrise numele sub semnătura tatălui său.

– Uite, tati! Ăsta sunt eu.

– Da, văd.

Năucit de emoţie, Brody ridică ochii şi întâlni privirea lui Kate. Ce naiba avea să facă acum? Îl lovise în cea mai mare slăbiciune a lui.

– Jack, du-te şi spală-te pe mâini.

– Nu sunt murdar.

– Spală-te oricum.

– Baia e chiar pe hol, Jack, spuse Kate încet. Numără o uşă, apoi două, pe partea mâinii cu care îţi scrii numele.

Jack scoase câteva mici bombăneli, dar ieşi ţopăind din bucătărie.

Brody se ridică în picioare. Kate nu se dădu înapoi. Nu, nici nu s-ar fi aşteptat să o facă, îşi spuse el. În consecinţă, trupurile li se ciocniră uşor, iar al lui intră pe deplin în alertă.

– A fost drăguţ din partea ta. Ceea ce ai făcut pentru el, ca să se simtă implicat.

– E şi el implicat. Asta e clar. După cum era clar şi un alt detaliu care îi împunse inima. Nu a fost o strategie, Brody.

– Am spus că a fost drăguţ din partea ta.

– Da, dar în acelaşi timp te gândeşti – sau cel puţin te întrebi – dacă nu cumva a fost şi o manevră vicleană. O mică şiretenie prin care să-ţi intru sub piele. Vreau să mă culc cu tine şi sunt genul care munceşte din greu să-şi atingă scopurile, dar nu m-aş coborî la a mă folosi de fiul tău pentru a obţine ceea ce vreau.

Înşfăcă de pe masă cana lui goală şi dădu să se întoarcă. Brody îşi puse o mână pe braţul ei.

– În regulă, poate că m-am întrebat asta. Acum îmi voi cere scuze.

– Bine.

El își schimbă poziția corpului și o prinse de braț până se întoarse spre el.

– Îmi cer sincer scuze, Kate.

Ea se relaxă.

– În regulă. Le accept sincer. E un copil frumos și e grozav. E greu să nu ți se lipească de suflet din prima clipă.

– Și mie mi-e foarte lipit de suflet.

– Da, și tu lui. Se vede. Întâmplarea face să-mi placă mult copiii și să admir părinții iubitori. Asta te face cu atât mai atrăgător.

– Nu am să mă culc cu tine.

Îi dădu drumul de braț acum, coborându-și însă mângâietor mâinile pe toată lungimea lor.

Ea zâmbi.

– Așa zici tu.

– Nu am de gând să compromit proiectul ăsta, să îmi complic munca și viața. Nu îmi pot permite să...

Avusese ceva clar de spus. Ceva categoric. Dar ea își lăsă mâinile să îi alunece în sus pe piept, iar de acolo peste umeri.

– Încă nu ai început lucrul, murmură ea, și își ridică gura spre a lui.

Brody veni în întâmpinarea ei și în minte i se declanșă o explozie de lumini. Trupul îi fu zguduit de explozii. Gura ei era caldă, savuroasă, seducătoare. Senzațiile pur și simplu îi luară în stăpânire pe amândoi. Pe el. Avea de gând să o prindă de umeri și să o împingă în spate. Chiar avea de gând să o facă. Putea să o țină la distanță. Și avea s-o facă.

În foarte scurt timp.

Dar deocamdată, în momentul acela, voia doar să se piardă în senzația pură. Voia să fie nevoit să se agațe de ea pentru a-și ține echilibrul. Avea un parfum întunecat. Și periculos.

Era irezistibil. El era irezistibil. Sărutul lui era ceva de vis, îşi spuse ea, lăsând să-i scape un mic tors gutural. Săruta ca şi cum ar fi fost singurul lucru pe care îl făcuse vreodată, singurul pe care ar fi vrut să îl facă vreodată.

Gura îi era moale şi fierbinte. Mâinile tari şi puternice.

Exista ceva mai sexy decât forţa unui bărbat? Forţă care ţinea în egală măsură de muşchi şi de suflet.

Îi făcea mintea să se învârtă în zeci de piruete leneşe, în timp ce pulsul îi bubuia gâtuit, încercând să ţină ritmul.

Şi-ar fi dorit să accelereze acel tempo. Şi-ar fi dorit acest lucru mai mult decât se aşteptase. Şi, îmbătată de acel amestec minunat de nerăbdare, senzaţie şi dorinţă, îşi dădu capul pe spate.

– A fost plăcut. Degetele ei se strecurară în părul lui. Ce-ar fi s-o facem din nou?

Brody şi-ar fi dorit s-o facă – să înceapă şi să termine dintr-o singură înghiţitură uriaşă. Iar fiul lui de şase ani se juca în chiuvetă puţin mai jos pe coridor.

– Nu pot să fac asta.

– Cred că tocmai am demonstrat că ai putea.

– Nu am de gând să fac asta. Acum chiar o ţinu la distanţă. Ochii ei erau întunecaţi, iar gura moale. Fir-ar să fie, cum ştii să tulburi mintea unui bărbat.

– Aparent nu suficient de tare. Dar e un început.

Brody îi dădu drumul. Era cea mai sigură manevră. Şi se dădu în spate.

– Ştii, a trecut multă vreme de când... n-am mai jucat jocul ăsta.

– Ai să-ţi reaminteşti. Chiar dacă ai stat pe banca de rezerve o vreme, ai să-ţi reaminteşti. Ce-ar fi să ieşim la cină şi să-ţi începem antrenamentele?

– M-am spălat pe amândouă părţile, anunţă Jack, intrând vesel înapoi în bucătărie. Pot să mai mănânc un fursec?

– Nu. Nu reuşea să-şi smulgă ochii dintr-ai ei. Nu părea să fie în stare de nimic altceva în afară de a se zgâi la ea şi a o dori. Şi a se minuna. Trebuie să plecăm. Mulţumeşte-i lui Kate.

– Mulţumesc, Kate.

– Cu plăcere, Jack. Mai treci să mă vezi, bine?

– Bine. Îi rânji în timp ce tatăl lui îl înfofoli în palton. O să mai ai ciocolată caldă?

– Voi avea grijă să am.

Îi conduse până la uşă şi rămase în prag pentru a-i privi urcând în camionetă. Jack îi făcu entuziast cu mâna. Brody nu privi deloc în urmă.

Era un bărbat prudent, îşi spuse ea în timp ce se îndepărtară. Ei bine, nu putea nicidecum să îi reproşeze acest lucru. Dacă ar fi avut în grija ei o fiinţă atât de preţioasă ca micuţul Jack, şi ea ar fi fost prudentă.

Dar acum că îl cunoscuse pe fiul lui era chiar mai interesată de el ca bărbat. Era un tată bun, unul în mod evident atent. Îl găsise pe Jack îmbrăcat gros, sănătos, prietenos şi fericit.

Nu putea fi uşor să creşti singur un copil. Însă Brody O'Connell o făcea şi o făcea bine.

Kate respecta acest lucru. Admira acest lucru. Şi se simţea atrasă de acest lucru.

Poate că se pripise puţin, lăsându-se mânată de pura atracţie fizică dintre ei. Dar îşi strânse buzele laolaltă, amintindu-şi textura şi gustul lui, şi se întrebă cine ar fi putut să i-o reproşeze.

Chiar şi aşa, nu i-ar fi stricat să-şi lase ceva mai mult răgaz, să îl cunoască mai bine.

În fond, nici unul din ei nu avea de gând să plece nicăieri.

capitolul 4

– Cutremure, spuse Kate.
– Furtuni de zăpadă, replică Brandon.
– Smog.
– Lopeți de zăpadă.
Ea își dădu părul pe spate.
– Plăcerea de a vedea anotimpurile schimbându-se.
El o trase de păr.
– Plaja.

Era o dezbatere pe care o purtau de ani buni – Coasta de Est versus Coasta de Vest. În momentul acela Kate se folosea de conversație pentru a-și abate gândurile de la faptul că Brandon avea să plece în mai puțin de o oră.

Era doar tristețea de după Crăciun, se convinse singură. Muntele de pregătiri și entuziasm, apoi căldura minunată a unui Crăciun tradițional petrecut acasă, o ținuseră extrem de ocupată și extrem de implicată.

După festivitățile de Crăciun întreaga familie Kimball făcuse o vizită de două zile la New York, punând capac experienței festive cu întregul haos și confuzie inerente uriașului lor clan.

Acum se apropia începutul unui nou an. Freddie, sora ei, se întorsese la New York cu soțul ei, Nick, și copiii. Iar Brandon pleca la Los Angeles.

Kate aruncă o privire spre bulevardul curat și calm pe care tocmai se plimbau. Și zâmbi subțire.

– Șoferi nervoși.
– Blonde cu trupuri sculptate, plimbându-se în decapotabile.
– Ești atât de superficial.
– Da. Își încolăci brațul pe după gâtul ei. Iubești asta la mine. Hei, ia te uită. Ți-au venit bărbați cu camioane.

Încă bosumflată, Kate își îndreptă privirea spre capătul străzii și văzu camioanele și muncitorii. Brody, își spuse ea, nu pierdea timpul.

Ocolind șantierul, își croiră drum printre grămezi de moloz și dâmburi cu iarbă uscată de iarnă pentru a ajunge în spatele clădirii, unde părea să se afle centrul de activitate. Era gălăgie - cineva asculta muzică country la un radio portabil. Iar aerul era încărcat de mirosuri - pământ, sudoare și, surprinzător, maioneză.

Kate păși pe lângă o roabă, coborî cu atenție pe o rampă și aruncă o privire în subsolul clădirii ei.

Prelungitoare portocalii și groase șerpuiau până la lămpi de lucru portabile care erau suspendate pe grinzi sau stâlpi. Lumina intensă a becurilor golașe făcea ca subsolul ei să semene cu un șantier arheologic încă incomplet deschis și arătând urât.

Îl observă pe Brody, în blugi și bocanci murdari, bătând în cuie o scândură pe un cofraj de turnare a betonului. Deși răsuflarea îi ieșea în aburi vizibili în timp ce lucra, se dezbrăcase de geacă. Iar Kate îi văzu alunecarea tentantă a mușchilor pe sub cămașa de flanel.

Avusese dreptate, remarcă ea. Chiar arăta extrem de bine cu o centură pentru scule.

Un muncitor încărca pământ într-o altă roabă. Iar Jack era trântit în fund, săpând cu o lopățică și aruncând ceea ce scotea - sau cea mai mare parte - într-o găleată.

Băiatul fi primul care o observă. Sări în picioare și începu să țopăie.

- Sap subsolul! Primesc un dolar. Ajut la turnarea betonului. Am primit un camion de Crăciun. Vrei să-l vezi?

- Sigur că da.

Apucă să mai coboare un pas pe rampă până să vină Brody să o oprească.

- Nu ești îmbrăcată corespunzător ca să te bagi în mizeria asta.

Ea coborî privirea spre bocancii lui de lucru, apoi spre pantofii ei sport din piele întoarsă.

– Nu te pot contrazice. Îţi poţi răpi un minut?

– În regulă. Jack, ia o pauză.

Brody urcă rampa, mijind ochii în faţa soarelui orbitor de iarnă, urmat îndeaproape de fiul lui.

– El e fratele meu, Brandon. Brand, Brody O'Connell şi Jack.

– Încântat de cunoştinţă. Brody ridică în aer mâna murdară în loc să i-o strângă lui Brandon. Te-am privit jucând. E o plăcere.

– Mulţumesc. Am văzut şi eu ce ai lucrat, şi reciproca e valabilă.

– Tu eşti jucătorul de baseball?

Făcând ochii mari, Jack se zgâi la Brandon.

– Eu sunt. Brandon se lăsă pe vine. Îţi place baseballul?

– Aha. Ţi-am văzut mănuşa. Şi eu am una. Şi bâtă şi minge şi de toate.

Ştiind că Brandon avea să îl ţină pe Jack ocupat, Kate se îndepărtă câţiva paşi pentru a le lăsa spaţiu.

– Nu am ştiut că ai să începi atât de repede, îi spuse ea lui Brody.

– M-am gândit să profit de fereastra de vreme bună. Căldura asta o să mai dureze, teoretic, câteva zile. Putem să excavăm subsolul, să îi dăm formă şi să turnăm cimentul înainte de următorul val de ger.

Căldura era relativă, îşi spuse ea. Temperatura era considerabil mai scăzută în subsolul închis între vechi pereţi de piatră, iar aerul considerabil mai umed decât aici, la lumina soarelui.

– N-am nimic împotrivă. Cum ţi-a fost Crăciunul?

– Grozav. Se dădu la o parte pentru a le face loc muncitorilor lui să împingă în sus pe rampă următoarea roabă cu pământ. Al tău?

– Minunat. Văd că ţi-ai suplimentat echipa. Era şi acel un dolar pe zi inclus în oferta mea de preţ?

– E vacanță, spuse el tăios. Îl țin pe lângă mine. Cunoaște regulile, iar pe muncitorii mei nu îi deranjează.

Ea ridică din sprâncene.

– Vai, vai. Domnul Sensibil.

Brody expiră șuierat.

– Scuze. Unii clienți fac urât când mă văd cu un copil pe șantier.

– Eu nu sunt unul dintre ei.

– Hei, O'Connell, ți-l pot răpi pe băiatul ăsta puțin?

Brody ridică privirea și observă că mâna murdară a lui Jack era închisă strâns într-a lui Brandon.

– Ei bine...

– Avem puțină treabă acasă la mine, continuă Brandon. Ți-l aduc înapoi în drum spre aeroport. În jumătate de oră.

– Te rog, tati. Pot?

– Aș...

– Fratele meu e un idiot, spuse Kate cu un zâmbet relaxat. Dar unul responsabil.

Nu, își spuse Brody, el era cel idiot, pentru că i se făcea teamă de fiecare dată când Jack pleca undeva cu cineva nou.

– Sigur. Dar mai întâi spală-te pe mâini în găleată, Jack.

– Bine! Așteaptă doar un minut, bine? Doar un minut.

Jack se duse în fugă să se clătească de o parte din mizerie.

– Am să încerc să mai trec pe aici în drum spre cantonamentul de primăvară.

– Da. Bine. Refuza să plângă. *Refuza* să plângă. Stai departe de blondele alea cu trupuri sculptate.

– În nici un caz. Brandon o înșfăcă și o îmbrățișă strâns. Ai să-mi lipsești, murmură el.

– Și tu mie. Își îngropă fața în curba gâtului său, apoi se dădu în spate cu un zâmbet radios. Ai grijă de piciorul ăla, campionule.

– Hei, vorbești cu Omul de Fier. Ai tu grijă de ale tale. Să mergem, Jack.

Luă mâna doar o idee mai curată a băiatului, însă udă, îi aruncă un salut lui Brody şi porni.

– Pa, tati! Pa! Mă întorc.

– Fratele tău are o problemă la picior?

– Şi-a întins câteva tendoane. A alunecat rău. Ei bine, te las să te întorci la lucru.

Îşi păstră zâmbetul întipărit pe chip până dădu colţul şi ajunse în faţa casei. Apoi se aşeză pe trepte şi plânse puţin.

Când Brody se duse la camioneta lui zece minute mai târziu, Kate era încă acolo. Lacrimile i se uscaseră pe obraji. Dar alte câteva îi scânteiau pe gene.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– Ai plâns.

Ea îşi trase nasul, ridică din umeri.

– Şi?

Brody ar fi vrut să se oprească acolo. Ar fi vrut sincer să-şi ia... oare după ce naiba venise? Problema era că nu fusese niciodată în stare să întoarcă spatele cuiva care plângea. Resemnat, traversă trotuarul şi se aşeză lângă ea.

– Care e problema?

– Detest să îmi iau adio. Şi nu aş fi nevoită să îmi iau adio dacă el nu ar insista să locuiască la cinci mii de kilometri depărtare în stupida California. Prostovanul.

Ah, fratele ei.

– Ei bine. Pentru că o nouă lacrimă i se revărsase de pe gene, Brody îşi scoase o bandană din buzunar. Acolo lucrează.

– Scuză-mă, dar nu prea am chef de argumente logice. Luă bandana. Mulţumesc.

– N-ai pentru ce.

Kate îşi şterse lacrimile, apoi îşi îndreptă privirea spre stradă.

– Tu ai fraţi?

– Nu.

– Vrei unul? Ţi-l vând ieftin. Oftă şi se lăsă pe spate pe trepte. Sora mea e la New York. Brand e în L.A. Eu sunt în Virginia de Vest. Nu am crezut niciodată că vom ajunge să fim atât de răsfiraţi.

El îşi aminti cum se îmbrăţişase cu fratele ei, acel torent firesc de iubire.

– Mie nu-mi păreţi răsfiraţi.

Kate îşi îndreptă privirea spre el. Într-o clipă ochii i se limpeziră.

– Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Era exact ceea ce aveam nevoie să aud. Deci... Trase adânc aer în piept, îi dădu înapoi bandana. Abate-mi gândurile de la asta pentru un minut. Ce-aţi făcut de Crăciun? Treaba cu familia mare şi gălăgioasă?

– Jack face o grămadă de gălăgie. M-a trezit la cinci. Amintindu-şi, Brody zâmbi. Cred că l-am dezlipit de pe tavan doar în jur de ora două în după-amiaza aia.

– A reuşit să îndure cina de Crăciun?

Zâmbetul lui Brody păli.

– Da, cu greu. Ridică dintr-un umăr. Ne-am dus acasă la bunicii lui pentru asta. Locuim în acelaşi oraş, spuse el. Dar s-ar putea spune că suntem risipiţi.

– Îmi pare rău.

– Îl adoră pe Jack. Asta e ceea ce contează.

Şi de ce naiba deschisese subiectul? Poate, îşi spuse el, pentru că îi stătea în gât. Pentru că tatăl lui continua să dispreţuiască tot ceea ce făcuse în viaţă, tot ceea ce voia să facă.

– Am cerut ca pământul să fie dus pe cealaltă parte a casei. Poate vei dori să îl nivelezi acolo şi să îţi faci o grădină sau ceva de genul la primăvară.

– E o idee drăguţă.

– Ei bine. Se ridică în picioare. Ar fi bine să mă întorc la treabă înainte să mă penalizeze şefa la salariu.

– Brody...

Nu era sigură ce intenţiona să spună sau cum intenţiona să o spună. Însă momentul se pierdu când Brandon opri lângă bordură în maşina şic pe care o închiriase.

– Tati! Jack deja se zbătea să scape de sub centura de siguranţă. Stai să vezi! Brand mi-a dat mănuşa lui şi o minge de baseball cu numele lui scrie pe ea şi tot tacâmul.

– Scris pe ea, îl corectă Brody automat, apoi îşi prinse băiatul în braţe când Jack ţâşni spre el ca un glonţ. Hai să aruncăm o privire. Examină mănuşa şi mingea, ambele calde după ce fuseseră ţinute strâns de Jack. Astea sunt foarte deosebite şi va trebui să ai o grijă deosebită de ele.

– Voi avea. Promit. Mulţumesc, Brand. Mulţumesc! Am să le păstrez pentru totdeauna. Putem să le arătăm băieţilor acum, tati?

– Sigur. Brody îl ridică pe Jack ceva mai sus pe şold şi coborî privirea spre Brandon. Mulţumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea. Ţine minte, Jack. Stai cu ochii pe minge.

– Aşa voi face! Pa.

– Drum bun, adăugă Brody, şi porni cu Jack să le arate muncitorilor comorile primite.

Kate oftă uşor şi se aplecă spre fereastra deschisă a maşinii lui Brandon.

– Poate că totuşi nu eşti chiar atât de mare măgar.

– Grozav copil. O ciupi pe Kate de bărbie. Iar tu ai pus ochii pe tătic, am observat.

– Nu, am pus mai mult decât ochii pe tătic. Râzând, se întinse să îl sărute. Tu vânează liniştit fete din California, amice. Mie îmi plac băieţii de la ţară.

– Fii cuminte.

– În nici un caz.

El râse şi porni din nou motorul.

– Pe curând, frumoaso.

Ea se dădu în spate şi îi făcu cu mâna.

– Ai grijă de tine, murmură.

Era o tradiţie pentru Natasha să închidă magazinul în Ajunul Anului Nou. Îşi petrecea ziua în bucătărie,

pregătind zecile de mâncăruri pe care avea să le servească la petrecerea deschisă oricui pe care o organiza în prima zi a anului. Rude, prieteni şi vecini aveau să îi forfotească prin casă ore întregi.

- Brandon ar fi trebuit să rămână până după petrecere.

- Mi-aş dori să fi putut să rămână. Natasha verifică apa în care fierbeau caisele pentru kissel, dădu focul mai încet până o reduse la un clocot mărunt. Nu te bosumfla, Katie. Şi ţie ţi s-a întâmplat uneori ca viaţa sau munca să te ţină departe de casă.

- Ştiu. Kate continuă să întindă aluatul pentru prăjituri aşa cum fusese învăţată. Am doar nevoie de puţin mai mult timp să stau bosumflată. Îmi lipseşte măgarul, atâta tot.

- Şi mie.

Din cratiţele de pe aragaz pufăiau aburi. În cuptor se cocea o şuncă imensă. Cu ani în urmă, reflectă Natasha, ar fi avut şi trei copii în care să se împiedice în timp ce se împărţea între diversele sarcini. Copii care s-ar fi ciondănit, ar fi chicotit, i-ar fi vărsat una şi alta pe podea ca să aibă ce strânge. Răbdarea ei ar fi fost pusă greu la încercare de zeci de ori.

Fusese minunat.

Acum o avea doar pe Kate a ei, întinzând aluatul cu o faţă posomorâtă.

- Nu-ţi găseşti astâmpăr. Natasha bătu cu o lingură în marginea unei cratiţe, apoi o puse pe suport. Nu ai destule activităţi cu care să îţi umpli timpul cât se lucrează la renovare.

- Fac planuri.

- Da, ştiu. Umplu două ceşti de ceai şi le aduse la masă. Stai jos.

- Mami, sunt...

- Stai jos. Deci, eşti ca mine, continuă Natasha când se aşezară amândouă la masa aglomerată. Planuri, detalii, obiective. Astea sunt foarte importante. Vrem să

ştim ce se întâmplă mai departe pentru că, dacă ştim, deţinem controlul.

– Şi ce e greşit în asta?

– Nimic. Când am venit aici să îmi deschid magazinul, a fost foarte greu. Greu să îmi părăsesc familia. Dar trebuia să o fac. Nu ştiam că aveam să-l cunosc pe tatăl tău aici. Asta nu a fost plănuit.

– A fost soartă.

– Da. Natasha zâmbi. Noi plănuim, tu şi cu mine, calculăm. Şi totuşi înţelegem mâna sorţii. Aşa că, poate că soarta, în ciuda tuturor planurilor tale, te-a adus înapoi.

– Eşti dezamăgită?

Întrebarea îi scăpă pe negândite şi se simţi în acelaşi timp uşurată şi speriată că îi dăduse glas.

– De ce anume? De tine? De ce ai crede asta?

– Mami. Căutându-şi cuvintele, Kate învârti ceaşca pe masă. Ştiu cât de mult aţi sacrificat tu şi tati...

– Stai. Cu o flacără scânteindu-i în ochii negri, Natasha bătu tare cu degetele în masă. Poate, după atâţia ani, nu mai reuşesc să mă exprim corect. Nu înţeleg cuvântul sacrificiu când e vorba de copiii mei. Tu nu ai fost niciodată un sacrificiu.

– Voiam să spun că tu şi tata aţi făcut atât de multe, m-aţi susţinut în toate modurile posibile când mi-am dorit să dansez. Te rog, mami, spuse Kate când Natasha dădu să o întrerupă. Lasă-mă să termin asta. Mă frământă de ceva vreme. Atâtea lecţii, atâţia ani. Costumele, pantofii, călătoriile. Faptul că m-aţi lăsat să merg la New York când ştiu că tata ar fi preferat să mă duc la facultate. Dar mi-aţi permis să mă bucur de ceea ce aveam cel mai mult nevoie. Am ştiut asta mereu. Îmi doream să fiţi mândri de mine.

– Firește că eram mândri de tine. Ce prostii ţi-ai băgat în cap?

– Ştiu că eraţi. Ştiu. O vedeam, o simţeam. Când dansam şi eraţi prezenţi, chiar şi atunci când nu vă puteam

vedea dincolo de luminile rampei, simţeam asta. Iar acum am dat cu piciorul la toate astea.

– Nu, doar le-ai pus deoparte. Kate, îţi închipui că noi suntem mândri de tine doar atunci când dansezi? Că suntem mândri doar de artistă, doar de talentul tău?

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu se putu abţine.

– Mi-a fost teamă că s-ar putea să fiţi dezamăgiţi că am renunţat la asta ca să devin profesoară.

– Dintre toţi copiii mei, spuse Natasha clătinând din cap, tu eşti cea care în permanenţă verifică fiecare colţişor căutând vreun firicel de praf. Şi chiar şi atunci când nu găseşti, nu te poţi abţine să nu dai cu mătura. Răspunde-mi la asta, vrei să fii o profesoară bună?

– Da, îmi doresc mult asta.

– Atunci vei fi, iar noi vom fi mândri de asta. Şi chiar şi dincolo de aceste roluri, când nu eşti nici dansatoare, nici profesoară, noi tot suntem mândri de tine. Mândri că ştii ceea ce-ţi doreşti şi cum să munceşti pentru a-ţi realiza dorinţele. Mândri că eşti o tânără domnişoară superbă, cu o inimă generoasă şi o minte ageră. Dacă te îndoieşti de asta, Katie, mă vei dezamăgi.

– Nu mă îndoiesc. N-o voi face. Oh. Expiră prelung şi clipi pentru a se scutura de lacrimi. Nu ştiu ce e în neregulă cu mine. Sunt atât de plângăcioasă în ultima vreme.

– Faci schimbări majore în viaţa ta. E o perioadă încărcată emoţional. Şi îţi laşi prea mult timp să reflectezi şi să-ţi faci griji. Kate, de ce nu ai ieşit cu prietenii tăi? Ai atât de mulţi care sunt încă în zonă. De ce nu mergi la vreo petrecere în seara asta, sau să ieşi cu vreun tânăr chipeş, în loc să stai acasă în ajun de Anul Nou să găteşti şuncă la cuptor cu mama ta?

– Îmi place să gătesc şuncă la cuptor cu mama mea.

– Kate.

– În regulă. Dar se ridică să termine prăjitura. Avea nevoie de ceva care să îi ţină mâinile ocupate. M-am gândit să merg la una dintre petrecerile din seara asta. Dar majoritatea prietenilor mei sunt căsătoriţi, sau cel

puţin în cuplu. Dar eu nu sunt în cuplu şi nici nu prea.. caut. Ştii?

– Mmm. Şi de ce nu... cauţi?

– Pentru că am găsit deja ceva ce mă atrage.

– Ah. Pe cine?

– Brody O'Connell.

– Ah, repetă Natasha şi duse ceaşca de ceai la gură pentru a reflecta. Înţeleg.

– Mă simt foarte atrasă de el.

– E un bărbat foarte atrăgător. Ochii Natashei se înveseliră. Da, e foarte atrăgător şi îmi place foarte mult.

– Mami – nu cumva l-ai trimis să arunce o privire peste şantierul meu ca să ne faci să fim împreună, la modul romantic?

– Nu. Dar aş fi făcut-o dacă mi-ar fi trecut prin minte. Şi cum se face că nu îţi petreci Revelionul cu Brody O'Connell?

– E speriat de mine. Kate râse când mama ei scoase un sunet care îi spuse că nu o credea. Ei bine, poate că stingherit e un cuvânt mai potrivit. Se prea poate ca, iniţial, să mă fi dovedit puţin cam agresivă când i-am făcut avansuri.

– Tu? Natasha făcu intenţionat ochi mari. Micuţa şi timida mea Katie?

– Bine, bine. Râzând acum, Kate puse sucitoarea deoparte. În mod cert am fost prea agresivă. Dar prima dată când am dat peste el, în magazinul de jucării, când venise după o jucărie pentru Jack, şi când am început să flirtăm, am avut impresia că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

– În magazinul de jucării, murmură Natasha.

Ea şi Spence se întâlniseră pentru prima dată tot în magazinul de jucării, unde el venise să cumpere o păpuşă pentru fiica lui, Freddie.

Mâna sorţii, îşi spuse ea. Nu puteai şti niciodată ce avea să-ţi rezerve.

– Da, dar când mi-am dat seama că maşina pe care voia să o cumpere era pentru fiul lui, am presupus că

era căsătorit. Aşa că m-am enervat că răspunsese avansurilor mele.

– Fireşte.

Natasha rânjea deja. Povestea devenea din ce în ce mai interesantă.

– Apoi, fireşte, am aflat că nu era şi că aveam cale liberă. E interesat şi el, bombăni ea, trântind cu sucitoarea în masă. Doar că e prea încăpăţânat să recunoască.

– E singur.

Kate ridică privirea, iar micuţa scânteie de mânie pe care sperase să o înteţească până devenea flacără se stinse instant.

– Da, ştiu. Dar se tot îndepărtează de mine. Poate că aşa procedează cu toată lumea în afară de Jack.

– Cu mine e foarte cald şi prietenos. Şi totuşi, când l-am invitat să treacă mâine pe la noi, a găsit o scuză să nu vină. Ar trebui să-l faci să se răzgândească, decise Natasha. Se ridică pentru a se reapuca de lucru. Da, ar trebui să treci pe la el mai târziu, să-i duci o caserolă de fasolică pentru noroc în noul an şi să-l convingi să vină mâine.

– E o îndrăzneală destul de mare să apari neinvitată la uşa unui bărbat în ajunul Anului Nou, spuse Kate, apoi rânji. E o idee perfectă. Mulţumesc, mami.

– Bun. Natasha îşi înmuie un deget în umplutura pentru prăjitură, şi-l linse. Tatăl tău şi cu mine ne vom bucura la rândul nostru de o mică petrecere de An Nou.

Brody sorbi din bere dorindu-şi să nu fi mâncat acea ultimă felie de pizza. Era trântit pe canapea, cu Jack, în mijlocul dezastrului care fusese cândva camera lor de zi. La televizor rula un film de groază de mâna a doua, populat cu ochi extratereştri gigantici. Îi plăceau la nebunie filmele de mâna a doua – nu se putea abţine.

Peste câteva ore avea să schimbe canalul la transmisiunea în direct din Time's Square. Jack îşi dorea să

vadă ceremonia de coborâre a globului – şi insistase că putea să reziste treaz până la miezul nopţii.

Ca să reuşească, încercase de toate în afară de a-şi propti pleoapele cu scobitori, ceea ce explica halul în care era casa. În cele din urmă picase de somn, cuibărit pe braţul îndoit al lui Brody.

Brody avea să reziste pe baricade până cu cinci minute înainte de miezul nopţii, apoi avea să îl trezească pe Jack pentru a întâmpina noul an.

Brody sorbi din bere şi privi ochiul gigantic ameninţând omenirea.

Şi mai că nu îi stătu inima în loc de spaimă când auzi o bătaie în uşă.

Înjurând, îl coborî pe Jack pe canapea pentru a putea să se ridice. Şansele să îi apară cineva la uşă după zece noaptea, îşi spuse el, erau cam aceleaşi ca ale unui atac al giganticilor ochi extratereştri asupra Pământului.

Păşi peste şi pe lângă jucării, ghete, şosete şi se îndreptă spre uşă. Cineva care se rătăcise sau care făcuse pană, decise. Toţi cei pe care îi ştia sărbătoreau Revelionul, într-un fel sau altul.

Nu toată lumea, îşi dădu el seama şocat când deschise uşa şi dădu ochii cu Kate.

– Bună. Am sperat că vei fi acasă. Mama mea ţi-a trimis asta.

Brody se trezi cu micul bol cu capac îndesat în mâinile lui.

– Mama ta?

– Da. Ai dezamăgit-o când i-ai spus că eşti prea ocupat să treci pe acolo mâine.

– Nu i-am spus că sunt prea ocupat, am...

Ce naiba îi spusese? Inventase o scuză pe loc şi în ruptul capului nu şi-o mai amintea.

– Mâncarea de fasolică e ca să-ţi aducă noroc, îi spuse Kate. Mama speră sincer că ai să te răzgândeşti şi ai să vii pe la noi. Vor fi o mulţime de copii care să-i ţină companie lui Jack. E treaz? Vreau să-l salut.

Se strecură pe lângă el şi intră. Brody fusese prea distras pentru a o opri. Sau chiar pentru a încerca. Dar porni imediat după ea, traversând grăbit holul mic şi ajungând în imensa şi dezordonata cameră de zi în care urla televizorul.

Copleşit de ruşine, începu să înşface jucării şi diverse mizerii din urma ei.

– O, nu începe cu asta. Flutură iritată din mână. Ştiu cum arată casele în care există copii. Şi eu am crescut într-o astfel de casă. Ce brad grozav!

Cu braţele încărcate, Brody se zgâi la brad. Îl văzuse pe cel din camera de zi a părinţilor ei. Ornamente superbe, atent aranjate. Cel făcut de el şi Jack arăta ca şi cum ar fi fost decorat de nişte elfi beţi.

– Am avut şi noi unul care a arătat aşa. Freddie, Brand şi cu mine am tot bătut-o la cap pe mami până ne-a lăsat pe noi să facem bradul într-un an. A ieşit ditamai dezastrul. A fost grozav.

Observă că în şemineu trosnea focul şi se apropie să îşi încălzească mâinile. Îşi petrecuse mai bine de o oră îmbrăcându-se, căutând o ţinută care să pară complet nestudiată. Puloverul violet închis era băgat puţin într-o pereche de pantaloni gri. La urechi îi scânteiau mici cercei de aur. Îşi lăsase părul desfăcut după o dezbatere înfocată cu ea însăşi, astfel că i se revărsa până la talie.

Îşi spuse că lui probabil îi luase mai puţin de zece minute să arate fabulos în blugi şi bluză de trening.

– Fabuloasă casă, comentă ea. Piatră naturală, aşa-i? Şi ce loc liniştit. Probabil e grozav pentru Jack să aibă atâta spaţiu în care să alerge. Va trebui să-i iei un câine.

– Da, se agită de ceva vreme pe tema asta. Ce naiba ar fi trebuit să facă? Acum? Cu ea? Mulţumeşte-i mamei tale pentru mâncare.

– Mulţumeşte-i personal. Kate se întoarse şi îl observă pe Jack cu faţa în jos pe canapea şi un braţ atârnându-i.

A căzut lat, nu-i aşa? Se apropie de băiat, ridicându-i din reflex braţul înapoi pe pernă şi aranjând cuvertura veche peste el. A încercat să rămână treaz până la miezul nopţii?

– Da.

Arăta zăpăcit, îşi spuse Kate. Zăpăcit, ciufulit şi apetisant, aşa cum stătea acolo cu bolul mamei ei în mână şi jucăriile lui Jack strânse grămadă în braţe.

– Îmi place la nebunie filmul ăsta, spuse ea relaxată, aruncând o privire spre televizor. În special partea în care deschid uşa aia şi e plin de ochi extratereştri şi tentacule. Ce-ar fi să-mi oferi ceva de băut? Aşa cere tradiţia.

– Doar bere.

– Oh, multe calorii. În regulă, voi trăi periculos. Se apropie de el şi luă bolul mamei sale. Unde e bucătăria?

– E...

Purta parfum – ceva ce doar aluneca spre sexualitate fierbinte. În încăperea aceea nu mai plutise niciodată un asemenea parfum feminin seducător. Aruncă o privire în stânga şi îşi scăpă o maşinuţă pe picior.

– O găsesc eu. Îţi reumplu şi ţie?

– Nu, am... Pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse el, aruncând jucăriile şi pornind din nou după ea. Ascultă, Kate, m-ai prins într-un moment nepotrivit.

– Hei, ia te uită ce tavane. Te-ai ocupat personal de renovare?

– În măsura în care mi-am găsit timp liber. Ştii...

Se întrerupse şi înjură când ea intră în bucătărie.

– Uau.

Îşi plimbă privirea prin încăpere. Blaturi din granit, podea de ardezie, dulapuri din lemn de stejar şi un mic şi fermecător şemineu de piatră.

Şi absolut fiecare centimetru acoperit de vase, cratiţe, teme, ziare, haine de exterior aruncate la întâmplare.

– Uau, spuse ea din nou. Asta a necesitat un efort real. Se apropie de blatul de bucătărie, pe care încă se

afla cutia cu ceea ce mai rămăsese din pizza. Își rupse un colțișor. Mușcă mărunt. E bună.

Elfii beți, își spuse Brody, erau mici copii pe lângă maimuțele nebune care îi invadaseră bucătăria.

- De obicei nu e atât de rău.

- Ai organizat o petrecere cu fiul tău. Încetează să-ți mai ceri scuze. Berea e în frigider?

- Da, da. Nu mai putea face nimic. De ce nu ești la o petrecere?

- Dar sunt. Doar că am ajuns târziu. Îi întinse berea. Mi-o deschizi, te rog? Adulmecă aerul în timp ce el răsuci capacul. Simt miros de popcorn.

- Pe ăla l-am cam terminat.

- Ei bine, așa pățești când ajungi târziu. Se sprijini de blatul de lucru și sorbi din bere. Vrei să mergem să ne așezăm pe canapea, să urmărim restul filmului și să ne sărutăm?

- Da. Nu.

- Ce anume nu, filmul sau sărutatul?

Kate râdea de el. Brody ar fi vrut să se poată enerva. Însă se simțea doar excitat.

- Mi te tot pui în cale.

- Și ce ai de gând să faci în privința asta?

Cu privirea ațintită în ochii ei, se apropie de ea. Îi luă sticla din mână și o puse deoparte.

Era ajunul Anului Nou, își spuse. Era timpul să închidă ușa trecutului și să deschidă o alta spre... nu știa nici el ce anume.

- Ei bine.

Cu pulsul vibrându-i la fel ca al lui, dădu să-și pună mâinile pe pieptul lui, lăsându-le să alunece în sus, însă el i le prinse într-ale lui.

- Nu. E rândul meu.

Își înclină capul, iar gura lui începu să șoptească peste a ei.

- Tati?

- O, Doamne.

Brody rosti cuvintele într-un geamăt înfundat, făcând un pas în spate. Jack stătea în prag, frecându-se somnoros la ochi.

– Ce faci, tati?

– Nimic.

Iar faptul că nu făcea nimic cu Kate avea şanse foarte mari să îl ucidă.

– De fapt, tatăl tău avea de gând să mă sărute.

– Kate!

O spuse pe exact acelaşi ton pe care îl folosea şi când îi scăpa lui Jack câte un porumbel.

– Ba nu. Jack, purtând cea mai veche pijama a lui cu Power Rangers, îi studie cu ochii întredeschişi. Părul îi era ridicat în ţepi blond deschis, iar obrajii încă rumeni de somn. Tati nu sărută fete.

– A, da? Înainte ca Brody să apuce să se îndepărteze prea mult, Kate îl înşfăcă pur şi simplu de cămaşă. De ce nu?

– Pentru că sunt fete. Pentru a-şi sublinia punctul de vedere, Jack îşi dădu ochii peste cap. Să săruţi fete e scârbos.

– Oh, da. Îl îmbrânci pe tătic deoparte şi îi făcu semn cu degetul fiului său. Treci încoace, amice.

– Pentru ce?

– Ca să te pot săruta pe toată faţa.

– Nu, nu. Ochii i se făcură cât cepele şi se înveseliră. Scârbos.

– Bine. Îşi dădu jos paltonul, i-l aruncă lui Brody, apoi îşi suflecă mânecile. Până aici ţi-a fost. S-a zis cu tine.

Se năpusti spre el, lăsându-i timp suficient să ţipe şi să o ia la fugă. Se hârjoni cu el câteva minute, surprinzându-l pe Brody cu uşurinţa cu care evită să calce pe jucării. Jack ţipă după ajutor, în mod evident distrându-se de minune.

Kate îl prinse, îl puse cu forţa pe canapea şi îl imobiliză, în timp ce el râse şi cerşi îndurare.

– Acum... pedeapsa supremă. Îl potopi cu săruturi rapide pe obraji, punctându-le cu plescăituri zgomotoase. Spune bun, îi porunci ea.

– Nu, nu.

Abia mai putea respira, iar burta i se zgâlțâia de râs și încântare.

– Spune bun, bun, bun, altfel nu mă mai opresc niciodată.

– Bun! țipă el, înecându-se de râs. Bun, bun.

– Gata. Se lăsă pe spate, expiră zgomotos. Eu mi-am făcut treaba.

Jack se căță imediat în poala ei. Kate nu era moale ca bunica, nici tare ca tata. Era diferită, iar părul îi era fin și îl gâdila.

– Ai să rămâi până la miezul nopții când se face anul nou?

– Mi-ar plăcea foarte mult. Îi aruncă lui Brody o privire peste umăr. Dacă îmi dă voie tatăl tău.

Unele bătălii, își spuse el, erau pierdute chiar dinainte de a fi purtate.

– Îți aduc berea.

capitolul 5

– Acum. Frederica Kimball LeBeck îşi târî sora în dormitorul lui Kate şi închise ferm uşa. Astfel, calculă ea, îşi asigurau aproximativ cinci minute de linişte şi intimitate. Povesteşte-mi totul – de la început.

– În regulă. Conform dovezilor ştiinţifice existente, în spaţiu a avut loc o explozie enormă.

– Ha, ha. Mă refeream la Brody O'Connell. Cu opt ani mai mare decât Kate – şi un look contrastant cu al lui Kate, blondă în loc de brunetă, micuţă în loc de înaltă –, Freddie se trânti pe pat. Mama mi-a zis că ţi s-a pus pata pe el.

– Nu e ca şi cum l-aş vâna. Kate se trânti şi ea pe pat. Dar e superb, nu-i aşa?

– O, da. Minunaţi umeri. Şi cum stă treaba cu el?

– Treaba e că Brody e văduv şi se descurcă spectaculos de bine la a creşte un băieţel nemaipomenit. L-ai văzut pe Jack, nu?

– Ar fi fost greu să nu-l văd. Îi dă de furcă lui Max al meu, adăugă ea, referindu-se la fiul ei de şase ani. Au început să se împrietenească jucându-se pe calculator.

– Grozav, înseamnă că îl vor prinde şi pe Brody la mijloc. Nu cred că şi-a oferit prea multe şanse de a se juca.

– Acum i se oferă din afară, indiferent dacă o vrea sau nu. Bunicul şi unchiul Mik l-au prins cu arcanul. I-am văzut împingându-l pe uşă ca să meargă toţi trei să se uite la clădirea ta şi să scoată exclamaţii de tâmplari feroce.

– Perfect.

– Deci e vorba doar de hormoni sau e ceva mai mult?

– Ei bine, totul a pornit de la hormoni. Hormonii mei sunt foarte susceptibili la bărbaţi mari şi puternici – şi centurile lor pentru scule.

Când Freddie se înecă de râs, Kate se rostogoli pe spate şi studie tavanul.

– S-ar putea să fie ceva mai mult. Pare să fie – nici nu ştiu, pur şi simplu un bărbat foarte de treabă – serios, responsabil, afectuos. Genul de bărbat pe care rar îl întâlneşti. Şi nu se repede, ceea ce e înduioşător şi face din el o provocare excelentă.

– Şi nimeni nu savurează o provocare mai mult decât tine.

– Drept. În afară de tine. Şi nu m-ar deranja să explorez experienţa strict la nivelul ăsta. Doar că, de fiecare dată când îl văd cu Jack, simt o uşoară... strângere de inimă. Ştii?

– Da. Freddie începuse să simtă acele strângeri de inimă faţă de soţul ei, Nick, în jurul vârstei de treisprezece ani. Eşti pe punctul de a te îndrăgosti de el?

– E prea devreme să-mi dau seama. Dar îmi place foarte mult de el, din toate punctele de vedere importante, ceea ce echilibrează grozav intensitatea nebunească a dorinţei fizice. Ridică un picior şi întinse degetele spre tavan. Îmi doresc foarte mult să ajung cu el undeva unde să fim singuri şi să îi pot sfâşia hainele. Dar ştiu în acelaşi timp că pot purta o conversaţie solidă cu el. Noaptea trecută ne-am uitat la ultima parte din filmul ăla cu ochiul gigantic din spaţiu.

– Da. Îmi place la nebunie filmul ăla.

– Da, şi mie. La asta mă refeream. A fost o experienţă foarte confortabilă şi relaxată. Şi fermecătoare, îşi spuse ea, întinzându-se încet şi leneş. Absolut fermecătoare. Deşi îmi electrizează sângele, îmi face plăcere să stau pur şi simplu cu el pe canapea şi să ne uităm la un film vechi. Cu majoritatea bărbaţilor cu care am ieşit mă împărţeam între dans, petreceri, dans, expoziţii de artă, dans. Nu aveam niciodată momente în care să rămânem acasă o noapte întreagă şi să ne destindem. Mă simt sincer pregătită pentru aşa ceva.

– Orăşel de provincie, şcoală de balet şi o poveste de dragoste cu un tâmplar. Ţi se potriveşte, Katie.

– Da. Încântată că aşa o vedea Freddie, se rostogoli din nou. Chiar că mi se potriveşte.

Yuri Stanislaski, un bărbat cât un taur, cu o coamă de păr gri închis, se opri în mijlocul încăperii destinată să devină studio de dans.

– Deci, ăsta e un loc bun. Nepoata mea înţelege valoarea unui loc. Fundaţie solidă. Se apropie de un perete şi îl lovi cu lateralul pumnului. Oase zdravene.

Mikhail, fiul cel mare al lui Yuri, se afla la fereastra dinspre stradă.

– Îşi va retrăi copilăria aici. Asta îi va face bine. Şi – se întoarse şi zâmbi scurt – oamenii vor arunca o privire înăuntru şi vor vedea dansatorii. Va funcţiona ca reclamă. Nepoata mea e foarte deşteaptă.

De pe trepte se auzi tropăit de paşi. Brody habar nu avea câţi dintre copii îi însoţiseră. Avea impresia că majoritatea erau de-ai lui Mik, dar îi era imposibil să îi identifice pe toţi în condiţiile în care erau atât de numeroşi şi toţi aproape ridicol de frumoşi.

Nu era obişnuit cu familiile numeroase, cu atâtea activităţi în fundal şi atâtea interacţiuni. Şi i se părea că familia Stanislaski deja ajunsese atât de mare, încât stătea să pleznească.

– Bunicule! Hai sus. Trebuie să vezi locul ăsta. E dintr-o altă epocă. E fabulos!

– Fiul meu, Griff, spuse Mik cu o sclipire în ochi. Îi plac lucrurile vechi.

– Atunci sus cu noi. Yuri îl bătu pe Brody pe spate cu o forţă care ar fi putut răsturna un elefant. Vedem ce faci din clădirea asta mare şi veche ca fetiţa mea să fie fericită şi în siguranţă. E o frumuseţe, Katie a mea. Da?

– Da, replică Brody circumspect.

– Şi puternică.

– Ah. Nu tocmai sigur pe el, îi aruncă o privire lui Mikhail, cerşind ajutor, dar se alese doar cu rânjetul orbitor al acestuia. Sigur.

– Şi tot cu oase zdravene.

Yuri izbucni din nou într-un râs asurzitor şi, făcându-i cu ochiul fiului său, împărtăşindu-i fără îndoială o glumă doar de ei ştiută, o luă în sus pe scări.

Brody nu putea înţelege cum se întâmplase totul. Intenţionase doar să treacă scurt pe la casa familiei Kimball. Din politeţe, pentru a-i mulţumi Natashei că se gândise la el şi la Jack.

Fusese luat de val. Sau mai degrabă înghiţit, decise el. Nici măcar nu era sigur dacă mai văzuse vreodată atât de mulţi oameni într-un singur loc. Şi cei mai mulţi făceau parte din familie, într-un fel sau altul.

Cum familia lui era alcătuită doar din el însuşi, Jack şi părinţii lui – plus trei mătuşi şi unchi şi şase verişori răsfiraţi mai în sud –, clanul Stanislaski, prin simplul fapt de a fi atât de numeros, îi deschisese ochii.

La drept vorbind nu înţelegea cum reuşeau să nu se încurce între ei.

Erau gălăgioşi, lăudăroşi, plini de întrebări, poveşti şi certuri. Casa fusese atât de plină de oameni, mâncare, băutură şi muzică încât, deşi rămăsese în cele din urmă până aproape la opt seara, abia dacă apucase să schimbe câteva cuvinte cu Kate.

Fusese târât pe şantier, luat la întrebări în privinţa planurilor sale – şi nu era atât de încet la minte cât să fi rămas cu impresia că toate acele întrebări fuseseră legate strict de procesul de renovare.

Familia lui Kate îi făcuse o evaluare. Şi familia lui Connie făcuse la fel, îşi aminti el. Firește, nu cu la fel de multă bunăvoinţă, sau afecţiune sau, ei bine, pur amuzament, decise Brody. Însă obiectivul final fusese acelaşi.

Era individul acesta suficient de bun pentru prinţesa lor? În cazul lui Connie răspunsul fusese un nu categoric. Resentimentele acumulate de ambele părţi umbriseră tot ceea ce se întâmplase după aceea.

Avea impresia că familia Stanislaski încă nu-şi dăduse verdictul. Nimic din ceea ce făcuse pentru a le arăta diplomatic că nu intenţiona să răpească inima sensibilă a balerinei lor nu îi împiedicase să îl încolţească – fără urmă de răutate. Să îi pună întrebări – în cel mai politicos mod posibil. Sau să îl măsoare, tipic, din cap până în picioare – fără pic de subtilitate.

Toate acestea avuseseră darul de a-l face să se bucure că era celibatar şi să îl convingă să îşi păstreze statutul.

Acum petrecerea se sfârşise. Sărbătorile, slavă Domnului, se încheiaseră. Putea să se întoarcă la muncă şi să-şi aducă singur aminte că Kate Kimball îi era clientă. Şi nu iubită.

Îşi petrecu o săptămână demolând, golind, pregătind pereţii, verificând ţevile.

Ea nu trecu nici măcar o dată pe acolo.

În fiecare zi când ajungea pe şantier îşi închipuia că avea să apară şi Kate la un moment dat, pentru a vedea cum avansau lucrările. În fiecare seară când îşi ducea sculele înapoi la camionetă se întreba oare ce învârtea.

În mod evident era ocupată, avea alte lucruri de rezolvat. Nu o interesa renovarea chiar atât de mult pe cât pretinsese iniţial. Era mai mult decât evident că nici de el nu era atât de interesată pe cât se arătase la început.

Ceea ce demonstra că fusese foarte înţelept din partea lui să evite să se încurce într-un flirt complicat cu ea. Kate probabil îşi petrecea jumătate din noapte distrându-se în oraş, iar cealaltă jumătate desfătându-se cu vreun newyorkez rafinat. Nu ar fi fost câtuşi de puţin surprins. Chiar deloc. După cum nu ar fi fost surprins nici să afle că deja îşi făcea planuri să vândă

clădirea şi să părăsească în paşi de dans micul şi prăfuitul oraş de provincie.

Însă fu surprins când se trezi urcând treptele uşii ei de la intrare şi bătând.

Aşteptând, se plimbă agitat pe verandă. Ea era cea care îşi dorise să pună la punct fiecare detaliu, nu? Se întoarse hotărât la uşă, bătu din nou. Putea cel puţin să se prefacă interesată de proiect timp de o săptămână amărâtă.

Traversă din nou veranda în zigzag. Ce naiba căuta acolo? Era o tâmpenie. Nu îl privea cu nimic pe el ce făcea Kate, sau cum o făcea, câtă vreme plătea ce avea de plătit. Trase adânc aer în piept, expiră lent şi aproape că reuşise să se calmeze când se deschise uşa.

Iar în faţa lui apăru Kate, cu pleoapele grele şi chipul somnoros, roşie la faţă şi cu părul doar o idee ciufulit. Ca o femeie care tocmai se ridicase din pat şi avea de gând să se culce la loc imediat.

Fir-ar să fie.

– Brody?

– Da. Scuze că te-am trezit. În fond, nu e decât patru după-amiaza.

Mintea ei era prea înceţoşată pentru a prinde insulta, aşa că îi zâmbi somnoros.

– Nu-i nimic. Dacă aţipesc mai mult de o oră după-amiaza, nu mai dorm bine noaptea. Hai înăuntru. Am nevoie de cafea. Presupunând că avea s-o urmeze, se răsuci pe călcâie şi porni spre bucătărie. Auzi uşa trântindu-se, dar cum aşa ceva se întâmpla frecvent în casa aceea, nu îşi bătu capul. Abia m-am întors acum câteva ore. Puse de un ibric de cafea proaspătă, dorindu-şi să fie gata cât mai repede. Pentru a-şi întinde muşchii obosiţi trecu din reflex în poziţia întâi. Cum merg lucrurile pe şantierul meu?

– Interesul tău faţă de diverse chestii e mereu atât de fluctuant?

– Hm? Poftim?

Poziția a treia, ridică-te pe vârfuri. Ia cănile de cafea din dulap.

– Nu ai mai venit pe șantier de o săptămână.

– Am fost plecată din oraș. Tu o bei neagră, așa-i? O mică urgență la New York.

Iritarea lui se transformă instant în îngrijorare.

– Familia ta?

– O, nu. Ei sunt bine. Își arcui spatele, se răsuci ușor, tresări de durere. Ai putea... am aici un punct. Își curbă brațul peste spate, încercând să ajungă la un mușchi dureros dintre omoplați. Doar apasă aici cu degetul mare un minut. Puțin mai jos, spuse ea, când el se supuse. Oh. Mmm, da, așa. Mai tare. Scoase un geamăt jos, gutural, își dădu capul pe spate și închise ochii. O, da. Da. Nu te opri.

– Dă-o dracului de treabă.

Scos din minți de excitare, o întoarse spre el, o trânti cu spatele de blatul de bucătărie și își coborî zdrobitor gura peste a ei.

Un torent de fierbințeală îi invadă trupul moleșit și fulgere electrizante îi străbătură creierul amorțit de somn. Buzele i se întredeschiseră într-un icnet surprins, iar el împinse sărutul mai departe. Ea ridică mâinile, fluturându-le neputincioasă, într-o încercare de a ține pasul cu el.

Era prinsă între trupul lui și blatul de bucătărie, două suprafețe la fel de inflexibile. Toată oboseala, toate durerile vagi fură mistuite de explozia neașteptată de senzații.

Frustrare, nevoie fizică, mânie, dorință. Toate clocotiseră în el încă din prima clipă în care o văzuse. Iar acum că scăpaseră de sub control, pasiunea se revărsa nestăpânită. Se înfruptă din ceea ce nu-și permisese să-și dorească, răvășindu-i gura pentru a-și astâmpăra foamea.

Iar când ea îl prinse de umeri și începu să tremure, deveni și mai lacom.

Erau amândoi cu răsuflarea tăiată când își smulse gura de pe a ei. Preț de o clipă prelungă rămaseră nemișcați, fixându-se reciproc cu privirea, cu mâinile lui strânse pumni în părul ei și degetele ei înfigându-se în umerii lui.

Apoi gurile li se înlănțuiră din nou într-o încleștare necugetată între buze, limbi și dinți. Mâinile ei îl traseră de cămașă, ale lui se năpustiră sub puloverul ei. Pipăind, gâfâind, se zbătură să descopere mai mult. Spatele lui se izbi de frigider; dinții ei îl zgâriară ușor pe gât. Se învârti cu ea până se ciocniră de masa de bucătărie. O prinse strâns de șolduri și tocmai era pe punctul de a o ridica pe suprafața tare și plată a mesei.

– Katie, cumva simt miros de cafea...

Spencer Kimball se opri brusc în prag, izbit violent în inimă de priveliștea fetiței sale încolăcită ca o liană în jurul tâmplarului.

Cei doi se despărțiră, tresărind vinovat ca doi copii prinși în flagrant șterpelind prăjituri.

Timp de cinci secunde nesfârșite și stingheritoare nimeni nu se clinti și nu spuse nimic.

– Am să... ah... Dumnezeule bun, fu singurul gând care îi trecu prin minte lui Spencer. Trebuie să... În sala de muzică.

Se dădu în spate și se îndepărtă în grabă.

Brody își trecu mâinile prin păr și le strânse pumni acolo.

– O, Doamne! Adu-mi un pistol. Aș prefera să mă împușc singur acum și să știu o treabă.

– Nu avem. Se prinse de spatele unui scaun cu spătar din stinghii. Încăperea încă se învârtea cu ea. E în regulă. Tatăl meu știe că se mai întâmplă să mă sărut cu bărbați.

Brody își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

– Eram pe punctul de a face mult mai mult decât să te sărut, iar asta pe masa din bucătărie a mamei tale.

– Ştiu. Oare nu îşi simţea pulsul bubuind şi acum precum un timpan? Nu vedea ceaţa fierbinte şi oarbă a dorinţei plutind în ochii lui minunaţi? Mare păcat că tata nu a avut azi cursuri după-amiază.

– Nu-i deloc bine. Expiră şuierat, se răsuci pe călcâie şi înşfăcă un pahar dintr-un dulap. Îl umplu cu apă rece de la robinet, se gândi să şi-l toarne pe faţă, apoi alese să îl dea pe gât. Nu reuşi să îl răcorească prea bine, dar era un început. Nu s-ar fi ajuns la asta dacă nu m-ai fi scos din sărite.

– Te-am scos din sărite? Ar fi vrut să îi netezească claia de păr în mai multe nuanţe pe care tocmai i-l ciufulise. Apoi şi-ar fi dorit să i-l ciufulească din nou. Cu ce anume?

– Cu faptul că m-ai pus să te ating, apoi ai început să scoţi tot felul de sunete sexy.

Dă-o dracului de cafea, decise Kate, avea nevoie de ceva cu alcool.

– Alea nu erau sunete sexy. Deschise cu forţă frigiderul, scoase o sticlă de vin alb. Erau sunete scoase la relaxarea muşchilor ceea ce, presupun, ar putea fi considerat aproximativ acelaşi lucru. Dă-mi un pahar pentru vin, fiindcă acum eu sunt scoasă din sărite.

– Tu? Trânti uşa unui alt dulap, înşfăcă un pahar cu picior simplu, i-l îndesă în mâini. Tu te iei şi te duci bine-mersi la New York timp de o săptămână întreagă. Şi nu spui nimănui unde eşti.

– Te rog să mă ierţi. Vocea îi era tăioasă ca gheaţa. Părinţii mei ştiau exact unde eram. Îşi turnă vin, apoi trânti sticla înapoi pe blatul de bucătărie. Nu mi s-a spus că trebuie să mă consult şi cu tine înainte de a-mi face programul.

– M-ai angajat să fac ceva pentru tine, nu-i aşa? Un proiect mare şi complicat în care ai afirmat – cât se poate de clar – că intenţionezi să te implici pas cu pas. Iar întâmplarea face ca eu să fi finalizat mai mulţi paşi săptămâna asta, cât tu ai fost ocupată să dispari.

– Nu am avut ce să fac. Sorbi prelung din vin, încercând să găsească o cale de a-şi ţine nervii sub control. Dacă ai fi avut orice problemă, orice întrebare, fie mama mea, fie tatăl meu ar fi putut să îţi facă legătura cu mine. De ce nu i-ai întrebat pe ei?

– Pentru că... Fără îndoială existase un motiv. De regulă clienţii mei sunt suficient de adulţi ca să-mi lase un număr de contact, în loc să se aştepte să umblu să dau de ei prin intermediul părinţilor lor.

– Asta e o scuză jalnică, O'Connell, spuse ea, deşi afirmaţia lui o rănise puţin. Dar, pe viitor, te rog să te consulţi cu oricare dintre părinţii mei în cazul în care nu reuşeşti să iei legătura cu mine. De acord?

– Bine. Îşi înfipse mâinile în buzunare. Grozav.

– De-a dreptul fantastic, încheie ea. Era o ceartă ridicolă, decise. Şi chiar dacă nu o deranja o înfruntare zdravănă, îi displăcea să fie ridicolă. Ascultă, am avut de mers la New York. Când am renunţat la compania de balet, i-am dat directorului cuvântul meu de onoare că, în cazul în care va fi nevoie de mine, şi în măsura în care va fi posibil, voi veni înapoi la spectacole. Eu mă ţin de cuvânt. Mai multe dintre dansatoare, inclusiv dintre prim-balerine, au fost doborâte de gripă. Dansăm şi accidentate, dansăm şi bolnave, dar uneori pur şi simplu nu reuşeşti să o faci. I-am oferit o săptămână din timpul meu. Opt spectacole, timp în care dansatoarele bolnave s-au refăcut – şi alte câteva s-au îmbolnăvit.

Se sprijini de blatul de bucătărie pentru a-şi odihni picioarele.

– Partenerul meu era unul cu care nu mai dansasem, ceea ce ne-a impus repetiţii lungi şi intense. Nu am mai dansat pe scenă de aproape trei luni. Îmi ieşisem din formă, aşa că am făcut câteva cursuri suplimentare de dimineaţă. Toate astea nu mi-au lăsat prea mult timp sau energie să-mi bat capul cu proiectul de renovare pe care îl presupuneam lăsat pe mâini capabile. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să ai nevoie să discuţi cu

mine chiar atât de la începutul proiectului și după ce tocmai vorbisem. Sper că asta te-a lămurit.

– Da, asta m-a lămurit. Pot să împrumut un cuțit?

– Poftim?

– Nu ai un pistol la îndemână, dar pot folosi un cuțit să-mi tai beregata.

– Ce-ar fi să aștepți până ajungi acasă? Sorbi din nou din vin, privindu-l peste buza paharului. Mama mea detestă să vadă sânge pe podeaua bucătăriei.

– Probabil că nici tatălui tău nu-i place să-și vadă fiica făcând sex pe masa din bucătărie.

– Nu știu. Subiectul nu a mai apărut niciodată în conversație.

– N-am vrut să pun mâna pe tine așa.

– Serios? Îi întinse paharul. Dar cum anume ai vrut să pui mâna pe mine?

– Nu... Ridicând din umeri, îi luă vinul din mână și îl gustă. Vezi că situația deja se complică și devine confuză. Renovarea, tu, eu. Sex.

– Mă descurc excelent să organizez și să compartimentez totul. Unii consideră asta una dintre cele mai bune – și mai enervante – abilități ale mele.

– Da, sunt convins. Îi dădu paharul înapoi. Kate.

Ea zâmbi.

– Brody.

El râse scurt și, cu mâinile în buzunare, începu să se plimbe prin bucătărie.

– Am dat-o în bară cu o grămadă de chestii în viața mea. În privința lui Connie – soția mea – și a lui Jack. Am muncit din răsputeri să schimb asta. Jack are doar șase ani. Nu are pe nimeni în afară de mine. Nu pot să pun nimic mai presus de asta.

– Dacă ai putea, ai scădea considerabil în ochii mei. Dacă ai putea, nu m-aș mai simți atrasă de tine.

Brody se întoarse și îi studie chipul.

– Nu reușesc să te deslușesc.

– Poate ar trebui să vezi dacă ţi-ai putea reorganiza programul în aşa fel încât să ai puţin timp şi pentru problema asta?

– Poate ar trebui pur şi simplu să închiriem o cameră de motel pe Route 81 într-o după-amiază şi să ne prefacem că nu există nici o problemă.

Spre surprinderea lui, Kate râse.

– Ei bine, e şi asta o alternativă. Personal, mi-ar plăcea să facem şi una, şi alta. Ce-ar fi să te las pe tine să decizi, deocamdată, cu care parte a soluţiei să începem?

– Ce-ar fi să facem asta? Aruncă o privire la ceasul de pe aragaz, înjură. Trebuie să merg după Jack. Poate vii mâine pe şantier în jur de ora prânzului. Îţi fac cinste cu un sendviş şi îţi arăt la ce lucrăm.

– Aşa am să fac. Îşi înclină capul într-o parte. Vrei să mă săruţi de bun-rămas?

El aruncă o privire spre masa de bucătărie, apoi din nou spre Kate.

– Mai bine nu. S-ar putea ca tatăl tău să aibă prin casă vreo armă de care nu ştii.

Spencer Kimball nu era ocupat să încarce o armă de vânătoare. Kate îl găsi în camera lui de lucru, trecându-şi în revistă planurile de lecţii pentru semestrul în curs. Se chinuia să citească aceeaşi pagină de zece minute.

Se duse lângă el la masa de scris orientată spre fereastră. Îi puse o ceaşcă de cafea pe masă, apoi îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi sprijini bărbia pe umărul lui.

– Bună.

– Bună. Mulţumesc.

Kate îşi frecă obrazul de al lui şi studie priveliştea pe care o avea de la birou, cu drăguţa lor grădină din spate. Avea s-o roage pe mama ei s-o ajute la planificarea grădinilor pentru şcoală.

– Brody pare să se teamă că s-ar putea să-l împuşti.

– Nu am pistol.

– Asta i-am spus şi eu. Şi i-am spus şi că tatăl meu ştie că am mai sărutat bărbaţi. Ştii asta, nu-i aşa, tăticule?

Nu îi spunea tăticule decât atunci când încerca să îl vrăjească. O ştiau amândoi.

– Una e să o ştiu şi cu totul alta să dau peste voi în timp ce... Era cu mâinile pe tine. Spencer scrâşni din dinţi. Era cu mâinile pe fetiţa mea.

– Fetiţa ta era la rândul ei cu mâinile pe el.

Veni în faţă şi se strecură în poala tatălui ei.

– Nu cred nicidecum că bucătăria e locul adecvat pentru a...

Pentru a ce? Ce anume?

– Ai dreptate, firește. Adoptă un ton foarte cuminte, foarte rezervat. Bucătăria e pentru gătit. Cu siguranţă nu v-am văzut niciodată pe tine şi pe mama sărutându-vă în bucătărie. Aş fi fost oripilată.

Buzele lui încercară să tresară într-un zâmbet, dar îşi stăpâni impulsul.

– Taci.

– Am ştiut dintotdeauna că, şi dacă se întâmpla să intru într-o încăpere şi să vă surprind pe tine şi pe mama părând a vă săruta, de fapt voi nu făceaţi decât să exersaţi tehnici de resuscitare. Paza bună trece primejdia rea.

– Vei avea nevoie de tehnici de resuscitare cât de curând.

– Până atunci, dă-mi voie să te întreb asta. Îţi place Brody ca bărbat?

– Da, firește, dar asta nu înseamnă că am să sar în sus de bucurie când intru în bucătărie şi văd... ceea ce am văzut.

– Ei bine, e posibil să mi se arate în viitor o cameră de motel de pe Route 81.

– Ah. Spencer îşi lipi fruntea de a ei. Kate.

– Tu şi mama m-aţi învăţat că nu am de ce să vă ascund nimic niciodată. Nici ceea ce simt, nici ceea ce fac. Nutresc anumite sentimente faţă de Brody. Nu sunt

complet singură ce presupun acele sentimente, dar acţiunile mele au să le reflecte.

– Acţiunile tale ţi-au reflectat întotdeauna sentimentele, la care ai adăugat o doză zdravănă de logică.

– Nici de data asta nu va fi diferit.

– Dar cum rămâne cu sentimentele lui?

– El nu ştie. O să ne lămurim noi.

– Nu ştie? Ochii lui, semănând atât de mult cu ai ei, se îngustară în două despicături fumurii. Ei bine, sper că băiatul o să se hotărască în cel mai scurt timp, altfel...

– Ooo, tăticule. Kate clipi rapid din ochi, se înfioră. Ai de gând să îl baţi pentru mine? Pot să fiu de faţă?

– Chiar o să ai nevoie de tehnicile alea de resuscitare, bombăni Spencer.

– Te iubesc. Îi depuse un sărut pe obraz. Ai crescut şi tu un copil, singur, timp de câţiva ani. Ştii ce înseamnă să faci asta, să îţi iubeşti copilul, să îi fii dedicat acelui copil.

Freddie a lui. Primul lui copil, iar acum având deja propriii ei copii.

– Da, ştiu.

– Cum aş putea să nu fiu atrasă de acea parte din el, tăticule, când e ceva ce iubesc atât de mult la tine?

– Iar eu cum să resping un asemenea argument? O strânse mai tare în braţe, oftă. Poţi să-i spui lui Brody că nu intenţionez să-mi cumpăr pistol. Încă.

Kate se duse pe şantier să ia prânzul în ziua următoare. Apoi îşi făcu un obicei din a trece zilnic pe acolo, ducând produse de patiserie şi cafea, sendvişuri submarin sau clasice, şi împărţindu-le lui Brody şi muncitorilor lui.

Unii ar fi putut să o acuze că îi mituia. La drept vorbind, Brody exact aşa o şi considera, căci aceste atenţii aveau tendinţa să îi facă pe muncitorii lui mai cooperanţi atunci când Kate îi potopea cu întrebări sau cerea să se facă modificări la planul original.

Ceea ce nu îl împiedică, însă, să aştepte cu nerăbdare vizitele ei, sau să îşi măsoare timpul astfel încât să-şi poată răpi douăzeci de minute sau o jumătate de oră în care să se plimbe cu ea prin oraş, ori să savureze o ceaşcă de cafea cu ea în micuţa cafenea de pe stradă.

Ştia că muncitorii lui îşi aruncau priviri cu subînţeles sau îşi dădeau coate de fiecare dată când pleca undeva cu Kate. Dar cum majoritatea îi fuseseră colegi de şcoală, înţelegea exact atitudinea lor.

Iar dacă îl surprindea pe vreunul dintre ei, ocazional, privindu-i admirativ fundul sau picioarele, era suficient să se uite urât la el, iar individul îşi găsea imediat o altă preocupare.

În continuare nu reuşea să o desluşească. Apărea pe şantier veselă şi arătând întotdeauna ca şi cum ar fi fost decupată din paginile lucioase ale unei reviste. Perfectă şi feminină. Dar scormonea prin praful şi mizeria din clădire ca şi cum ar fi făcut parte din echipă, punând întrebări concrete despre detalii precum realizarea cablajelor.

Într-o zi o găsise prinsă într-o discuţie încinsă despre baseball cu unul dintre muncitorii lui. Iar o oră mai târziu o auzise vorbind la telefonul mobil, sporovăind într-o franceză corectă şi fluentă.

Nu, după două săptămâni din această rutină relaxată, tot nu reuşea să o desluşească. Dar nici nu reuşea să şi-o scoată din cap.

Acum, când Kate intră în studioul principal, nu reuşi să-şi ia ochii de la ea.

Purta un fel de pulover moale de un albastru intens peste o pereche de colanţi gri. Părul îi era prins sus într-o coafură fascinantă care îi lăsa ceafa dezgolită şi sexy.

Aerul din încăpere era cald graţie noului sistem de încălzire. Refacerea tencuielii avansa promiţător, iar Brody tocmai adusese primele mostre de tâmplărie decorativă pe care le lucrase personal pentru a fi întocmai ca originalul.

Tatăl lui plecase cu puţin timp în urmă, după ce petrecuse şase ore lucrând la partea de canalizare. Un interval de şase ore care se dovedise dificil şi tensionat, îşi spuse Brody acum. Îi făcu plăcere să alunge acel gând şi să o privească pe Kate.

– Zidarul care se ocupă de tencuială face o treabă grozavă, spuse ea după ce inspectă pereţii. Aproape că mă simt vinovată că vom acoperi atât de mult din suprafaţa asta cu oglinzi.

– Sticla ta a fost deja comandată. Va sosi la mijlocul lui februarie.

Kate luă mostra de tâmplărie decorativă.

– E superb lucrat, Brody. Nu se va vedea deloc diferenţa faţă de original.

– Asta e şi ideea.

– Da, aşa e. Puse din nou jos bucata de lemn. Te mişti bine, te ţii perfect de program. În ceea ce priveşte renovarea. Dar... Porni spre el. La capitolul personal ai cam rămas în urmă.

– Durează puţin până pregăteşti terenul.

– Depinde ce intenţionezi să construieşti, Brody. Îşi puse mâinile pe umerii lui. Vreau să ieşim la întâlnire.

– Am luat prânzul împreună.

– O întâlnire de oameni mari. Genul pe care şi-o permit din când în când doi adulţi rezonabili, liberi de obligaţii. Cina, O'Connell. Eventual şi un film. S-ar putea să nu ştii, dar numeroase restaurante rămân deschise şi după ora prânzului.

– Am auzit asta. Ascultă, Kate. Se dădu în spate, dar ea îl urmă. Trebuie să ţin cont de Jack, şi de mersul lui la şcoală şi de restul complicaţiilor.

– Da, îl ai pe Jack. Îmi face plăcere să petrec timp cu el, dar mi-aş dori o mică întrevedere între patru ochi cu tatăl lui Jack. Nu cred că fiul tău va rămâne traumatizat pe viaţă dacă ieşi într-o seară. De altfel, uite cum vom face. Tu şi cu mine vom ieşi vineri seara. La cină. Fac eu rezervările. Vino după mine la şapte. Apoi tu şi

Jack şi cu mine ieşim sâmbătă după-amiază. La film. Fac eu cinste. Vin eu după amândoi la unu. S-a rezolvat.

– Nu e chiar atât de simplu. Mai e treaba cu găsirea unui babysitter. Nu ştiu pe cine aş...

Se răsuci pe călcâie, pradă unei uşurări uriaşe când uşa se deschise cu un zdrăngănit metalic.

– Tati!

Iar cel despre care tocmai discutaseră ţâşni înăuntru ca un glonţ.

– Ţi-am văzut camioneta, aşa că doamna Skully a zis că putem să ne oprim. Bună, Kate. Îşi trânti pe podea rucsacul cu Războiul Stelelor şi rânji. Ascultă, are ecou. Bună, Kate!

Ea nu putu să nu râdă şi, chiar înainte să apuce Brody să o facă, îl ridică pe Jack în braţe.

– Bună, Frumosule Jack. Eşti pregătit să mă săruţi?

– Nu.

Dar era evident că spera pe jumătate că avea să îl sărute ea din nou.

– Asta e o problemă reală cu bărbaţii din familia voastră.

Îl puse înapoi pe picioare exact în clipa în care pe uşă intrară o femeie, un băieţel şi o fetiţă. Femeia îşi suflă bretonul ţepos pentru a şi-l da la o parte din ochi.

– Brody, ţi-am văzut camioneta. M-am gândit să ţi-l las pe Jack, să te scutesc de un drum. Doar dacă nu cumva vrei să-l mai duc o vreme acasă la mine.

– Nu, e grozav aşa, mulţumesc. Ah, Beth Skully, Kate Kimball.

– Kate şi cu mine ne cunoaştem oarecum. Rod, n-ai voie să alergi aici. Tu probabil nu mă mai ţii minte, continuă ea netulburată. Sora mea, JoBeth, a fost prietenă cu sora ta, Freddie.

– JoBeth, firește. Ce mai face?

– Excelent. Ea şi familia ei locuiesc în Michigan. E asistentă medicală licenţiată. Sper că nu te deranjează

că am trecut pe aici cu mica mea armată. M-am tot întrebat ce ai de gând să faci din clădirea asta veche.

– Mami.

Fetița, blondă și cu ochi mari, o trase de mânecă.

– Bine, Carrie, așteaptă o clipă.

– Vă fac un tur, se oferi Kate. Dacă ți-ar face plăcere.

– La drept vorbind, aș fi încântată, dar suntem încă pe fugă. Când ai copii, te transformi în șofer de autobuz. Presupun că nu știi, sau nu încă, pe când vei deschide școala de dans?

– Sper să pot începe să preiau elevi la cursuri de după-amiază și de seară din aprilie. Coborî privirea spre Carrie, recunoscu expresia de speranță din ochii ei mari. Te interesează baletul, Carrie?

– Vreau să fiu balerină.

– Balerinele sunt niște gâsculițe, rânji batjocoritor fratele ei.

– Mami! scânci Carrie.

– Rod, tu taci. Îmi pare rău pentru micul meu idiot, Kate.

– Nu, nu-ți cere scuze. Gâsculițe? repetă ea, întorcându-se spre Rod, care părea încântat de el însuși.

– Da, aha, fiindcă poartă haine caraghioase și se mișcă așa.

Rod se ridică pe vârfuri și făcu o serie de pași mărunți, cu un aer destul de sclifosit.

Rezultatul o făcu pe sora lui să scâncească din nou după mama ei.

Înainte ca Beth să apuce să spună ceva, Kate zâmbi și clătină din cap.

– Interesant. Câte gâsculițe știi care pot să facă asta?

Kate ridică piciorul în aer, își sprijini o mână pe coapsă și, lipindu-și piciorul de lateralul trunchiului, îndreptă degetele spre tavan.

O, Doamne, fu singurul gând care se rostogoli prin mintea lui Brody.

– Pun pariu că eu pot.

Întărâtat, Rob se prinse de gleznă, încercă să își tragă piciorul în aer, își pierdu echilibrul și căzu în fund.

– Rod, ai să te rupi ca un oscior de pui, îl avertiză mama lui și, petrecându-și un braț pe după umărul lui Carrie, îi zâmbi lui Kate. Asta doare?

– Doar dacă te gândești la asta. Coborî piciorul pe podea. Câți ani ai, Carrie?

– Am cinci ani. Îmi pot atinge degetele de la picioare.

Cinci, își spuse Kate. Oasele erau încă moi. Corpul încă era capabil să deprindă poziții nefirești.

– Dacă tu și mama ta decideți să treceți pe la școala mea primăvara viitoare, am să te învăț să dansezi. Și ai să-i arăți fratelui tău că baletul nu e pentru gâsculițe.

Îi făcu cu ochiul lui Carrie, apoi își lăsă trupul să alunece cu finețe în pod. Își lansă grațios picioarele spre tavan, le ținu acolo o clipă, apoi se ridică pur și simplu înapoi.

– Uau, îi șopti Rod lui Jack. E grozavă.

Brody nu spuse nimic. Gura îi fusese inundată de salivă.

– Baletul e pentru sportivi. Dându-și părul pe spate, își înclină capul spre Rod. Numeroși jucători profesioniști de fotbal american iau lecții elementare de balet ca să-i ajute să se miște mai rapid și mai firesc pe teren.

– Nu cred, spuse Rod.

– Ba să crezi. Vino cu sora ta de câteva ori, Rod. O să-ți arăt.

– Ei, cu asta ți-o cauți cu lumânarea. Râzând, Beth îi făcu semn fiului ei. Haide, pacoste mică.

Brody se scuturâ brusc de o fantezie deosebit de detaliată în care apărea și acel trup extraordinar de flexibil.

– Mulțumesc că te-ai ocupat de Jack, Beth.

– O, știi că nu e nici un deranj. Ne bucurăm să îl vedem pe bunul nostru Jack oricând.

– A, da? murmură Kate, aruncându-i lui Brody o privire prelungă.

– Sigur, e... Beth își plimbă privirea între Brody și Kate, apoi își stăpâni un rânjet. Ei, ei, ei. Era și cazul ca individul să înceapă să deschidă ochii. E o adevărată plăcere, continuă Beth. La drept vorbind, mă gândeam să pregătesc o oală mare de spaghete într-o seară, săptămâna asta, și să văd dacă nu cumva Jack și-ar dori să ia cina cu Rod.

– Seara de vineri e excelentă pentru spaghete, spuse Kate cu dulceață. Nu crezi, Brody?

– Nu știu. Am...

– Știi, vineri ar fi perfect. Încântată să o poată ajuta pe Kate să-l strângă pe Brody cu ușa, Beth își împinse copiii spre ușă. Atunci ne bazăm pe asta. Jack o să vină imediat după școală și o să rămână la cină. După aia el și copiii pot să se uite la un film pe video. Poate ar trebui să-l pregătești să rămână peste noapte. Așa ar merge. Doar pune-i un rând de haine de schimb când îl trimiți vineri la școală. Mă bucur că te-am revăzut, Kate.

– Și eu mă bucur mult că te-am văzut.

– Rămân să dorm la Rod. Încântat, Jack se trânti la podea și începu să facă tumbe. Mulțumesc, tati.

– Da. Kate coborî cu un deget pe pieptul lui Brody și râse când îi văzu expresia șocată. Mulțumesc, tati.

capitolul 6

Ziua de vineri nu se dovedi a fi un final tocmai grozav pentru săptămâna de muncă. Unul dintre muncitorii lui îşi luă concediu medical, doborât de gripa care făcea veselă ravagii. La amiază Brody mai trimise un om acasă, văzând că se simţea prea rău chiar şi pentru a se da jos din pat, cu atât mai puţin pentru a ţine un ciocan în mână.

Cum cealaltă jumătate din echipa lui de patru oameni era prinsă cu o lucrare de tâmplărie peste râu, în Maryland, Brody rămase singur să se ocupe de inspectorul de instalaţii sanitare, să pună tapetul pe peretele despărţitor dintre biroul lui Kate şi bucătăria şcolii şi să termine de demontat tâmplăria decorativă din cele două secţiuni.

Mai important, însă, şi mai stresant, fu că în cea mai mare parte a zilei rămase pe şantier singur cu tatăl lui.

Bob O'Connell era sub chiuvetă până la brâu. Vechii lui bocanci de lucru avuseseră tălpile lipite la loc de nenumărate ori. Mai degrabă ar fi fost dispus să şi le prindă în capse, îşi spuse Brody, decât să investească într-o pereche nouă.

Nu-mi trebuie dacă nu mi-s necesare, obişnuia să spună babacul. Despre absolut orice.

Era treaba lui, oricum, îşi aminti Brody singur, dorindu-şi să se poată opri din a-i tot căuta motive de reproş.

Se călcau reciproc pe nervi. Aşa fusese dintotdeauna.

Bob zdrăngănea la ţevi. Brody măsura tapetul.

– Opreşte naibii zgomotul ăla, îi porunci Bob. Cum să lucrez cu gunoiul ăla răsunându-mi în urechi?

Fără un cuvânt, Brody se duse şi stinse casetofonul portabil. Indiferent ce muzică ar fi ales să asculte, în urechile tatălui său era considerată tot zgomot.

Bob înjura şi bombănea în timp ce lucra. Acesta fiind şi motivul, îşi spuse Brody, pentru care dăduse drumul la muzică.

– A dracului de tâmpită idee să tai bucătăria pe-aici. Pierdere de timp şi de bani. Spaţiu pentru birou, vezi să nu! De ce ar avea cineva nevoie de spaţiu pentru birou ca să ţină lecţii cu o mână de ţânci?

Brody amânase cât de mult posibil să lucreze pe partea de perete care îi revenea bucătăriei. Acum ridică bucata de tapet pe care o măsurase şi decupase şi o montă la locul ei.

– Eu am timp destul, spuse, apoi scoase din borsetă un cui pentru tapet. Iar clienta are banii.

– Da, familia Kimball are o grămadă de bani. Dar n-are rost să-i arunce în vânt, sau ba? Ar cam fi trebuit să-i spui că face o greşeală secţionând bucătăria asta.

Brody bătu în cuie tapetul. Îşi spuse să-şi ţină gura. Însă cuvintele refuzară pur şi simplu să se lase înghiţite.

– Eu nu cred că face o greşeală. Nu are nevoie de o bucătărie atât de mare aici. A fost gândită să pregătească mâncare pentru bar. Ce să facă o şcoală de balet cu o bucătărie demnă de un mic restaurant?

– Şcoală de balet. Bob scoase un sunet dezgustat. Se va deschide şi se va închide în mai puţin de o lună. Apoi cum o să vândă clădirea ciopârţită aşa? Chiuvete pentru copii în băi. Vor trebui pur şi simplu demontate din nou. Sunt surprins că inspectorul de instalaţii sanitare nu s-a spart de râs văzând montajul provizoriu.

– Când amenajezi o şcoală pentru copii, trebuie să faci totul pe măsura copiilor.

– Dar pentru asta există şcoala primară, nu?

– Din câte ştiu eu nu poţi învăţa balet în şcoala primară.

– Asta ar trebui să-ţi dea de gândit, bombăni Bob, iritat de tonul fiului său.

Bob îşi spuse să-şi ţină gura, să-şi vadă de ale lui. Dar, la fel ca în cazul lui Brody, cuvintele refuzară pur şi simplu să se lase înghiţite.

– Ar trebui să faci mai mult decât să iei pur şi simplu banii clientului, băiete. Ar trebui să te ducă mintea să îl călăuzeşti pe drumul cel bun.

– Câtă vreme e drumul ales de tine.

Bob se târî pe spate până ieşi de sub chiuvetă. Bască albastră spălăcită, primită gratuit, stătea strâmb pe capul acoperit cu păr scurt, grizonat. Faţa îi era pătrăţoasă şi brăzdată de riduri adânci. Cândva fusese de o frumuseţe severă. Ochii îi erau la fel de verzi ca cei ai fiului său.

Uneori păreau a fi singurul lucru pe care tatăl şi fiul îl aveau în comun.

– Ar fi bine să ai grijă cum vorbeşti, băiete.

– Te-ai gândit vreodată să ai şi tu grijă?

Brody simţi un cerc de fier strângându-i-se în jurul capului. O durere de cap târnită de nervi. O durere de cap târnită de Bob O'Connell.

Bob îşi aruncă deoparte cheia fixă şi se ridică în picioare. Era un bărbat masiv, dar nu se lăsase niciodată să ajungă gras. Chiar şi la şaizeci de ani era alcătuit în cea mai mare parte din muşchi şi dârzenie.

– Când o să ai anii pe care îi am eu, de viaţă şi de făcut meseria, n-ai decât să spui tot ce-ţi pofteşte inima.

– Serios. Brody întinse încă o bucată de tapet peste caprele de tăiat şi îşi însemnă punctele măsurate de decupare. Rahatul ăsta nenorocit mi-l repeţi într-una de când aveam opt ani. Eu zic că am strâns deja ani suficienţi. Asta e lucrarea mea – eu am organizat şantierul, l-am proiectat, am făcut oferta de preţ şi am obţinut contractul. Se face cum zic eu.

Îşi luă cutterul şi ridică privirea pentru a o susţine pe cea a tatălui său.

– Clientul primeşte ceea ce-şi doreşte. Câtă vreme clientul e satisfăcut, nu avem ce discuta.

– Din câte am auzit eu, faci mult mai mult decât să-ţi satisfaci clienta pe partea de renovare.

Nu intenţionase să rostească acele cuvinte. Dumnezeule sfânt, nu intenţionase să le rostească. Şi totuşi, îi

zburaseră de pe buze. Fir-ar să fie, băiatul reuşea mereu să-l scoată din pepeni.

Mâna lui Brody se încleştă pe cutter. Timp de o clipă, o clipă prea lungă, simţi nevoia să îşi înfigă pumnul în acea faţă aspră şi neclintită.

– Ceea ce se petrece între mine şi Kate Kimball e strict treaba mea.

– Şi eu locuiesc în oraşul ăsta şi la fel şi maică-ta. Când oamenii vorbesc despre cineva de-al meu, se răsfrânge şi asupra mea. Ai un copil de crescut şi nu-ţi permiţi să-ţi faci de cap cu o femeiuşcă extravagantă, stârnind bârfe.

– Nu-l băga şi pe Jack în treaba asta. Nu-l băga pe fiul meu în treaba asta.

– Jack e şi al meu. Nimic nu o să schimbe asta. L-ai ţinut în metropolă cu tine atât timp ca să poţi să umbli teleleu şi Dumnezeu ştie ce altceva, dar acum eşti aici. În oraşul meu natal. N-am să te las să ne faci de râs, şi pe mine şi pe băiatul ăla, în propria mea curte.

Umblând teleleu, îşi spuse Brody. Pe la doctori, spitale, specialişti. Apoi umblând teleleu într-o încercare de a fugi de propria suferinţă şi de a face ceea ce trebuia să facă pentru copilul de doi ani rămas orfan de mamă.

– Nu ştii nimic despre mine. Despre ceea ce am făcut, ceea ce fac. Cine sunt. Hotărât să-şi stăpânească mânia, începu să decupeze tapetul pe unde îl marcase. Dar te-ai priceput mereu să găseşti tot ce e mai rău în mine şi să-mi scoţi ochii cu asta.

– Dacă aş fi făcut-o mai insistent, poate nu ai fi ajuns acum să-ţi creşti copilul fără maică-sa.

Mâna lui Brody tresări pe cutter, făcându-l să coboare şi să taie din carnea lui.

Bob scăpă o înjurătură când sângele ţâşni roşu aprins şi se întinse să-şi ia bandana. Şocul şi îngrijorarea îşi găsiră expresie într-un reproş fierbinte.

– Nu te duce capul să fii mai atent cu sculele?

– Dispari dracului de lângă mine. Închizându-şi o mână peste tăietură, Brody se dădu în spate. Nu se mai simţea stăpân pe el însuşi acum. Nu era sigur ce ar fi fost în stare să facă. Strânge-ţi sculele şi dispari de pe şantierul meu.

– Du-te la camioneta mea. O să ai nevoie de copci.

– Am zis să dispari de pe şantierul meu. Eşti concediat. Bătaia rapidă a propriei inimi îi pompă sânge fierbinte în degete. Adună-ţi sculele şi pleacă.

Sfâşiat între ruşine şi furie, Bob îşi trânti cheile în trusa de scule.

– Nu mai avem nimic să ne spunem de acum înainte.

Îşi luă sculele şi ieşi cu paşi mari.

– Nu am avut niciodată, murmură Brody.

Brody O'Connell avea să încaseze o mustrare usturătoare. Dacă îşi făcea apariţia. Avea să înveţe, cât de curând, că ora şapte fix însemna ora şapte fix. Nu şapte jumătate.

Îi părea rău că-i convinsese pe părinţii ei să iasă în oraş. Acum nu avea cui să se plângă. Se plimba agitată prin camera de zi, aruncând priviri mânioase spre telefon.

Nu, nu avea să-l sune din nou. Îl sunase la şapte şi douăzeci şi nu se alesese cu nimic în afară de iritarea de a-i fi răspuns robotul.

Avea într-adevăr un mesaj pentru el. Însă avea de gând să i-l comunice personal.

Şi când se gândea câte eforturi făcuse pentru a organiza seara aceea. Pentru a selecta restaurantul potrivit, rochia perfectă. Acum ar fi trebuit să se considere norocoşi dacă li se păstrase rezervarea. Nu, avea să anuleze rezervarea, chiar în clipa aceea. Dacă Brody îşi închipuia că avea să iasă senină la cină cu un bărbat care nu avea bunul-simţ să apară la ora stabilită, se înşela amarnic.

Puse mâna pe telefon exact în clipa în care se auzi soneria de la uşă. Kate îşi îndreptă umerii, ridică

bărbia în cea mai arogantă poziţie posibilă şi porni agale spre uşă.

– Am întârziat. Îmi pare rău. Am fost reţinut cu ceva şi ar fi trebuit să sun.

Replicile de gheaţă pe care şi le pregătise Kate îi se spulberară instant din minte. Nu fusese o lipsă de politeţe, îşi dădu ea seama, privindu-i chipul. Ci o problemă serioasă.

– E ceva în neregulă cu Jack?

– Nu, nu, el e bine. Tocmai am verificat. Îmi pare rău, Kate. Ridică o mână în semn de scuză stângace. Poate lăsăm asta pe altădată.

– Ce ai păţit la mână?

Îl prinse de încheietură. Studie tifonul alb şi bandajul, mânjit uşor cu dezinfectant pe margini.

– A fost doar o prostie. Nimic serios. Câteva copci. S-au mişcat încet la Urgenţe şi am fost reţinut.

– Te doare?

– Nu, nu e nimic serios, insistă el. Chiar nimic.

O, ba da, decise ea. Era ceva – şi ceva mai mult decât o rană fizică.

– Du-te acasă. Ajung şi eu în treizeci de minute.

– Poftim?

– Aduc cina. Lăsăm partea cu restaurantul pe altădată.

– Kate, nu e nevoie să faci asta.

– Brody. Îi prinse faţa în căuşul palmelor. O, bietul de tine. Du-te acasă şi vin şi eu imediat. Şterge-o, îi porunci ea când el tot nu se clinti.

Şi îi închise uşa în nas.

Kate sosi, ca de fiecare dată, exact la timp. Când îi deschise uşa, trecu voioasă pe lângă el, cărând un coş uriaş.

– Vei mânca friptură, îl anunţă ea. Din fericire pentru tine, părinţii mei apucaseră să pună o bucată la decongelat în frigider înainte să îi conving să iasă la o cină romantică. Porni direct spre bucătărie în timp ce vorbea şi puse coşul pe blatul de lucru, se dezbrăcă

de palton, apoi începu să despacheteze. Poţi să deschizi tu vinul sau vei avea dificultăţi din cauza mâinii?

– Mă descurc.

Îi luă paltonul – mirosea a ea – şi îl atârnă pe unul dintre cuierele din bucătărie. Nu se potrivea acolo, îşi spuse el, arătând atât de feminin şi rafinat în contrast cu vechea lui geacă de lucru.

Kate nu se potrivea acolo, decise el, arătând fabulos într-o rochiţă albastră care părea a-i fi fost pictată pe trup de un artist creativ care se arătase încântător de minimalist şi zgârcit cu penelul.

– Ascultă, Kate...

– Poftim.

Luă sticla şi tirbuşonul pe care i le întinse ea.

– Kate. De ce? De ce faci asta?

– Pentru că îmi placi. Puse doi cartofi enormi în chiuvetă pentru a-i spăla. Şi pentru că am avut impresia că ţi-ar prinde bine o cină cu friptură.

– Câţi bărbaţi îţi pică la picioare îndrăgostiţi de tine?

Ea îi zâmbi peste umăr.

– Toţi. Deschide viul, O'Connell.

– Da.

Dădu drumul la muzică, căutând printre posturile de radio până îl găsi pe cel cu muzică clasică, gândindu-se că era ceea ce i-ar fi plăcut. Scoase vasele de sărbătoare pe care nu le mai văzuse de câteva luni şi le puse pe masa rustică din sufrageria formală pe care el şi Jack o foloseau la ocaziile festive.

Avea şi lumânări – pentru urgenţe în cazul penelor de curent. Dar nimic elegant şi fin. Fu tentat să le trântească oricum pe masă, dar apoi decise că ar fi arătat pur şi simplu jalnic.

Când se întoarse în bucătărie, Kate tocmai pregătea o salată – şi pusese două mici lumânări conice, în sfeşnice simple de sticlă, pe blatul de bucătărie.

Nu îi scăpa nimic, decise Brody.

– Ştii că îţi bate rău de tot vântul în sertarul de legume proaspete.

– Cumpăr chestiile alea gen salată care sunt gata preparate în pungă. De unde le trântesc pur şi simplu într-un bol, ştii?

– O soluţie leneşă, spuse ea şi îl făcu să zâmbească.

– Eficientă.

Pentru că mâinile ei erau ocupate, Brody îi luă paharul de vin şi i-l duse la buze.

– Mulţumesc. Sorbi, privindu-l. Foarte plăcut.

El puse jos paharul şi, după o scurtă ezitare, înclină capul pentru a-şi pune buzele peste ale ei.

– Mmm. Îşi trecu limba peste buza de sus. Chiar mai plăcut. Şi, având în vedere că eşti rănit, ai voie să stai jos şi să te relaxezi până termin eu aici. Vei avea timp să mai dai un telefon să vezi ce face Jack până să fie gata cina.

El se schimonosi.

– Se vede, ei?

– E o expresie care îţi vine bine. Transmite-i salutările mele şi spune-i că ne vedem mâine.

– Chiar îţi doreşti să faci asta? Treaba cu mersul la film?

– Fac uneori şi lucruri pe care nu mi le doresc, dar nu mă ofer niciodată voluntar. Du-te şi sună-ţi băiatul. Friptura ta în sânge va fi gata în cincisprezece minute.

Îi făcea plăcere să se ocupe de gătit. Îi făcea plăcere să se ocupe de el. Poate că simţea astfel pentru că vedea atât de limpede că Brody nu se aşteptase la un asemenea tratament şi că aprecia atât de mult lucrurile mărunte pe care alţii tindeau să le considere banale.

Şi deşi nu se considerase niciodată genul care să aibă grijă de alţii, se simţea bine la gândul că avea nevoie de ea.

Aşteptă până ajunseră la masă, până când Brody servise deja o porţie generoasă de mâncare şi era la cel de-al doilea pahar de vin.

– Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

– A fost doar o zi nasoală. Cum ai gătit cartofii ăştia? Sunt fantastici.

– E o reţetă ucraineană secretă, îi spuse ea cu un accent pronunţat şi exagerat. Dacă ţi-aş spune, ar trebui apoi să te ucid.

– Oricum n-aş fi în stare să o reproduc. Puterile mele magice în materie de gătit cartofi se limitează la a le face câteva găuri şi a-i arunca în cuptorul cu microunde. Vorbeşti ucraineana? Te-am auzit vorbind franceză acum câteva zile.

– Da, vorbesc ucraineană, cât de cât. Dar vorbesc şi înţeleg şi engleza foarte bine. Aşa că vorbeşte-mi, Brody. Ce s-a întâmplat în ziua ta nasoală?

– Diverse chestii. Ridică din umeri. Doi dintre muncitorii mei sunt la pat – gripa care le-a doborât pe balerinele tale şi-a făcut apariţia şi în Virginia de Vest. Cum restul echipei era ocupată cu un alt şantier, am cam rămas în pană de oameni. Apoi mi-am confundat propria mână cu o bucată de tapet, am mânjit naibii cu sânge totul în jurul meu, l-am concediat pe tatăl meu şi mi-am petrecut câteva ore la Urgenţe aşteptând să fiu cusut la loc.

– Te-ai certat cu tatăl tău. Îşi puse degetele peste mâna lui nerănită. Îmi pare rău.

– Nu ne înţelegem prea bine – nu ne-am înţeles niciodată.

– Dar l-ai angajat.

– E un instalator bun.

Îşi retrase mâna de sub a ei şi se întinse după pahar.

– Brody.

– Da, l-am angajat. A fost o greşeală. E tolerabil când sunt şi restul băieţilor prin preajmă, dar când rămânem doar noi doi, cum a fost azi, ne-o căutăm cu lumânarea. Sunt un ratat, aşa am fost dintotdeauna, aşa voi fi mereu. Nu-mi fac bine munca, nu-mi trăiesc bine viaţa.

Umblu după fustele unei femeiuşti extravagante în loc să-mi văd de ale mele.

– Acum sunt o femeiuşcă extravagantă?

Brody îşi apăsă degetele pe ochi.

– Îmi pare rău. A fost stupid să spun asta, şi tipic pentru mine. Odată ce încep să vorbesc despre el, parcă nu mai reuşesc să mă opresc.

– Nu-i nimic. Nu mă deranjează să fiu o femeiuşcă extravagantă. Înfipse furculiţa într-o bucăţică de friptură. Mânia ei începuse să fiarbă mărunt, dar o descărcare de nervi era ultimul lucru de care avea nevoie Brody în momentul acela. Tatăl tău e probabil la fel de mâhnit şi frustrat de cearta asta cum eşti şi tu. Nu ştie cum să comunice cu tine, la fel cum nici tu nu ştii cum să comunici cu el. Dar asta nu e vina ta. Sper să reuşeşti să te împaci cu el, în felul tău.

– El nu mă vede.

Inima ei se frânse pentru el.

– Scumpule, nici asta nu e vina ta. Eu mi-am dorit ca părinţii mei să fie mândri de mine, poate mi-am dorit asta chiar prea mult, aşa că am muncit, uneori făcând eforturi brutale, pentru a mă asigura că vor simţi asta. Dar nu a fost vina lor.

– Familia mea nu e ca a ta.

– Prea puţine sunt. Dar te înşeli. Tu şi Jack – familia pe care v-aţi construit-o – e în mare măsură ca a mea. Brody, poate că tatăl tău vede asta şi se întreabă de ce nu a reuşit niciodată să-şi creeze o asemenea legătură cu propriul fiu.

– Eu eram un ratat.

– Ba nu. Erai un om în formare.

– O formare extrem de dificilă. De-abia aşteptam să termin – să termin şcoala, să ajung la optsprezece ani. Să termin ca să pot să scap de acasă. Ceea ce am şi făcut, în ziua când am împlinit optsprezece ani. Mi-am făcut bagajele şi am pornit spre Washington D.C. Aveam în jur de cinci sute de dolari, zero perspective

de angajare, zero orice. Dar nu știam cum să plec mai repede de-acasă.

– Și te-ai descurcat.

– Am trăit la limită timp de trei ani. Lucrând în construcții, aruncându-mi banii pe bere și... femeiuști extravagante, spuse el, rânjind brusc. Apoi m-am trezit că aveam douăzeci și unu de ani, eram lefter, nechibzuit și prost. Atunci am cunoscut-o pe Connie. Făceam parte din echipa de muncitori care lucra ceva la casa de oaspeți a părinților ei. M-am dat la ea și, spre marea mea surprindere, am început să ieșim împreună.

– De ce te-a surprins asta?

– Ea era studentă la facultate – odrasla conservatoare a unei familii conservatoare. Era bogată, rafinată, educată, stilată. Eu abia dacă eram puțin mai răsărit decât un om al străzii.

Kate îl studie. Avea o față puternică, își spuse. Mâini puternice. O minte puternică.

– În mod evident ea nu așa te vedea.

– Nu, ea nu. Ea a fost prima persoană care mi-a spus că aveam potențial. Care a crezut vreodată în mine. M-a făcut să cred în mine, m-a făcut să îmi doresc asta, ca să pot fi persoana pe care o vedea ea când se uita la mine. Am încetat să îmi mai bat joc de viața mea și am început să mă maturizez. Nu vrei să auzi asta.

– Ba vreau. Pentru a-l face să vorbească în continuare, îi mai turnă vin. Ea te-a ajutat să-ți începi propria afacere?

– Asta s-a întâmplat mai târziu. Nu mai discutase acest subiect cu nimeni, își dădu Brody seama. Nici cu părinții lui, nici cu prietenii lui, nici măcar cu Jack. Mâinile mele se pricepeau să mânuiască scule, iar ochiul meu era format pentru construcții. Și aveam un spate zdravăn. Doar că nu le pusesem niciodată la treabă pe toate simultan. Apoi mi-am dat seama că mă plăceam mult mai mult atunci când o făceam.

– Firește, pentru că atunci te respectai.

– Da. Pusese punctul pe i, își spuse el. Nimerea vreodată pe lângă? Chiar și așa, eu eram muncitor calificat, nu doctor sau avocat sau director de firmă. Părinții ei erau împotriva mea – foarte.

Kate se jucă distrată cu cartofii, mult mai interesată de ceea ce îi povestea el decât de mâncare.

– Înseamnă că aveau o gândire îngustă. Connie nu.

– Nu i-a fost ușor nici ei să li se împotrivească, dar a făcut-o. Ea mergea la Georgetown, studia dreptul. Eu lucram de dimineața până seara, după care făceam la seral cursuri de managementul afacerilor. Am început să ne facem planuri. În câțiva ani aveam de gând să ne căsătorim. Ea avea să-și continue școala până trecea admiterea în barou, apoi eu aveam să îmi înființez propria afacere. Dar apoi a rămas însărcinată.

Își studie paharul de vin, rotindu-l la nesfârșit, dar nu îl ridică la buze să bea.

– Ne-am dorit amândoi copilul. Ea mai mult decât mine, la început, pentru că întreaga treabă nu mi se părea reală. Ne-am căsătorit. Ea și-a continuat studiile, iar eu am început să lucrez și în alte părți. Părinții ei au fost furioși. Asta merita să i se întâmple pentru că se aruncase în brațele cuiva ca mine. Au rupt complet orice legătură cu ea, ceea ce a dat-o peste cap destul de tare.

Kate își putea imagina destul de bine pentru că, își spuse, raporturile ei cu familia fuseseră exact la capătul opus, fiindu-i mereu alături.

– Nu au meritat-o.

Brody ridică ochii, întâlni privirea lui Kate.

– Ba bine că nu. Cu cât devenea situația mai dificilă, cu atât ne luptam mai îndârjit. Am reușit să ne salvăm căsnicia. Ea a reușit să o salveze. De sute de ori m-am panicat și, în unele astfel de momente de panică, m-am văzut dispărând din viața ei. Mi-am imaginat că ea avea să se întoarcă la părinții ei și așa avea să fie mai bine pentru toată lumea.

– Dar nu ai făcut-o. Ai rămas lângă ea.

– Connie mă iubea, spuse el simplu. În ziua când s-a născut Jack, m-am aflat în salonul de naşteri, dorindu-mi să fi fost cam oriunde altundeva în lume. Dar ea îşi dorea să fiu acolo, era foarte important pentru ea. Aşa că m-am prefăcut că îmi doream şi eu acelaşi lucru. Nu mă puteam gândi decât că voiam să se termine odată, să se termine naibii odată, pentru că era prea greu. Nimeni nu ar fi trebuit să treacă prin aşa ceva. Apoi... a apărut Jack. Un omuleţ mic şi agitat. Şi totul s-a schimbat. Toate şi-au găsit locul firesc. Nu ştiusem niciodată că aş putea ajunge să iubesc astfel, într-o fracţiune de secundă, preţ de o bătaie de inimă, aşa că totul s-a schimbat atunci. Absolut totul. Îmi doream să fiu, trebuia să fiu, orice ar fi avut el nevoie să fiu. Atunci, în momentul acela, am devenit bărbat. Connie şi Jack m-au făcut bărbat.

Lacrimile inundară acum obrajii lui Kate, continuară să se reverse. Nu le putea opri şi nici nu încercă.

– Îmi pare rău. Ridică mâinile, le lăsă să cadă din nou. Nu ştiu ce mi-a venit.

– Nu. Clătină din cap, nefiind încă în stare să spună nimic. Idiot stupid, îşi spuse ea. Ai reuşit să mă faci să mă îndrăgostesc de tine. Şi acum? A fost o poveste minunată, reuşi să spună. Dar scuză-mă o clipă.

Se ridică de la masă şi fugi la baie să se liniştească.

Ca alternativă la a-şi izbi capul de masă, Brody se ridică în picioare şi începu să se plimbe agitat. Ajunsese la aceeaşi concluzie precum Kate – că era un idiot – însă din motive diferite. În loc să se bucure de gestul ei foarte generos de a-i oferi o cină fără pretenţii acasă, un gest care, îşi închipuia el, fusese gândit să fie măcar o idee romantic, el îl transformase într-un maraton de jelit problemele şi trecutul lui.

O făcuse să plângă.

Bine lucrat, O'Connell, îşi spuse el dezgustat. Eventual ai putea încheia seara în stil mare povestindu-i cum

ţi-a murit câinele când aveai zece ani. Asta chiar ar înviora atmosfera.

Îşi spuse că cel mai probabil avea să-şi dorească să plece cât mai repede posibil, aşa că începu să strângă masa pentru a-i da o scuză să o facă.

– Scuze, începu el când auzi pasul ei uşor. Sunt un imbecil pentru că ţi-am aruncat toate astea în faţă. Rezolv eu aici, iar tu poţi...

Se întrerupse şi încremeni când braţele ei se strecurară cu fineţe în jurul lui, iar capul ei i se sprijini pe spate.

– O'Connell, în venele mele curge sânge dârz de slav. Sunt puternică şi sentimentală. Ne place să plângem. Ştiai că bunicii mei au fugit din Uniunea Sovietică pe vremea când mama mea era doar o copilă? Mătuşa mea Rachel e singura care s-a născut aici în America. Au traversat munţii pe jos, cu trei copii mici, pentru a ajunge în Ungaria.

– Nu, n-am ştiut asta.

Se întoarse cu grijă până ajunse cu faţa la ea.

– Au răbdat frig şi foame şi le-a fost teamă. Iar când au ajuns în America, o ţară străină cu o limbă străină şi obiceiuri străine, erau săraci şi nu aveau pe nimeni. Dar îşi doreau ceva cu suficientă ardoare cât să se zbată, să lupte pentru acel lucru. Am auzit povestea de zeci de ori. Întotdeauna mă face să plâng. Întotdeauna mă umple de mândrie.

Se întoarse să strângă vasele.

– De ce îmi spui asta?

– Curajul îmbracă diverse forme, Brody. Pe de o parte e forţă – care se găseşte în muşchi. Dar tot iubirea e esenţa. Când le pui laolaltă, poţi face orice. Pentru asta merită să verşi câteva lacrimi sentimentale.

– Ştii, mă gândisem că ăsta va fi genul de zi pe care preferi să ţi-o ştergi din amintire, dar tu ai schimbat asta.

– O, mulţumesc. Uite ce sugerez. Rezolvăm cu vasele astea, apoi poţi să dansezi cu mine. Era timpul să

înviioreze puţin atmosfera, decise ea. Felul în care dansează un bărbat îmi spune multe, iar eu încă nu te-am testat la capitolul ăsta.

El îi luă vasele din mâini.

– Hai să dansăm acum.

– Nu pot. Consideră-l un defect incorigibil, dar dacă nu mă ocup întâi de curăţenie, o să tot văd vase murdare în mintea mea.

El le puse deoparte, o prinse de mâini pentru a o trage afară din cameră.

– Asta e exagerat.

– Nu, e ordonat. Oamenii ordonaţi sunt mai productivi şi au mai puţine bătăi de cap. Îi aruncă o privire peste umăr când el o trase spre camera de zi. Serios, durează doar câteva minute.

– Şi mai târziu tot câteva minute va dura.

Poate că îşi ieşise din mână la capitolul romantism, dar tot mai ţinea minte câteva manevre.

– Uite cum facem. Tu alege muzica până eu spăl vasele.

El râse şi o trase în camera de zi.

– Chiar eşti obsedată. Mută combina pe CD-player. E interesant, asta e piesa pe care o ascultam aseară. Şi mă gândeam la tine.

– Oh?

Muzica se revărsă lentă şi fierbinte. Un mic amalgam sexy care răscolea sângele.

– A fost mâna sorţii, spuse el şi o luă cu fineţe în braţe.

Inima ei tresări violent, o singură dată.

– Eu cred cu tărie în soartă. Îşi impuse să se relaxeze, apoi îşi dădu seama că era deja relaxată. Cuibărită la pieptul lui, mişcându-se în ritm cu el, tocurile pe care le purta făcând să-i fie uşor – aproape inevitabil – să îşi sprijine obrazul de al lui.

– Foarte inspirat, O'Connell, murmură ea. Sunt profund impresionată de cât de inspirat.

– După cum ai spus şi tu, unele lucruri ţi le reaminteşti uşor.

O învârti, îndepărtând-o de el. Apoi o învârti din nou, aducând-o înapoi şi făcând-o să i se taie respiraţia.

– Drăguţă mişcare.

Oh-oh. Oh-oh. Începea să-i fie greu să gândească. Odată ce terminase cu lacrimile, ajunsese la concluzia că trebuia neapărat să reflecteze atent la Brody şi la direcţia în care se îndrepta relaţia dintre ei.

Nu putea rămâne stăpână pe situaţie dacă îşi pierdea minţile.

Nu se aşteptase ca Brody să danseze chiar atât de bine. Dacă s-ar fi dovedit puţin stângaci, ar fi preluat ea controlul. Şi-ar fi păstrat echilibrul. Descoperea mult prea multe lucruri neaşteptate la el. Şi fascinante. Cât era de minunat să alunece prin încăpere în braţele lui!

Părul lui Kate mirosea fabulos. Aproape uitase câte feţe misterioase şi atrăgătoare avea o femeie. Forma, moliciunea, mirosurile. Aproape uitase senzaţia de a se mişca alături de o femeie, lent şi ţinând-o aproape. Ce imagini făcea să se învolbureze în mintea lui de bărbat!

Buzele lui coborâră uşor pe părul ei, îi alunecară pe obraz, îi găsiră propriile buze.

Ea se lăsă să alunece în sărut, îmbătându-se cu senzaţia oaselor lichefiindu-se. Iar când se sfârşi cântecul şi începu următorul, rămaseră nedespărţiţi, continuând să se legene.

– A fost perfect. Mintea îi era înceţoşată, iar inima îi bătea greoi. Iar dorinţele pe care crezuse că le ţinea sub control i se învolburau în stomac. Ar trebui să plec.

– De ce?

– De aia. Ridică o mână şi şi-o puse pe obrazul lui, se dădu în spate, foarte puţin. Nu e momentul potrivit. În seara asta aveai nevoie de o prietenă.

– Ai dreptate. Mâinile lui alunecară în jos pe braţele ei până când degetele li se înlănţuiră uşor. Momentul e probabil prost ales. Inteligent ar fi s-o luăm încet.

– Ţin să facem ceea ce ar fi inteligent.

– Da. Porni cu ea spre uşă. De ceva vreme deja mă tot străduiesc şi eu să fac doar ceea ce ar fi inteligent. Se opri şi o întoarse cu faţa spre el. Am avut într-adevăr nevoie de o prietenă în seara asta. Încă am, adăugă el, trăgând-o puţin mai aproape. Şi am nevoie de tine, Kate. Rămâi cu mine. Îşi coborî capul şi rămase cu privirea aţintită în ochii ei când buzele li se atinseră delicat. Fii cu mine.

capitolul 7

Pereţii camerei lui erau neterminaţi. O rolă de cablu electric se lăfăia pe o găleată cu adeziv pentru tapet aflată în colţ. La ferestre nu avea draperii. Dăduse jos uşile dulapului, iar în prezent se aflau în atelierul lui, aşteptând să fie rindeluite şi refinisate.

Podeaua era din scânduri de stejar superbe, de diverse lăţimi, prinse sub ani întregi de lac închis la culoare şi fără luciu. Sablarea lor şi îmbrăcarea într-un strat de lac transparent era către coada listei lui de proiecte – mult către coadă.

Patul îl cumpărase dintr-un impuls de moment. Tăblia veche, din fier, alcătuită din bare drepte şi subţiri, îl atrăsese. Dar încă nu ajunsese să-şi bată capul cu aşternuturile, iar de regulă se mulţumea să arunce o cuvertură neasortată peste cearşafuri şi să considere treaba rezolvată.

Nu avea să fie genul de pat cu care era ea obişnuită. Încercând să îl vadă prin ochii ei, Brody se schimonosi.

– Nu e tocmai Taj Mahalul.

– Un alt proiect în plină desfăşurare. Se plimbă agale prin încăpere, bucuroasă că i se acorda o clipă să-şi liniştească emoţiile pe care nu se aşteptase să le simtă. E un loc minunat. Îşi trecu degetele peste pervazul jos pe care Brody îl curăţase până ajunsese la lemnul de brad. Recunosc potenţialul atunci când îl văd, spuse ea, şi se întoarse spre el.

– Am vrut să termin camera lui Jack mai întâi. Apoi mi s-a părut mai logic să lucrez la bucătărie şi la spaţiile de locuit. Aici nu fac nimic altceva decât să dorm. Nu făceam până acum.

Kate fu străbătută de un fior fulgerător de încântare. Era prima femeie pe care o aducea în camera aceasta, în acest pat.

– Va fi minunată. Porni spre el în timp ce vorbea, cu pulsul bubuindu-i în toate punctele de pe corp. Vei folosi şemineul de aici?

– Îl folosesc şi acum. E o sursă bună de căldură. M-am gândit să adaug un focar, pentru eficienţă, dar...

Ce naiba făcea? Vorbea despre surse de căldură şi focare când în dormitorul lui se afla cea mai frumoasă femeie din lume?

– Nu ar fi la fel de fermecător, încheie ea şi, aţintindu-şi privirea în ochii lui, începu să-i descheie cămaşa.

– Nu. Vrei să fac focul?

– Mai târziu. Da, cred că ar fi frumos, mai târziu. Dar deocamdată ceva îmi spune că putem genera şi singuri suficientă căldură.

– Kate. Îşi încolăci degetele în jurul încheieturilor ei şi se întrebă cum de dorinţa care îi clocotea în tot corpul nu se revărsa fierbinte şi prin buricele degetelor, arzându-i pielea. Dacă mă dovedesc puţin neîndemânatic, dă vina pe asta, bine?

Îi arătă mâna rănită.

Şi el avea emoţii, îşi dădu ea seama. Bun. Astfel erau la egalitate.

– Pun pariu că un bărbat atât de abil cu mâinile se descurcă şi cu un fermoar, indiferent de handicap. Se întoarse, îşi ridică părul. Ce-ar fi să verificăm?

– Da. Ce-ar fi?

Îi coborî fermoarul lent, dezgolind pielea de un auriu deschis centimetru cu centimetru. Rotunjimea gâtului ei şi a umărului ei îl seduse şi înclină capul pentru a-şi trece mângâietor buzele peste ele. Când ea se înfioră şi se arcui spre el, Brody se desfătă, muşcând mărunt de-a lungul coloanei vertebrale şi a omoplaţilor.

Când o întoarse cu faţa spre el, răsuflarea ei deja se accelerase.

Gura lui alunecă leneş peste a ei, savurând-o îndelung, luxuriant, într-un gest care îi lichefie oasele. Şi în timp ce o savura îşi lăsă mâinile să îi cutreiere fin

fața, să i se înfigă în păr, să îi coboare pe spate, ca și cum ar fi fost o delicatesă exotică de degustat pe îndelete. Pe deplin.

Kate se așteptase să trăiască din nou explozia de pasiune care se produsese între ei în bucătăria mamei ei. Și fu devastată de tandrețea lui.

– Spune-mi. Trasă cu mușcături mărunte conturul obrazului ei. Dacă e ceva ce nu-ți place.

Ea își dădu capul pe spate, invitându-l să exploreze linia astfel expusă a gâtului ei.

– Nu cred că asta va fi o problemă.

Mâinile lui, puternice, răbdătoare, se ridicară mângâietor pe coastele ei, iar de acolo pe umerii rochiei.

– Mi-am imaginat cum ar fi să te ating. M-am scos singur din minți imaginându-mi.

– Te descurci destul de bine scoțându-mă pe mine din minți acum.

Îi împinse deoparte cămașa de flanel, se întinse să îi scoată de sub betelia blugilor bluza de corp călduroasă pe care o purta dedesubt, trecându-și palmele peste mușchii tari ai abdomenului lui.

Însă el o desprinse ușor din brațele lui. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese cu o femeie. Nu avea nicidecum de gând să se grăbească.

Îi ridică mâinile la buze și îi sărută degetele, palmele. Și își simți pulsul tresărind, apoi începând să bubuie.

– Lasă-mă pe mine să fac asta, murmură el.

Îi împinse rochia de pe umeri, o privi alunecându-i pe corp și căzând la podea.

Trupul ei era atât de zvelt, atât de fin construit, încât, ca bărbat, ar fi putut uita ce mușchi elastici se ascundeau sub acea piele mătăsoasă, presărată cu pulbere de aur. Rotunjimile ei erau subtile – o eleganță feminină rafinată care îl fascina și îi cerea să o atingă.

Îi auzi răsuflarea poticnindu-i-se în gât când își lăsă vârfurile degetelor să alunece peste curba sânului ei, pe conturul dantelei care îi mărginea sutienul, apoi pe

dedesubt, ca şi cum i-ar fi memorat forma şi textura. Perna întărită a unei bătături trecu peste sfârcul ei, înmuindu-i instant genunchii.

Intrigat de tremurul ei, Brody ridică din nou privirea spre chipul lui Kate, o studie în timp ce mâinile îi explorară trunchiul, coborându-i pe şolduri, urcându-i mângâietor pe coapse.

– Mă gândesc mult la picioarele tale, îi spuse el, şi îşi plimbă fin degetele peste bordura ciorapului ei. Picioare de balerină, ştii?

– Numai nu te concentra prea mult pe labe. Dansatoarele au labe incredibil de neatrăgătoare.

– Puternice, o corectă el. Pentru mine puternic înseamnă foarte sexy. Eventual ai putea să-mi arăţi mai târziu câteva dintre chestiile pe care eşti capabilă să le faci, aşa cum i-ai arătat lui Rod atunci. A fost cât pe ce să-mi înghit limba.

Deşi ea râse, mâinile nu îi erau nici pe departe calme când îi trase bluza peste cap şi îşi lăsă propriile degete să exploreze acea întindere solidă de muşchi.

– Sigur. Sunt capabilă de chestii chiar mai interesante.

Se înfiorară amândoi când o luă pe sus şi o întinse pe pat.

Dacă ar fi fost un dans, l-ar fi comparat cu un vals. Paşi lenţi, în cerc, într-un ritm armonios. Sărutul fu prelung şi profund, încălzindu-i trupul de la interior spre exterior. Oftând, se abandonă sărutului, i se abandonă lui, iar braţele ei îl cuprinseră.

Asta, îşi spuse ea, visând, asta era ceva – cineva – de care voia să se agaţe. Iubirea era un miracol tăcut care înflorea în ea precum un trandafir. Şi, iubind, avea să i se ofere.

Apoi gura lui ajunse pe curba sânului ei, dezmierdând-o pe marginea de dantelă. Excitând-o, stârnind-o şi trezindu-i primele flăcări fierbinţi care o încălziră. Gemu când limba lui alunecă peste rotunjimea de carne, jucându-se cu vârful, apoi trăgând de el prin

bariera de dantelă subțire. Șoldurile i se arcuiră, iar degetele i se înfipseră în șoldurile lui.

Valsul deveni tangou, lent și dogoritor de sexual.

Mintea lui era inundată de ea, de mirosuri, de texturi, de sunete. Toate acestea, ea în întregime, păreau să i se învolbureze în cap, amețindu-l și îmbătându-l. Era sculptată impecabil ca o statuie, un trup prelung, seducător, de un erotism superb. Își dorea să o atingă și să o guste peste tot. Cu totul.

Captivat de ea, își satisfăcu toate plăcerile, în timp ce ea se ridică spre el și se legănă spre el și se înfioră sub el. Iar când o ridică în zbor pentru prima dată, când trupul ei minunat se încordă, iar răsuflarea îi deveni un hohot sacadat, plăcerea momentului îi invadă sângele ca un drog.

Mai mult și mai mult. Puțin mai lacom, puțin mai rapid. Dădu la o parte acele bariere de dantelă. Acum își dorea doar carne. Fierbinte și umedă și moale.

Ea îi răspunse identic, pas cu pas, ridicându-se spre el, deschizându-se spre el. Gura ei o găsi pe a lui când se rostogoliră peste cuvertură, năpustindu-se orbește în sărut, în timp ce mâinile ei îi desfătară pe amândoi.

Când disperarea se înteți, deschise cu o smucitură nasturele pantalonilor lui de blugi și i-i trase nerăbdătoare de pe șolduri.

– Oh, îți ador trupul. Și ador ce faci cu al meu. Grăbește-te, grăbește-te. Vreau...

Trupul ei explodă, iar mintea i se goli de orice gând. Chiar și în clipa în care se prăbuși fără vlagă, degetele lui continuară să o mângâie.

– Vreau să fac mai mult.

El își folosi gura. O lăsă să alunece în jos pe corpul ei, pe sân, trunchi, abdomen. Ea începu să se miște din nou. Apoi să se zvârcolească în ghearele plăcerii și a dorinței ce pulsau violent în ea. Ochii îi deveniră orbi, iar trupul începu să-i tremure când se ridică peste ea.

Cu inima bubuindu-i şi mintea sufocată de ea, se împinse în ea dintr-o singură mişcare prelungă. Scoţând un geamăt grav de plăcere, rămase astfel pentru o clipă, prelungind-o, lăsând fiorul momentului să îi zgâlţâie tot trupul.

Ea ridică şoldurile, apoi le coborî pentru a-l trage spre ea. Perfect sincronizaţi, se mişcară deodată, cu privirile înlănţuite, răsuflarea lui gâfâită împletindu-se cu a ei. Mâinile ei le căutară orbeşte pe ale lui şi le prinseră strâns. Pielea alunecă peste piele, moale şi mătăsos, pulsul inimii ei se întâlni cu al inimii lui, solid şi real.

Iar când valul crescu şi îi înecă pe amândoi, el îşi coborî gura peste a ei, desăvârşind împreunarea trupurilor.

Kate zăcea moale, ca ceara topită, cu ochii închişi şi buzele curbate într-un zâmbet, savurând senzaţia trupului lui Brody prăbuşit peste ea. Inima lui bubuia în continuare – bătăi violente şi rapide –, arătându-i că organismul lui fusese la fel de încântător de devastat ca al ei.

Fusese o modalitate minunată de a descoperi că erau compatibili în pat.

Era atât de fascinant să fii îndrăgostit. Cu adevărat îndrăgostit. Nu ca înainte, când i se mai întâmplase, de câteva ori, să fie fermecată de ideea de iubire. Ceea ce simţea acum era atât de neaşteptat. Atât de intens.

Inspiră adânc şi satisfăcut şi îşi promise că, mai târziu, avea să reflecteze atent la întreaga situaţie – şi la consecinţele ei. Deocamdată avea să se bucure de ea. Şi de el.

Nimeni nu o mai făcuse vreodată să se simtă astfel. Nimeni nu îi mai deschisese sufletul spre atât de multe emoţii. Fusese mâna sorţii, îşi spuse ea. Brody era cel care îi fusese sortit. O ştiuse, cumva, într-un colţişor secret al minţii ei, încă din prima clipă în care îl văzuse.

Şi avea de gând să ia măsuri ca să înţeleagă şi el, la momentul potrivit, că şi ea îi fusese sortită lui.

Ea îl găsise, își spuse, pe deplin fericită, în timp ce îl mângâie pe spate. Și avea de gând să îl păstreze.

– Pentru un bărbat care susține că și-a ieșit din mână, în mod cert te-ai descurcat admirabil.

El tocmai încerca să-și dea seama dacă mai avea neuroni întregi, iar dacă da, când aveau să reînceapă să funcționeze. Reuși să mormăie ceva. Acel răspuns păru să o amuze, căci râse și își încolăci brațele în jurul lui.

Brody găsi cumva energie să întoarcă puțin capul, se trezi cu fața îngropată în părul ei și decise că îi era excelent acolo.

– Vrei să mă mut?

– Nu.

– Bun. Dă-mi eventual un cot dacă încep să sforăi.

– O'Connell.

– Glumeam doar. Ridicându-și capul, își mută o parte din greutatea corpului de pe ea, sprijinindu-se pe coate. Verdele ochilor lui devenise încețoșat de satisfacție. E incredibil de plăcut să te privesc.

– Și eu pe tine.

Ridică o mână pentru a se juca în părul lui. Nu era tocmai blond, își spuse leneș. Nici tocmai șaten. Ci un amestec minunat de tonuri și texturi. Ca individul însuși.

– Știi, mi-am dorit să ajungem aici încă din prima clipă în care te-am văzut. Înălță capul doar cât să îl poată mușca ușor de bărbie. Dorință absolută la prima vedere – ceea ce nu e ceva obișnuit pentru mine.

– Cam aceeași reacție am avut-o și eu. Ai retrezit brusc la viață anumite părți din mine care fuseseră adormite foarte mult timp. Asta m-a scos din sărite.

– Știu. Îi rânji. Mi-a plăcut, într-un fel – cum te posomorai și te excitai în același timp. Foarte sexy. O adevărată provocare.

– Ei bine, m-ai adus unde mă voiai. Înclină capul pentru a o săruta scurt, mușcând-o de buză. Mulțumesc.

– Oh, plăcerea a fost de partea mea.

– Şi dacă tot sunt aici...

Îşi mută buzele pe lateralul gâtului ei, dezmierdând-o.

Ea râse întâi, apoi icni când îl simţi întărindu-se în ea. Începând să se mişte în ea.

– Sper că nu te deranjează. Am de recuperat foarte mult timp.

– Nu. Trupul ei se trezi şi pulsă. Chiar te rog.

Nu era uşor, descoperi Brody, să ai o relaţie cu o femeie – sau cel puţin partea fizică nu era uşoară – atunci când aveai un copil. Nu că ar fi schimbat ceva, dar era nevoie de o inventivitate considerabilă pentru a te împărţi între nevoile de bărbat şi lucrurile pe care ţi le impunea statutul de părinte.

Se bucura că lui Kate părea să îi placă de Jack şi nu dădea semne că ar fi deranjat-o să petreacă timp cu el, nici nu-i purta pică pentru timpul pe care i-l dedica el. Adevărul era că, dacă nu ar fi acceptat limitările şi responsabilităţile care decurgeau din existenţa lui Jack, pur şi simplu nu s-ar fi pus prea mult timp problema unei relaţii – fizice sau de altă natură – pe care să o exploreze.

Bănuia că ceea ce trăia era o aventură amoroasă. O premieră pentru el. Nu considerase niciodată relaţia dintre el şi Connie ca fiind o aventură amoroasă. Copiii de douăzeci şi unu de ani nu puteau avea aventuri amoroase. Ei trăiau poveşti de dragoste. Şi trebuia să-şi amintească singur să nu pună într-o lumină romantică situaţia lui cu Kate.

Se plăceau reciproc, se doreau reciproc, se bucurau unul de celălalt. Nici unul din ei nu indicase nimic mai mult decât sentimente de afecţiune şi pofte carnale. Şi aşa era cel mai bine, decise el.

Era, în primul şi în ultimul rând, tată. Îşi închipuia că majoritatea tinerelor – femei de carieră, cu zeci de opţiuni deschizându-li-se în faţă – în general nu alegeau

să își întemeieze o familie cu un bărbat care avea un băiat de șase ani.

În orice caz, nu căuta nimic mai mult decât ceea ce exista deja. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebui să înceapă să-și bată capul cu schimbări, ajustări și compromisuri pentru toți trei. Ceea ce inevitabil ar fi fost complicat.

În mod cert un bărbat adult avea dreptul să se bucure de o simplă aventură amoroasă cu o femeie aflată pe aceeași lungime de undă, fără a se împiedica în planuri de viitor.

Toată lumea era fericită astfel.

Se dădu în spate și lăsă jos pistolul de bătut cuie pentru a examina chenarul decorativ pe care tocmai îl terminase în biroul lui Kate. Avea un aspect stilat și elegant, decise el. Sofisticat. Și i se potrivea femeii.

Se întrebă unde era și ce făcea. Și dacă aveau să reușească să își găsească o oră doar pentru ei înainte să meargă acasă să se apuce de posterul cu dinozauri pe care Jack îl avea de făcut ca proiect pentru școală.

Sex, tâmplărie și teme de clasa întâi, își spuse el, trecând la fereastră pentru a începe să lucreze la chenarul acesteia. Omul nu putea ști niciodată ce fel de combinație avea să-i răscolească viața.

– O să-i placă la nebunie.

Kate examină fălcile feroce, mușcătoare, ale prădătorului de plastic.

– Dinozaurii sunt o alegere cu care nu poți da greș. Annie rearanjă câteva jucării care nu aveau nevoie să fie rearanjate și îi aruncă o privire piezișă lui Kate. Băiatul ăla, Jack O'Connell, e cum nu se poate mai drăgălaș.

– Da.

– Și nici tatăl lui nu-i tocmai urât.

– Nu, amândoi stau bine la capitolul drăgălășenie. Și da, încă ieșim împreună.

– Eu n-am zis nimic. Annie strânse din buze. Nu trag niciodată oamenii de limbă.

– Nu, doar îi iscodeşti. Luă dinozaurul sub braţ. Asta e ceea ce iubesc la tine. Acum am de gând să merg în spate şi să o salut pe mami înainte să plec.

– Vrei să-ţi împachetez animalul?

– Nu. Împachetat ar părea un cadou. Neîmpachetat îl pot strecura drept material auxiliar pentru proiectul lui şcolar.

– Ai fost dintotdeauna ageră la minte, Katie.

Suficient de ageră, îşi spuse Katie, pentru a şti ce îşi dorea şi cum să obţină acel lucru. Trecuseră două săptămâni de când făcuse dragoste cu Brody pentru prima dată. De atunci se mai bucuraseră o dată de o seară între patru ochi şi de alte câteva ore furate când şi când.

Ea îşi dorea mult mai mult de atât.

Îl duseseră pe Jack la cinema, luaseră de câteva ori masa în trei, iar sâmbăta trecută se distraseră cu o bătaie cu zăpadă de proporţii epice după ce căzuseră treizeci de centimetri zdraveni de zăpadă.

Dar Kate îşi dorea mult mai mult şi în ceea ce-l privea pe Jack.

Bătu la uşa biroului mamei ei şi băgă capul înăuntru. Natasha era aşezată la masa de scris, cu părul strâns sus şi telefonul la ureche. Îşi îndoi degetul în semn de invitaţie de a intra.

– Da, mulţumesc. Aştept să fie livrate săptămâna viitoare. Scrise ceva pe computer, închise telefonul şi oftă. Ţi-ai ales perfect momentul, îi spuse lui Kate. Am nevoie de o ceaşcă de ceai şi o conversaţie care să nu fie legată de păpuşi.

– Cu mare plăcere. Ba chiar fac eu ceaiul.

Kate puse dinozaurul pe masa de scris a mamei ei înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra ceainicului. Natasha studie jucăria, apoi îşi privi fiica.

– Pentru Jack?

– Da. Are de făcut un proiect pentru şcoală. M-am gândit că figurina asta s-ar putea să îi aducă nişte puncte în plus şi să îl amuze.

– E un băieţel absolut încântător.

– Da, aşa cred şi eu. Kate turnă apa fierbinte în două ceşti. Brody a făcut o treabă excelentă cu el – deşi a avut de la bun început o materie primă grozavă.

– Da, sunt de acord. Chiar şi aşa, nu e niciodată uşor să creşti un copil de unul singur.

– Nu am de gând să-l las să termine treaba asta tot singur. Kate puse ceaşca mamei ei pe masa de scris şi se aşeză cu a ei. Sunt îndrăgostită de Brody, mami, şi am de gând să mă căsătoresc cu el.

– Oh, Kate! Ochii Natashei fură inundaţi de lacrimi chiar în clipa în care sări de pe scaun să îşi îmbrăţişeze fiica. Ce veste minunată! Mă bucur atât de mult pentru tine. Pentru noi toţi. Fetiţa mea se căsătoreşte. Se lăsă pe vine pentru a o săruta pe Kate pe obraji. Vei fi cea mai frumoasă mireasă din lume. Aţi stabilit data? Vom avea atâtea detalii de planificat. Stai să vezi când am să-i spun tatălui tău.

– Stai, stai, stai. Râzând, Kate îşi puse ceaiul deoparte pentru a lua mâna Natashei. Nu am stabilit o dată pentru că încă nu l-am convins să mă ceară în căsătorie.

– Dar...

– Sunt sigură că un bărbat ca Brody – e, până la urmă, un tip tradiţional, dincolo de aparenţe – îşi doreşte să fie el cel care îmi cere mâna. Tot ce am de făcut e să-i dau un brânci uşor ca să ajungă în punctul în care să-mi propună el asta, apoi ne putem apuca de treabă.

Cu entuziasmul înăbuşit de îngrijorare, Natasha se lăsă pe călcâie.

– Katie. Brody nu e un proiect pe care să îl poţi desfăşura pe etape.

– Nu chiar în sensul ăsta m-am referit. Dar, chiar şi aşa, mami, relaţiile au etape, nu? Iar oamenii care sunt într-o relaţie progresează de la o etapă la alta.

– Iubito. Natasha se ridică şi se aşeză pe colţul mesei de scris. Ţi-am apreciat dintotdeauna logica, simţul

practic şi dârzenia absolută în a-ţi atinge un obiectiv. Dar iubirea, căsnicia, familia – lucrurile astea nu se desfăşoară întotdeauna după principii logice. De fapt, rareori o fac.

– Mami, îl iubesc, spuse Katie simplu, iar ochii mamei ei fură din nou înecaţi de lacrimi.

– Da, ştiu că îl iubeşti. Am văzut. Şi, crede-mă, dacă tu ţi-l doreşti, mi-l doresc şi eu pentru tine. Dar...

– Vreau să fiu mama lui Jack. Acum vocea lui Kate deveni gâtuită. Nu am ştiut că voi ajunge să-mi doresc asta atât de mult. La început era doar un băieţel încântător, cum ai spus şi tu. Îmi făcea plăcere prezenţa lui, dar mie îmi plac copiii. Mami, mă îndrăgostesc de el. Pur şi simplu încep să mă îndrăgostesc până peste cap de băieţelul ăla.

Natasha luă dinozaurul şi zâmbi, răsucindu-l în mâini.

– Ştiu cum e să te îndrăgosteşti de un copil care nu s-a născut din tine. Care apare în viaţa ta gata format şi care îţi dă toată viaţa peste cap. Nu mă îndoiesc că îl vei iubi ca pe propriul copil, Katie.

– Atunci de ce îţi faci griji?

– Pentru că eşti fetiţa mea, spuse Natasha, punând jucăria deoparte. Nu vreau să suferi. Tu eşti pregătită să-ţi deschizi inima şi viaţa. Dar asta nu înseamnă că şi Brody e.

– Ţine la mine. Era sigură de acest lucru. Imposibil să se înşele. Dar îngrijorarea tot o sâcâia. Doar că e prudent.

– E un om bun şi nu încape îndoială că are grijă de tine şi ţine la tine. Dar, Katie, nu mi-ai spus că te iubeşte.

– Nu ştiu dacă mă iubeşte. Frustrată, Kate se ridică în picioare. Sau, dacă mă iubeşte, nu ştiu dacă e conştient. De asta încerc să fiu răbdătoare. Încerc să fiu pragmatică. Dar, mami, tânjesc după el.

– Fetiţo. Murmurând, Natasha o trase în braţele ei şi o mângâie pe păr. Iubirea nu e un proces metodic. Nu va fi, nici măcar pentru tine.

– Pot să am răbdare. Pentru scurtă vreme, adăugă ea cu un râs înlăcrimat. Am să o scot la capăt cu el. Închise strâns ochii. Pot să o scot la capăt cu el.

Îi venea greu să nu meargă pe şantier. Se trezise nevoită să se stăpânească de câteva ori deja, să se abţină de la a face o plimbare până acolo pentru a vedea cum avansau lucrările. Pentru a-l vedea pe Brody. Îşi uşură puţin misiunea petrecându-şi o parte din după-amiază dând şi primind telefoane, toate legate de reclama pe care o publicase pentru a-şi promova şcoala.

Şcoala de dans Kimball avea să se deschidă în aprilie, iar ea avea deja şase potenţiali elevi. Dăduse un interviu care urma să fie publicat săptămâna următoare în ziarul local. Iar acesta, era sigură, avea să genereze un nou val de interes, noi telefoane, noi elevi.

Mai erau doar câteva săptămâni, îşi spuse ea, parcând în spatele camionetei lui Brody pe aleea acestuia, până avea să înceapă o nouă etapă din viaţa ei profesională. Şi avea de gând să ia măsuri ca nici următoarea etapă din viaţa ei personală să nu rămână prea mult în urmă.

Brody apăru la uşă desculţ şi mirosind a carioci. Faptul că putea găsi aşa ceva în acelaşi timp sexy şi înduioşător la un bărbat în toată firea îi arătă cât de profund îndrăgostită era deja.

– Bună. Scuze că apar neanunţată, dar am ceva pentru Jack.

– Nu, e în regulă. Se şterse de tuşul magic cu care era mânjit pe degete. Doar că suntem prinşi... în bucătărie, spuse el, arătându-i cu mâna. Dar nu arată prea bine.

– Pregătirea unui proiect pentru şcoală rareori arată bine.

Fu surprins că îşi amintise de proiect. Oare vorbise el prea mult pe subiectul acesta? se întrebă Brody, pornind în urma ei spre bucătărie. Era destul de sigur că

nu făcuse decât să-l menţioneze - poate plângându-se puţin - fără să insiste.

Kate intră în bucătărie înaintea lui. Studie scena.

Jack era îngenuncheat pe un scaun la masa de bucătărie, aplecat deasupra unei planşe de desen, ocupat să coloreze în cariocă un contur care semăna cu un porc uriaş - în interpretarea lui Salvador Dali.

Mai multe cărţi despre dinozauri erau deschise pe masă, precum şi ilustraţii probabil scoase la imprimantă de pe calculator. Printre acestea se amestecau şi diverse jucării de plastic şi cauciuc şi o junglă de carioci, markere şi creioane.

Într-un colţ zăceau o pereche de bocanci de lucru şi o pereche de adidaşi de copil. Pe blatul de bucătărie se afla o carafă mare, plină pe jumătate cu un lichid roşu aprins. Cum gura lui Jack era pătată din belşug cu aceeaşi culoare, Kate presupuse că era ceva de băut, nu vopsea.

Când intră, pantoful i se lipi de podea, scoţând un plescăit umed când se desprinse.

- Tocmai am avut un mic accident cu nişte Kool-Aid, îi explică Brody când ea coborî privirea. Cred că mi-au scăpat câteva locuri când am curăţat.

- Bună, Kate. Jack ridică privirea şi sări bucuros. Fac dinozauri.

- Văd. Şi ce fel de dinozaur e ăsta?

- E un Stag-e-o-saurus. Vezi? Uite-l aici în carte. Eu şi tati nu desenăm prea bine.

- Dar coloraţi foarte bine, spuse ea, admirând capul verde aprins din desenul la care lucra în momentul acela.

- Nu ai voie să depăşeşti liniile. De aia le-am desenat aşa de groase.

- Foarte inteligent. Îşi sprijini bărbia pe creştetul lui şi studie posterul. Văzu dârele fine de creion acolo unde Brody trasase linii drepte pentru a încadra literele din titlu. Jack intitulase această creaţie O paradă de

dinozauri. Kate găsi că titlul se potrivea, având în vedere că desenele lui Jack se lăfăiau pe toată suprafața posterului într-un dans alungit și ondulat. Te descurci atât de bine încât nu cred că vei avea nevoie de instrumentul pe care am venit să ți-l aduc.

– E un ciocan?

– Mă tem că nu. Bagă mâna în geantă și îl scoase. E un prădător fioros.

– E un T-Rex! Uite, tati! Ăștia îi mâncau pe toți.

– Foarte înspăimântător, consimți Brody și își puse o mână pe umărul fiului său.

– Pot să-l iau cu mine la școală? Fiindcă, uite, își mișcă brațele și picioarele și toate celelalte. Și poate deschide și închide gura. Pot?

– Cred că ar fi un bun suport vizual pentru proiectul tău, tu ce zici, tati? Și mai ai aici și o cărticică în care se vorbește despre cum a trăit și când și cum mânca pe toată lumea.

– Nu are cum să strice. Jack, nu ai de gând să-i mulțumești lui Kate?

– Mulțumesc, Kate. Jack plimbă dinozaurul de-a curmezișul posterului. Mulțumesc mult. E chiar grozav.

– Cu foarte mare plăcere. Ce zici de-un pupic?

El rânji și își acoperi fața cu mâinile.

– Nu, nu.

– Bine, atunci am să-l sărut pe tatăl tău.

Întoarse capul înainte ca Brody să apuce să reacționeze și își închise ferm gura peste a lui.

El evita să o sărute sau să o atingă când era și Jack prin preajmă. Acest lucru, decise Kate, petrecându-și intenționat brațele în jurul taliei lui Brody, trebuia să se schimbe.

Jack scoase sunete de scârbă din spatele mâinilor. Însă îi privi atent, simțind o tresărire ciudată în stomac.

– Ca femeie trebuie să te mulțumești cu sărutările care ți se oferă, afirmă Kate, dându-se ușor în spate, în timp ce Brody rămase fâstâcit. Acum că mi-am terminat treaba trebuie să plec.

– O, nu poţi rămâne? Ai putea să ne ajuţi să desenăm dinozaurii. Vom mânca hamburgeri cu carne tocată la cină.

– Oricât ar fi de încântătoare ideea, nu pot. Am ceva programat în oraş. Ceea ce era adevărat. Dar îşi spuse că ambuscada – vizita neanunţată, se corectă singură – avea să fie mai eficientă dacă se limita la ceva scurt şi neînsemnat. Eventual weekendul ăsta, dacă nu sunteţi ocupaţi, putem merge din nou la cinema.

– Bine!

– Ne vedem mâine, Brody. Nu, nu, îl întrerupse ea când el se întoarse. Ştiu pe unde să ies. Tu întoarce-te la dinozaurii tăi.

– Mulţumesc pentru vizită, spuse el, şi nu mai adăugă nimic, nici măcar când o auzi închizând uşa de la intrare.

– Tati?

– Hm.

– Îţi place să o săruţi pe Kate?

– Da. Adică... Acum e-acum, îşi spuse Brody. Pentru că Jack îl privea atent, se aşeză. E cumva mai greu de explicat, dar când te faci mai mare... pentru majoritatea bărbaţilor e plăcut să sărute fete.

– Doar pe cele frumoase?

– Nu, adică, nu. Doar pe cele care îţi plac.

– Iar nouă ne place Kate, nu-i aşa?

– Fireşte că da.

Brody răsuflă uşurat că discuţia nu alunecase spre domeniul mai delicat al educaţiei sexuale. Nu încă, îşi spuse. Nu încă de pe-acum.

– Tati?

– Da?

– Ai de gând să te căsătoreşti cu Kate?

– Dacă am... Nu ar fi fost mai şocat nici dacă lui Jack i-ar fi zburat brusc de sub fund scaunul pe care stătea aşezat. Vai, Jack, de unde ţi-a venit ideea asta?

– Pentru că îţi place de ea şi îţi place să o săruţi şi nu ai o soţie. Mama şi tata lui Rod se sărută şi ei în bucătărie, uneori.

– Nu toată lumea... Oamenii se sărută şi fără să se căsătorească. Vai de capul lui. Căsătoria e ceva foarte important. Trebuie să cunoşti pe cineva foarte bine, şi să înţelegi persoana respectivă şi să o placi.

– Tu o cunoşti pe Kate şi îţi place de ea.

Brody simţi clar un firicel de sudoare alunecându-i pe şira spinării.

– Fireşte că da. Fireşte. Dar eu cunosc multă lume, Jacks. Simţindu-se încolţit, Brody se ridică de la masă şi luă două pahare curate. Nu mă căsătoresc cu ei. Trebuie să iubeşti pe cineva ca să te căsătoreşti cu persoana aceea.

– Tu nu o iubeşti pe Kate?

Brody deschise gura, o închise din nou. Interesant, îşi spuse, cât de mult mai dificil era să îţi minţi propriul fiu decât să te minţi pe tine însuţi. Cel mai simplu răspuns era că nu ştia. Nu era sigur ce anume creştea în el în ceea ce o privea pe Kate Kimball.

– E complicat, Jack.

– Cum aşa?

Întrebările despre sex, decise Brody, ar fi fost totuşi mai uşoare. Puse paharele jos, se întoarse să se aşeze la masă.

– Am iubit-o pe mama ta. Ştii asta, nu?

– Da, da. Şi ea era frumoasă. Şi aţi avut grijă unul de celălalt şi de mine până când ea a trebuit să plece în cer. Mi-aş dori să nu fi trebuit să plece.

– Ştiu. Şi eu la fel. Dar, vezi tu, Jack, după ce ea a trebuit să plece, mie mi-a făcut foarte bine să mă concentrez doar să te iubesc pe tine. Asta s-a dovedit foarte benefic pentru mine. Şi ne-a mers bine, nu-i aşa?

– Da. Suntem o echipă.

– Ba bine că nu. Brody îi întinse mâna ca Jack să poată să bată palma cu el într-un gest de triumf. Acum

hai să vedem ce reuşeşte echipa asta să facă în materie de dinozauri.

- Bine.

Jack îşi luă carioca. Privirea îi alunecă spre chipul tatălui său o singură dată. Îi plăcea că erau o echipă. Dar îi plăcea şi să-şi imagineze că Kate ar fi putut să facă şi ea parte din acea echipă.

capitolul 8

Brody montă primul corp de bucătărie, verifică dacă era drept. Dacă asculta atent, auzea de la parter vâjâitul bormaşinii folosită de unul dintre muncitori pentru a termina ultimele finisaje de la acel nivel. Aici sus încă răsunau şuieratul şi bufniturile pistoalelor de bătut cuie şi vâjâitul ferăstraielor, mânuite de alţi muncitori care lucrau la dormitorul din apartamentul lui Kate.

Avea să iasă o locuinţă a naibii de drăguţă, îşi spuse Brody. Apartamentul perfect pentru o persoană singură sau un cuplu fără copii. Era puţin cam prea înghesuit pentru a primi confortabil o familie întreagă, îşi spuse el, lăsându-se pe vine pentru a ajusta nivelul corpului de mobilier.

Apoi rămase acolo cu privirea aţintită în gol.

Ai de gând să te căsătoreşti cu ea?

De ce naiba îi băgase Jack o asemenea idee în cap? Complicase totul. Nu se gândea la căsătorie. Nu-şi putea permite să se gândească la căsătorie. Avea un copil de care trebuia să ţină cont, iar afacerea lui abia făcea timid primii paşi. Avea o ditamai casa prin care bătea vântul şi care era de-abia pe jumătate terminată.

Pur şi simplu nu era momentul să înceapă să se gândească să mai adauge pe cineva în ecuaţie căsătorindu-se.

Se mai aruncase o dată pe negândite într-o astfel de situaţie. Nu regreta că o făcuse, nu regretase nici o clipă din ea. Dar trebuia să înţeleagă că momentul fusese foarte prost ales, iar situaţia se dovedise dificilă pentru toţi cei implicaţi. Ce rost avea să o ia din nou pe aceeaşi cale când viaţa lui era încă în atât de mare măsură în bătaia curenţilor?

Ar fi însemnat să se lege la cap fără să-l doară, decise el.

În plus, probabil că nici Kate nu se gândea la căsătorie. Sau da? Firește că nu. Și ea de-abia se întorsese în oraș. Avea școala de dans cu care să-și bată capul. Avea libertate.

Vorbea franceza, își spuse el, fără vreo legătură. Călătorise în Franța. Și în Anglia și în Rusia. Poate avea să-și dorească să se întoarcă. De ce nu și-ar fi dorit așa ceva? Iar el era prins în Virginia de Vest cu un copil.

Oricum, el și Connie fuseseră îndrăgostiți prosteşte. Tineri și proști, își spuse el, cu o vagă tresărire de sentimentalism. El și Kate erau adulți. Oameni raționali care se bucurau unul de compania celuilalt.

Prea raționali ca să se lase ademeniți de romantism.

Mâna care i se opri pe umăr îl făcu să tresară și fu cât pe ce să își scape bormașina pe picior.

– Vai, O'Connell, ți-a intrat frica în oase?

Expirând cu un șuierat, Brody se ridică în picioare și se întoarse spre Jerry Skully. Tatăl lui Rod îi fusese prieten din copilărie. Deși avea peste treizeci de ani, Jerry își păstrase aspectul tânăr și zâmbetul caraghios. Care acum îi era lățit pe față.

– Nu te-am auzit.

– Pe bune. Te-am strigat de câteva ori. Erai pierdut în gânduri, băiete.

Jerry își puse mâinile în șolduri și porni țanțoș într-un tur al încăperii. Dacă luai un tip la costum și îl trânteai în mijlocul unui șantier, nu avea cum să nu arate țanțoș, își spuse Brody.

– Ai nevoie de ceva de lucru? Am un ciocan în plus.

– Ha, ha.

Era o glumă veche. Jerry era un geniu în matematică, se descurca excelent în societate, dar nu ar fi fost în stare să schimbe un bec fără instrucțiuni scrise și detaliate.

– Ai reușit până la urmă să montezi rafturile alea în spălătorie? îl întrebă Brody amuzat.

– Sunt montate. Beth spune că treaba a fost făcută de niște spiriduși. Își înclină capul într-o parte. Nu se întâmplă să știi ceva despre asta, nu-i așa?

– Eu nu lucrez cu spiriduși. Sindicatul lor e criminal.

– Așa-i. Mare păcat, fiindcă le sunt extrem de recunoscător acelor spiriduși că i-au închis gura lui Beth.

Mai mult nu simțea nevoia nici unul nici să recunoască, nici să mulțumească.

– Parterul arată foarte bine, continuă Jerry. Carrie ne scoate din minți pe mine și pe Beth tot insistând că vrea să înceapă treaba cu baletul. Presupun că într-adevăr o să se pună în mișcare luna viitoare, până la urmă.

– Nu văd de ce nu. Aici sus vom mai avea de lucru o vreme, și mai e câte ceva de făcut și la exterior, dar parterul va fi gata. Brody începu să monteze următorul corp de bucătărie. Tu cum de hoinărești prin oraș în toiul după-amiezii? Program de bancher?

– Bancherii lucrează mult mai din greu decât îți închipui tu, amice.

– Muncă de birou, spuse Brody, apoi adulmecă aerul. Asta e apă de colonie?

– After-shave, barbarule. În fine, am avut o întâlnire în afara biroului. Am terminat puțin mai devreme, așa că m-am gândit să trec pe aici să văd ce faci din vechitura asta. Sunt și banii băncii mele în cuiele și șurubele de aici.

Brody îi aruncă un rânjet peste umăr.

– Tocmai de asta clienta și-a angajat cea mai bună echipă.

Jerry spuse ceva scurt și grosolan care reda afecțiunea dintre doi bărbați.

– Deci, se zvonește că tu și balerina vă întâlniți destul de frecvent pe ringul de dans.

– Orașele mici, spuse Brody, au oameni băgăcioși.

– E foarte frumoasă. Jerry se apropie și îl privi pe Brody ajustând cu finețe poziția corpului de bucătărie. Ai văzut vreodată un spectacol adevărat de balet?

– Nu.

– Eu da. Pentru sora mea mai mică – o mai ţii minte pe Tiffany? A făcut balet câţiva ani în copilărie. A dansat în *Spărgătorul de Nuci*. Părinţii mei m-au dus cu forţa. Au fost şi unele momente interesante, îşi aminti Jerry. Şoareci uriaşi, lupte cu săbii, ditamai bradul de Crăciun. În rest nu am văzut decât oameni ţopăind şi învârtindu-se, după părerea mea. Câte ceva pentru toate gusturile.

– Presupun.

– În fine, Tiffany tocmai s-a întors acasă. A locuit în Kentucky în ultimii câţiva ani. A divorţat în sfârşit de ticălosul cu care se căsătorise. O să stea cu ai mei până se pune din nou pe picioare.

– Aha.

Brody puse bolobocul peste cele două corpuri montate şi dădu din cap.

– Şi mă gândeam, eventual, din moment ce ai reînceput să ieşi cu femei, că poate ai vrea s-o scoţi în oraş la un moment dat. S-o înveseleşti puţin. S-o duci la un film, eventual la cină.

– Mmm.

Brody mută următorul corp de mobilier la locul marcat, unde avea să vină sub măsuţa pentru servit micul dejun.

– Ar fi grozav. I-a mers cam rău, ştii? I-ar prinde bine dacă ar putea să petreacă puţin timp cu un tip care să se poarte decent cu ea.

– Da.

– Făcuse o mică pasiune pentru tine când eram copii. Deci îi dai un telefon cândva zilele astea?

– Sigur. Poftim? Smulgându-se din gânduri, Brody îi aruncă o privire. Cui să-i dau un telefon?

– Vai, Brody. Lui Tiff. Sora mea. Ai să-i dai un telefon să o inviţi la o întâlnire.

– A, da?

– O'Connell, tocmai ai spus...

– Stai așa. Stai puțin. Brody lăsă jos bormașina și încercă să se concentreze pe subiect. Ascultă, nu cred că pot să fac asta. Sunt prins oarecum cu Kate.

– Dar nu ești căsătorit cu ea, nici nu locuiți împreună sau ceva de genul. De ce ar fi o problemă?

Brody era destul de sigur că ar fi fost o problemă. Doar pentru că se ținuse deoparte de femei timp de câțiva ani nu însemna că nu știa cum funcționau relațiile cu acestea. Mai mult, nu își dorea să o invite pe Tiffany la întâlnire, și nici pe nimeni altcineva.

Dar nu credea că lui Jerry i-ar fi plăcut să audă așa ceva.

– Vezi tu, Jerry, nu sunt interesat de relații cu femei.

– Dar ai o relație cu balerina.

– Ba nu, nu am. Adică... Noi doar...

Probabil fu pentru binele tuturor că, în timp ce căuta stângaci o scuză, își desprinse privirea de la Jerry. Și o văzu pe Kate în prag.

– Ah. Kate. Bună.

– Bună. Vocea îi era rece, iar ochii încinși. Scuze de întrerupere.

Recunoscând o situație potențial tensionată, Jerry zâmbi scurt și se pregăti să își abandoneze vechiul prieten pe câmpul de luptă.

– Salutare, Kate. Mă bucur să te revăd. Dar vai, uite cât e ceasul. Trebuie să fug. Mai vorbim noi de asta, Brody. Ne vedem mai târziu.

Brody își luă din nou bormașina și-o mută dintr-o mână într-alta.

– Ăsta a fost Jerry.

– Da, știu că ăsta a fost Jerry.

– Azi îți montez corpurile de bucătărie. Cred că ai ales bine mergând pe cireș natural. Până la sfârșitul zilei ar trebui să terminăm de încorporat și șifonierul din dormitor și să aplicăm primul strat de adeziv pentru tapet.

– Ce drăguț.

Furia ei era ca o ființă vie, un cuib de vipere încolăcindu-se și sâsâind în stomacul ei. Nu intenționa câtuși de puțin să se lupte cu ele pentru a le împiedica să își înfigă colții în Brody.

– Deci noi nu avem o relație. Noi doar... Pași înăuntru în acea clipă de tăcere. Urma să zici că doar ne culcăm împreună? Că noi doi doar ne culcăm împreună. Sau ai un termen mai simplu pentru asta?

– Jerry m-a prins la colț.

– Serios? De asta i-ai spus – atât de categoric – că tu și cu mine suntem „prinși oarecum unul cu celălalt"? Nu mi-am dat seama că a defini relația noastră se va dovedi atât de problematic pentru tine, sau că oricare ar fi relația asta dintre noi, te face să te simți atât de stingherit față de prietenii tăi.

– Ia stai așa. Puse din nou bormașina jos, cu un țăcănit iritat de metal pe lemn. Dacă tot voiai să tragi cu urechea la conversație, ar fi trebuit să asculți toată treaba. Jerry voia să o invit pe sora lui în oraș, iar eu îi explicam de ce nu ar fi o idee bună.

– Înțeleg. Se imagină mestecând toate cuiele din borseta lui, ca apoi să i le poată scuipa în ochi. În primul rând, nu am tras cu urechea. Sunt în casa mea și am tot dreptul să intru în oricare dintre încăperile ei. Oricând doresc. În al doilea rând, când i-ai explicat lui Jerry de ce nu ar fi o idee bună să ieși cu sora lui, nu ți-a trecut niciodată prin minte să-i spui nu?

– Ba da. Adică nu, se corectă. Pentru că nu eram...

– Ah, poftim. Ești capabil să spui nu. Să-ți spun ceva, O'Connell. Își punctă cuvintele împungându-l cu degetul în piept. Eu nu mă culc cu oricine.

– Păi cine naiba a zis că ai face-o?

– Când sunt cu un bărbat anume, sunt doar cu el. Atât. Dacă el nu e capabil sau dispus să facă la fel, mă aștept să fie suficient de sincer cât să-mi spună în față.

– Dar nu am...

– Plus, eu nu sunt o scuză la îndemână pentru când te chinui să eviţi să-i faci o favoare unui prieten. Deci să nu-ţi închipui că poţi vreodată să te foloseşti de mine în felul acesta, cu explicaţiile tale jalnice şi datul cu bâta într-o baltă de „oarecum". Şi, din moment ce oricum nu avem o relaţie, se pare, ai toată libertatea din lume să o suni pe sora lui Jerry sau pe oricine altcineva.

– Fir-ar să fie, hotărăşte-te. Ai de gând să fii furioasă pentru că l-am refuzat pe Jerry sau furioasă pentru că n-am făcut-o?

Mâinile ei se strânseră pumni. Dacă l-ar fi lovit, decise, nu ar fi făcut decât să-i lase impresia că era important.

– Măgarule.

Îi aruncă acel cuvânt pe un ton muşcător, se răsuci pe călcâie şi, scuipându-i peste umăr ceva în ucraineană, ieşi furioasă.

– Femeile, bombăni Brody, şi trase un picior în trusa de scule.

Dar nu găsi decât o satisfacţie modică în zăngănitul acesteia.

O oră mai târziu corpurile de bucătărie erau la locul lor, iar Brody lucra în cămară. Deja reluase în minte scena cu Kate de câteva ori, dar de fiecare dată îşi amintise alte lucruri pe care ar fi trebuit să le spună. Afirmaţii scurte şi viguroase care ar fi întors situaţia în favoarea lui. Şi la prima ocazie avea să i le spună, făcând să-i zbârnâie urechile cu ele.

Nu avea de gând să se umilească în faţa ei, îşi promise, bătând în cuie suporturile pentru un raft. Nu avea pentru ce să îşi ceară scuze. Femeile, decise el, erau doar unul dintre numeroasele motive pentru care era mai benefic pentru un bărbat să-şi trăiască viaţa pe cont propriu.

Dacă era chiar atât de mare măgar, de ce se mai obosise să petreacă timp cu el, până la urmă?

Ieşi cu spatele din debara, se întoarse şi aproape se ciocni de Spencer Kimball.

– Ce-i azi cu oamenii? vru Brody să ştie.

– Scuze. Nu credeam că ai să mă auzi, la câtă gălăgie e.

Brody porni cu paşi mari spre unul dintre rafturile pe care le tăiase şi lăcuise dinainte.

– Am să încep să pun semne. Accesul interzis bărbaţilor la costum şi cravată şi femeilor.

Spencer ridică din sprâncene. De atâtea luni de când îl cunoştea pe Brody, era prima dată când îl vedea altfel decât calm.

– Să înţeleg că nu sunt primul care te întrerupe azi.

– Nici pe departe. Brody testă raftul. Acesta alunecă fin la locul său. Cel puţin un lucru îi ieşise bine azi, îşi spuse. Dacă ai venit să discutăm despre proiectul de reamenajare a bucătăriei tale, odată ce îl aprobi, am să comand materialele. Vom putea începe în câteva săptămâni.

– De fapt mă feresc să mă bag în asta. Tash a devenit foarte teritorială în povestea cu bucătăria. Am trecut doar să văd cum avansează lucrările aici. Avansează considerabil.

– Da, se mişcă a naibii de bine. Brody înşfăcă un alt raft, apoi se opri, expiră prelung. Scuze. Am avut o zi proastă.

– Probabil e contagioasă treaba. Iar acest lucru explica, decise Spencer, de ce era şi fiica lui atât de prost dispusă. Kate e jos, amenajându-şi biroul.

– Oh. Brody îşi mută rafturile în cămară, începu să le monteze. Cu mişcări foarte studiate. Nu ştiam că e încă aici.

– Tocmai a sosit mobilierul pe care şi l-a comandat. Nici pe mine nu m-a primit prea călduros. Deci, punând faptele cap la cap, concluzionez că voi doi v-aţi certat.

– Nu e o ceartă când cineva sare la gâtul altcuiva fără nici un motiv. Ăsta e un atac.

– Aha. Cu riscul de a-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala, îţi pot spune că femeile din familia mea au avut întotdeauna un motiv pe care ele îl considerau temeinic pentru a sări la gâtul unui bărbat. Firește, dacă era sau nu în mod obiectiv justificat e deja deschis dezbaterii.

– Şi ăsta e motivul pentru care femeile sunt pur şi simplu o bătaie de cap prea a dracului de complicată.

– Dar e greu să te lipseşti de ele, nu-i aşa?

– Mie îmi mergea bine. Jack şi cu mine ne descurcam impecabil. Se întoarse spre Spencer radiind valuri de frustrare. Ce-i cu femeile astea, oricum, de trebuie mereu să complice lucrurile şi să te facă să te simţi ca un idiot?

– Fiule, generaţii întregi de bărbaţi au studiat această întrebare. Răspunsul e unul singur. De aia.

Cu un râs şovăitor, Brody se întoarse în cămară, verificând din ochi, automat, ca rafturile să fie drepte şi aliniate corect.

– Presupun că e cel mai bun răspuns posibil. Nu că ar mai conta prea mult acum, oricum. Mi-a dat papucii.

– Nu-mi pari genul de bărbat care în mod obişnuit întoarce spatele unei probleme.

– Nu e nimic obişnuit la fiica ta. Imediat ce rosti cuvintele, Brody se schimonosi. Scuze.

– Am luat-o ca pe un compliment. Impresia mea e că voi doi v-aţi călcat reciproc pe bătături, eventual v-aţi lovit reciproc în orgoliu. Să-ţi vând un pont? Reacţia obişnuită a lui Kate când se simte ofensată sau rănită în orgoliu e de furie urmată de o indiferenţă de gheaţă.

Brody scoase cârligele care aveau să fie folosite în cămară. Ar fi trebuit să lase această sarcină unui muncitor, îşi spuse. Dar avea nevoie să îşi ocupe mâinile cu ceva simplu.

– Mi-a spus foarte clar ce avea de zis. M-a numit măgar – apoi mi-a aruncat ceva în rusă. Ucraineană. Ce-o fi fost.

– Te-a înjurat în ucraineană? Spencer se chinui să își ascundă amuzamentul. Trebuie că își ieșise destul de tare din fire pentru așa ceva.

Brody își îngustă ochii și luă șurubelnița electrică.

– Nu știu ce înseamnă ce-a zis, dar știu că nu mi-a plăcut cum a sunat.

– Se prea poate să-ți fi urat să fii fript la proțap în flăcările iadului. E una dintre expresiile favorite ale mamei ei. Brody, te leagă ceva de fiica mea?

Brody își simți palmele umezindu-i-se instant.

– Domnule Kimball...

– Spence. Știu că nu e o întrebare simplă, nici una ușoară. Dar aș dori un răspuns.

– Vrei mai întâi să te îndepărtezi de trusa de scule, te rog? Sunt o grămadă de ustensile tăioase acolo.

Spencer își băgă mâinile în buzunare.

– Îți dau cuvântul meu de onoare că nu am să te provoc la un duel cu șurubelnițe.

– În regulă. Există sentimente care mă leagă de Kate. Sunt cumva tulburi și încă incomplet formate, dar există. Nu intenționam să încep o relație cu ea. Nu sunt într-o situație care să-mi permită asta.

– Pot să întreb de ce?

– E destul de evident – sunt un tată singur. Reușesc să construiesc o viață decentă pentru fiul meu, dar nu se compară nicidecum cu viața cu care e obișnuită Kate sau cu ceea pe care ar putea s-o aibă.

Spencer se lăsă pe călcâie.

– Te-au cam fript, așa-i?

– Poftim?

– Spre deosebire de alte familii, a noastră poate fi excesiv de curioasă, băgăcioasă, protectoare și enervantă. Dar vei descoperi în același timp că ne respectăm și ne susținem reciproc indiferent ce alegeri face sau ce

sentimente nutreşte celălalt. Brody, e o greşeală să judeci o situaţie după dinamica alteia. Spencer făcu o scurtă pauză, apoi continuă. Dar lăsând asta la o parte pentru o clipă, din moment ce ţii la Kate, permite-mi să-ţi ofer un sfat nesolicitat. Dacă vrei sau nu să-l urmezi, te priveşte. Înfruntă problema asta. Înfrunt-o pe ea. Dacă nu ai fi fost important pentru ea, Kate ar fi pus capăt relaţiei într-o manieră mai blândă sau, mai rău, politicoasă. Hotărând că îi dăduse lui Brody suficiente lucruri la care să reflecteze, Spencer se răsuci pe călcâie şi studie haosul deplin de şantier în care era cufundată bucătăria. Deci asta mă aşteaptă şi pe mine. Îi aruncă lui Brody o privire nefericită. Şi tu crezi că tu ai probleme.

După plecarea lui Spencer, Brody rămase pe gânduri, lovindu-se cu şurubelniţa în palmă. Omul îl sfătuise să se certe cu fiica lui. Ce fel de familie sucită mai era şi aceasta?

Părinţii lui nu se certau niciodată. Firesc, asta se datora faptului că tatăl lui stabilea regulile, iar acele reguli erau respectate. Sau cel puţin aşa părea.

Nici între el şi Connie nu existaseră vreodată certuri. Nu certuri adevărate. Apăruseră uneori neînţelegeri, desigur, dar reuşiseră mereu să le rezolve sau să le lămurească. Sau să le ignore, recunoscu Brody. Le ignoraseră, îşi spuse, pentru că fuseseră amândoi smulşi din lumile lor, izolaţi, şi nu se avuseseră decât unul pe celălalt drept sprijin.

Izbucnirile de mânie nu făcuseră niciodată nimic altceva decât să îi provoace probleme. Cu tatăl lui, la şcoală, când de-abia începuse să lucreze. Învăţase să şi le ţină în frâu, să îşi folosească mintea şi nu reacţiile instinctive. De cele mai multe ori, recunoscu în gând, amintindu-şi de ultimul conflict cu tatăl lui.

Chiar şi aşa, poate că era o greşeală să compare ceea ce se întâmplase cu ceea ce se întâmpla acum. Un lucru era clar – nu avea să se poată descotorosi de

senzaţia neplăcută din stomac până nu spunea ce avea de spus.

Trecu întâi pe la echipa lui, discută câteva modificări minore şi planul în linii mari pentru ziua următoare. Era aproape sfârşit de program, aşa că îi trimise acasă. Nu îşi dorea public.

Kate izbi cuiul exact în centru şi rânji satisfăcută. Porcul de Brody O'Connell nu era singurul capabil să folosească un ciocan.

Îşi petrecuse ultimele două ore amenajându-şi meticulos biroul. Totul avea să fie perfect pe când termina. Nu avea să se mulţumească nicidecum cu mai puţin.

Masa de scris se afla exact unde dorea ea, iar sertarele erau deja aranjate, conţinând broşurile pe care le proiectase şi comandase, coli cu antetul ei, formulare de înscriere pentru elevi.

Fişetul era din acelaşi lemn auriu de stejar. În timp se aştepta ca mapele din acesta să se umple.

Covorul îl găsise la o vânzare de obiecte de epocă, iar modelul spălăcit reprezentând trandafiri de mai scotea în evidenţă pereţii verde deschis, înviorând tonul tapiţeriei scaunelor în culori complementare aşezate acum în faţa mesei ei de scris.

Doar pentru că era un birou nu însemna că nu putea fi stilat.

Atârnă încă una dintre fotografiile alb-negru înrămate pe care le selectase. Făcu un pas în spate şi dădu aprobator din cap. Dansatoare la bară, la repetiţii, pe scenă, în culise. Tinere eleve la recitaluri, legându-şi şireturile poantelor. Transpirate, scânteind, vlăguite sau zburând. Toate aspectele care alcătuiau lumea unei dansatoare. Aveau să-i amintească, zi după zi, ceea ce făcuse. Şi ceea ce făcea.

Luă un alt cui, îl puse exact la locul însemnat şi îl izbi. Iar ceea ce făcea, îşi spuse, lovindu-l şi a doua oară, era să îşi piardă timpul cu Brody O'Connell.

Ticălosul.

N-avea decât să se gudure pe lângă Tiffany. O, şi-o amintea pe Tiffany Skully. Blonda decolorată, cu sâni mari, fusese cu un an înaintea ei în liceu. Chicotea mult. Purta mult ruj. Ei bine, măgarul putea liniştit să o scoată în oraş. Ce-i păsa ei?

Ea o terminase cu el.

– Dacă mi-ai fi spus că ai de gând să acoperi tot spaţiul cu fotografii, comentă Brody, nu m-aş mai fi spetit atâta să termin tapetul. Nu şi-ar da nimeni seama de diferenţă.

Ea înfipse fotografia la locul ei, luă un alt cui.

– Se presupune că găseşti o oarecare mândrie în munca pe care o faci, indiferent dacă aceasta poate sau nu să fie admirată. Şi din moment ce am plătit pentru tapetul ăsta, am să fac orice am eu chef cu el.

– Da, dacă vrei să-l ciuruieşti cu găuri pentru cuie, e alegerea ta.

Fotografiile arătau grozav – nu că ar fi avut de gând să i-o spună. Nu doar aranjamentul de cadre, care reuşea să fie coerent fără a fi rigid, ci şi tematica.

O recunoscu în mai multe dintre ele, copilă, adolescentă, femeie. O fotografie care o înfăţişa aşezată turceşte pe podea şi izbind pantofii de balet cu un ciocan îl făcu să vrea să rânjească.

Dar se mulţumi să arate cu degetul spre ea, prefăcându-se indiferent.

– Credeam că ăia îi foloseşti ca să dansezi.

– Dacă chiar vrei să ştii, pantofii trebuie înmuiaţi întâi. E şi asta o metodă de a o face. Acum te rog să mă scuzi, dar vreau să-mi termin biroul. Am întâlniri programate aici mâine după-amiază.

– Înseamnă că ai timp suficient.

Mai ales, îşi spuse el, că biroul deja arăta perfect. Ar fi trebuit să ştie că avea să-l facă perfect.

– Dă-mi voie să reformulez. Bătu un alt cui. Sunt ocupată şi nu am nici un chef să vorbesc cu tine. În

orice caz, nu te plătesc să stai degeaba şi să te întinzi la poveşti.

– Nu mă lua cu argumentul ăsta. Îi smulse ciocanul din mână. Faptul că plăteşti pentru şantierul ăsta nu are nici o legătură cu restul poveştii. Al naibii să fiu dacă îţi permit să o muţi la nivelul ăla.

Avea dreptate, desigur, iar lui Kate i se făcu ruşine că îi atrăsese astfel atenţia.

– E drept, dar ceea ce a existat între noi la nivel personal s-a terminat.

– Ba s-o crezi tu.

Se întoarse şi închise uşa glisantă.

– Oare ce îţi închipui că faci?

– Ne asigur un pic de intimitate. Nu pare să existe din belşug prin părţile astea.

– Deschide uşa – apoi ieşi pe ea. Şi tot du-te.

– Stai jos şi taci.

Kate făcu ochii mari, mai mult de şoc decât de mânie.

– Poftim?

Pentru a rezolva problema, Brody puse ciocanul deoparte – undeva cât mai departe de ea –, se duse la ea şi o împinse într-un scaun.

– Acum ascultă.

Ea dădu să se ridice imediat, dar fu din nou împinsă în jos cu fermitate. Mânia i se încinse, dar nu dădu în clocot, ţinută în frâu de surprinderea absolută de a-l vedea atât de furios.

– Deci, mi-ai demonstrat că eşti mare şi puternic, spuse ea în batjocură. Nu e cazul să îmi demonstrezi şi că eşti prost.

– Iar tu nu e cazul să îmi demonstrezi că eşti răsfăţată şi cu nasul pe sus. Dacă încerci să te ridici din nou înainte să termin, am să te leg de scaunul ăla. Eu îmi vedeam de ale mele când a apărut Jerry. Care mi-e prieten. El şi Beth s-au străduit din răsputeri să ne ajute pe mine şi pe Jack, aşa că-i sunt dator.

– Așa că, firește, trebuie să-l răsplătești scoțând-o la întâlniri pe sora lui.

– Taci, Kate. Nu o scot la întâlniri pe sora lui. Nu intenționez să o scot la întâlniri pe sora lui. El turuia ca o moară stricată, iar eu montam corpuri de bucătărie. Nu îl ascultam, și când mi-a picat fisa despre ce vorbea... Brody își trecu o mână prin păr și făcu agitat o tură prin încăpere. M-a prins pe picior greșit, iar eu tocmai încercam să dau înapoi fără a-i călca în picioare sentimentele. El și Tiff au fost dintotdeauna apropiați. Își face griji pentru ea, presupun, iar în mine are încredere. Ce ar fi trebuit să-i spun? Nu mă interesează sora ta?

Kate ridică bărbia.

– Da. Dar nu asta e cel mai relevant.

– Atunci ce naiba e relevant?

– Relevant e faptul că ai indicat, și în mod evident așa și simți, că între noi nu există nimic mai mult decât sex. Eu am nevoie de mai mult de atât într-o relație. Cer mai mult de atât. Loialitate, fidelitate, afecțiune, respect. Mă aștept de la un bărbat să fie capabil să spună – fără a se împiedica în propria limbă stângace – că e într-o relație cu mine. Că ține la mine.

– Fir-ar să fie, au trecut aproape zece ani de când nu am mai făcut curte nimănui. M-aș fi așteptat să fii puțin mai îngăduitoare.

– Atunci te-ai înșelat. Am terminat aici?

– Vai, dar îndărătnică ești. Nu, nu am terminat. O trase în picioare. Nu am fost cu nimeni altcineva de când sunt cu tine. Nici nu vreau să fiu. Voi avea grijă să îi arăt asta cât se poate de clar și lui Jerry și oricui altcuiva. Țin la tine și nu-mi place să mă faci să mă simt ca un idiot doar pentru că nu mă descurc să gestionez prea bine situația.

– În regulă. Acum uită de asta.

– Dacă aş putea să uit de asta, nu aş sta acum în faţa ta dorindu-mi să te strangulez.

– Tu m-ai insultat pe mine. Ne-ai insultat pe noi. Tu eşti cel care ar trebui strangulat.

– Nu am de gând să îmi cer scuze din nou.

O târî spre uşă.

– Să îţi ceri scuze? Eu nu am auzit nici o scuză. Ce faci?

– Tu taci, îi porunci el, deschizând larg uşa şi târând-o în continuare după el pe coridor.

– Dacă nu-mi dai drumul în momentul ăsta, am să...

I se tăie răsuflarea când el se mulţumi să o ia pe sus şi să o întindă peste umărul lui. Îi prinse ferm picioarele cu un braţ, ţinându-le nemişcate, iar cu mâna liberă deschise uşa de la intrare.

– Ţi-ai pierdut minţile? Prea şocată pentru a se zbate, îşi dădu la o parte părul de pe faţă în timp ce el traversă cu paşi mari veranda şi coborî scările. Ţi-ai pierdut complet minţile?

– Din clipa în care am început să mă gândesc la tine. Îşi aruncă o privire pe stradă, observă o femeie care tocmai ieşea din blocul de apartamente. Mă scuzaţi! Doamnă?

Ea întoarse privirea spre el, clipi surprinsă.

– Ăăă... da?

– Ea este Kate. Eu sunt Brody. Voiam doar să ştiţi că noi doi avem o relaţie.

– O, Doamne, şopti Kate şi îşi lăsă părul să îi cadă din nou peste faţă.

– Înţeleg. Ei bine. Femeia zâmbi, le făcu vag cu mâna. Drăguţ.

– Mulţumesc. Brody o dădu jos pe Kate şi o puse pe picioare în faţa lui. Doreşti să continuăm sau eşti satisfăcută?

Kate nu reuşi să spună nimic. Pur şi simplu nu reuşi să îşi smulgă cuvintele din gât, unde păreau a fi înţepenit.

Rezolvă problema izbindu-l cu pumnul în piept şi năpustindu-se furioasă înapoi în clădire.

– Presupun că nu, decise Brody şi porni hotărât după ea.

capitolul 9

O ajunse din urmă cu o clipă înainte să apuce să îi trântească uşa biroului în nas. Nu că aşa ceva l-ar fi oprit acum că era băgat în priză.

– Încă nu, iubito.

– Nu-mi spune iubito. Nu vorbi cu mine. Îl atacă. Nu eşti decât o brută. La cât de grosolan te-ai purtat cu mine. Şi la cum m-ai făcut de râs pe stradă.

– Te-am făcut de râs? Privirea lui, absolut la fel de încinsă ca a ei, nu se clinti nici o clipă de pe faţa ei până trase uşa în urma lui. Cum anume? Nu am făcut decât să-i spun unei vecine, fără a mă împiedica în – cum i-ai zis tu? – limba mea stângace, că noi doi avem o relaţie. Deci care e problema?

– Problema e că... Se dădu în spate câţiva paşi când el porni spre ea. Ceea ce avu darul de a o şoca din nou – nu doar faptul că Brody era pe punctul de a o încolţi, ci şi că ea îi permitea. Nu i se mai întâmplase niciodată să dea înapoi în faţa unei confruntări şi în mod cert nu mai dăduse niciodată înapoi din faţa unui bărbat. Ce anume îţi închipui că faci?

– Îmi dau frâu liber. Şi era al naibii de plăcut. A trecut ceva timp de când nu m-am mai dezlănţuit astfel, dar încep să-mi amintesc. Mai bine să aflăm de pe acum dacă asta e ceva ce te deranjează.

– Dacă îţi închipui că poţi... Se întrerupse când el o prinse de braţe şi o forţă să se ridice pe vârfuri. Ai face bine să te calmezi.

– Ai face tu bine să ţii pasul.

Îşi apăsă zdrobitor gura peste a ei şi îi simţi tresărirea instinctivă de împotrivire. O ignoră.

– Te deranjează? vru el să ştie, ridicând capul şi susţinându-i privirea.

– Brody...

Doar atât apucă să spună înainte ca el să-i asedieze din nou gura.

– Da sau nu.

– Nu pot... Dinţii lui o muşcară mărunt de gât. O, Doamne!

Nu mai putea gândi. Ceea ce se întâmpla era fără îndoială rău. Existau fără îndoială câteva motive, zeci de motive, toate raţionale, pentru care era rău.

Avea să-şi bată capul cu ele mai târziu.

– Vrei să-mi iau mâinile de pe tine? Mâinile lui se mişcau pe ea, aspre şi posesive. Da sau nu. Alege acum.

– Nu. Fir-ar să fie.

Îşi strânse mâinile pumni în părul lui şi îi trase din nou gura peste a ei.

Nu ar fi ştiut să spună care din ei îl trăsese pe celălalt la podea. Nu părea să conteze. Nu îşi dădea seama ale cui mâini erau mai grăbite să tragă de haine. Nu îi păsa. Tot ce ştia era că şi-l dorea pe bărbatul acesta brutal şi furios cu la fel de multă ardoare cum şi-l dorise pe cel blând şi răbdător. Trupul îi tremura de dorinţa stârnită de el, iar inima îi bubuia.

Atât de multă fierbinţeală. Era surprinsă că organismul ei nu făcea pur şi simplu implozie de atâta căldură. Junghiurile tăioase de durere şi plăcere se contopeau într-o singură senzaţie imposibil de îndurat.

Încălciţi unul în celălalt, se rostogoliră pe podea. Kate îşi înfipse dinţii în umărul lui, tânjind să simtă aroma sălbatică a cărnii.

Brody uitase cum era să dea astfel frâu liber dorinţelor lui, să posede astfel. Fără rezerve sau limitări. Grăbit şi agresiv. Degetele lui sfâşiară triunghiul de dantelă care stătea între ea şi el. Şi o ridică în zbor, ducând-o fulgerător pe cele mai înalte culmi.

Unghiile ei înfigându-se în spatele lui îi stârniră un fior întunecat, şocul orb din ochii ei îi trezi un sentiment

violent de triumf. Disperat să o posede, îi ridică şolduri-le şi se înfipse în ea.

Kate se ridică şi ea, cu tot trupul ei agil tremurând, cu degetele înfigându-i-se în covor în încercarea de-a se ţine de ceva, în timp ce el se izbi cu toată forţa în ea. O împreunare primitivă alimentată de sânge clocotind. Chiar în clipa în care ea ţipă de plăcere, el o trase spre el până când picioarele ei se încolăcirăîn jurul taliei lui, iar mâinile ei se prinseră alunecos pe umerii lui umezi de sudoare.

Kate se ţinu strâns, savurând culmea tăioasă de plăcere, agăţându-se de ea şi de el. Când climaxul o sfâşie din cap până în picioare, făcându-i ţăndări întregul organism, se arcui pe spate şi îl lăsă şi pe el să se bucure de propriul orgasm.

Apoi se topi pe podea precum o lumânare când el îi dădu drumul. Şi rămase pur şi simplu acolo, vlăguită şi împlinită.

Fusese posedată cu forţa. Ea o permisese. Şi se simţise minunat.

Deşi vederea lui era încă vag înceţoşată pe margini, Brody o studie pe Kate şi ceea ce mai rămăsese din hainele lor.

– Ţi-am sfâşiat cămaşa. Când ochii ei se întredeschiseră şovăitori, Brody recunoscu sclipirea leneşă a unei femei satisfăcute. Şi chestia asta. Ridică zdrenţele slipului ei. Ei bine, n-am de gând să îmi cer scuze.

– Nu ţi-am cerut să o faci.

– Bun. Fiindcă dacă ai fi făcut-o, aş fi fost nevoit să te târăsc din nou afară – goală de data asta – şi să caut un alt vecin. În schimb poţi să iei cămaşa mea. Eu am una de rezervă în camionetă.

Kate se ridică în capul oaselor şi luă cămaşa pe care i-o oferi el. Plăcerea radioasă pe care o simţise începea să pălească.

– Încă ne certăm?

– Eu unul am terminat, deci presupun că depinde de tine.

Ea ridică privirea. Ochii lui erau limpezi acum, şi direcţi. De data aceasta ea fu cea care se poticni – dând să spună ceva, apoi clătinând din cap.

– Nu, nu te opri. Spune ce ai de zis. Hai să ne asigurăm că am lămurit complet situaţia.

– M-ai rănit.

O umilea să recunoască acest lucru. Mânia, îşi spuse, era mult mai uşor de gestionat decât sentimentele rănite.

– Înţeleg asta. Îi luă cămaşa din mâini şi o drapă în jurul umerilor ei. Iar ăsta e un lucru pentru care îmi voi cere scuze. Dacă te consolează cu ceva, şi tu m-ai rănit pe mine.

– Ce facem, Brody?

– Încercăm să ne desluşim unul pe celălalt, presupun. Nu mi-e ruşine de ceea ce există între noi, Kate. Nu vreau să crezi asta. Doar că încă nu sunt pe deplin stăpân pe situaţie.

– În regulă, mi se pare corect. Însă o rănea profund, îşi dădu ea seama, îmbrăcând cămaşa împrumutată. O rănea că ea se îndrăgostise, iar el nu. Chiar şi aşa, nu însemna că nu avea să o facă. Zâmbi uşor şi se aplecă spre el să îl sărute. Nu eşti măgar. Îmi pare rău că ţi-am aruncat apelativul ăsta.

El o prinse de bărbie.

– Ai folosit şi un apelativ chiar mai urât, nu-i aşa?

Acum zâmbetul ei se lăţi şi deveni sincer.

– Poate.

– Am să-mi cumpăr un ghid de expresii în ucraineană.

– Mult succes. În plus, acolo tot n-ai să găseşti anumite cuvinte şi expresii descriptive.

– Am să-mi iau unul oricum. Se ridică în picioare şi o ajută şi pe ea. Trebuie să merg să-mi iau copilul.

Părul îi era ciufulit într-o claie sexy, iar ochii lui aveau o expresie de satisfacţie leneşă. Era gol până la brâu. Şi,

își spuse ea, era un tată care trebuia să-și ia băiețelul din locul unde îl lăsa autobuzul școlar.

– Și asta e o parte din problemă, nu-i așa? O parte din ceea ce te împiedică să-ți definești relația noastră? Faptul că încerci să jonglezi între bărbat și tată.

– Poate. Da, recunoscu. Kate, nu am mai avut pe nimeni de... Ridică o mână și-o trecu peste păr într-o încercare de a-l netezi. Connie a fost bolnavă mult timp. Nu putea să vorbească despre acest lucru acum, nu putea să se întoarcă la acel moment. Jack a avut un început dificil în viață. Presupun că amândoi am avut. Tot ce pot face e să compensez pentru asta.

– Ai făcut-o. Și o faci în continuare. Și eu mă pricep să jonglez, Brody. Cred că putem ține mingile în aer. Atât timp cât ne-o dorim amândoi.

– Eu mi-o doresc.

Inima ei se liniști.

– Atunci și asta mi se pare corect. Du-te după Jack.

– Da. O studie din cap până în picioare. Înainte să plec, vreau doar să-ți spun că arăți bine în cămașă de flanel.

– Mulțumesc.

– Te duc cu mașina până acasă?

– Nu. Chiar am de terminat câte ceva pe aici.

– În regulă. Înclină capul și își puse ușor gura peste a ei. Se trezi zăbovind. Trebuie să fug. Dar când ajunse la ușă îi aruncă o privire peste umăr. Vrei să ieșim sâmbătă seară?

Ea arcui o sprânceană. Era prima dată când Brody o invita efectiv în oraș. Era, își spuse, un oarecare progres.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Cum de venise deja vacanța de primăvară când lui i se părea că abia se încheiase cea de Crăciun era o enigmă pentru Brody. Din copilăria lui nu ținea minte ca perioadele de școală să se fi scurs atât de rapid.

Iar la acest lucru se adăuga faptul că soţii Skully hotărâseră să profite de vacanţă pentru a-i duce pe copii la Disney World. Ceea ce stârnise probleme considerabile cu Jack care îl implorase, negociase şi în cele din urmă recursese la văicăreli pentru a-l convinge să meargă şi ei.

Brody îi explicase de ce nu era posibil în momentul acela, îl compătimise răbdător. Apoi apelase la argumentul ultim al oricărui părinte - pentru că aşa am zis eu -, când Jack nu dăduse nici un semn că ar fi vrut să ridice asediul.

În consecinţă, de două zile încoace avea de-a face cu un copil ursuz, la care se adăuga un torent furios de reproşuri interioare. Combinaţia îl făcu să se simtă foarte stingherit în mica baie în care tocmai încerca să pună faianţă.

- Nu mă laşi niciodată să merg nicăieri, se plânse Jack.

Era complet plictisit de mica grămadă de jucării pe care i se permisese să şi le aducă acolo.

De regulă îi plăcea să vină pe şantier cu tatăl lui. Dar nu şi atunci când cel mai bun prieten al lui se afla la Disney Land, distrându-se pe Space Mountain. Era o mangleală. O ditamai mangleala, îşi spuse el, bucuros să folosească unul dintre cuvintele pe care le învăţase de la muncitori.

Când tatăl lui îl ignoră şi continuă să pună faianţă, Jack îşi împinse buza de jos într-o expresie bosumflată.

- De ce nu am putut să merg la bunica?

- Ţi-am spus că bunica e ocupată în dimineaţa asta. O să treacă pe aici să te ia în câteva ore. Apoi poţi să mergi acasă la ea.

Slavă Domnului!

- Nu vreau să stau aici. E plictisitor. Nu e corect că eu trebuie să stau aici şi să nu fac nimic în timp ce toţi ceilalţi se distrează. Eu nu ajung să fac niciodată nimic.

Brody băgă mistria în tăviţa cu adeziv.

– Ascultă. Am de lucru. Faptul că am de lucru îţi asigură ţie mâncare cu regularitate. Fir-ar să fie, cum se trezise brusc vorbind pe tonul tatălui său? Sunt nevoit să fac asta, adăugă el, şi tu la fel. Acum n-ai decât să stai bosumflat în continuare, Jack. Stai bosumflat în continuare şi sigur n-ai să mai mergi nicăieri.

– Bunicul mi-a dat cinci dolari, spuse Jack, izbucnind în lacrimi. Aşa că nu trebuie să-mi cumperi tu mâncare.

– Grozav. Fantastic. Mă pensionez de mâine.

– Bunica şi bunicul pot să mă ducă ei la Disney World, iar tu nu vei putea să vii.

– Ba n-o să te ducă nicăieri, îl repezi Brody, rănit până în adâncul sufletului de reproşul copilăresc. Ai mare noroc dacă vei ajunge să mergi la Disney World înainte să împlineşti treizeci de ani. Acum termină odată.

– O vreau pe bunica! Vreau acasă! Nu-mi mai place de tine.

Aceasta fu scena care o întâmpină pe Kate – precum şi lacrimile furioase şi obosite care urmară. Aruncă o scurtă privire spre chipul frustrat şi extenuat al lui Brody şi spre băieţelul posac trântit în lacrimi pe podea şi decise să intervină.

– Ce se petrece, Frumosule Jack?

– Vreau să merg la Disney World.

Îi aruncă răspunsul hohotind, printre sughiţuri. Chiar în clipa în care Brody se ridică în picioare pentru a-l pune la punct, Kate se lăsă pe vine, punându-se între tată şi fiu.

– O, şi eu, să ştii. Pun pariu că toţi ne-am dori să mergem acolo mai mult decât oriunde altundeva.

– Tati nu vrea.

– Ba sigur că vrea. Taţii îşi doresc cel mai mult să meargă. De asta e mai greu pentru ei, fiindcă ei sunt nevoiţi să muncească.

– Kate, mă descurc eu cu asta.

– Cine a zis că nu te-ai descurca? murmură ea, dar îl luă pe băiat în braţe şi se ridică. Pun pariu că te-ai săturat să stai închis între patru pereţi, nu-i aşa, scumpule? Ce-ar fi să mergem la mine o vreme şi să-l lăsăm pe tati să-şi termine treaba?

– Vine mama mea după el în câteva ore. Lasă-mă doar...

Se întinse după fiul lui, însă acesta nu făcu decât să se încolăcească în jurul lui Kate ca un şarpe – spintecându-i efectiv inima lui Brody.

Întrezărind expresia de durere şocată de pe chipul lui Brody, Kate se trezi dorindu-şi să-l prindă pe Jack la mijloc într-o îmbrăţişare strânsă oferită tatălui său. Însă acel gest, îşi spuse ea, nu ar fi fost răspunsul potrivit în situaţia dată. Aveau nevoie de distanţă.

– Eu am terminat aici pe azi, Brody. Ce-ar fi să-l laşi pe Jack să vină acasă cu mine, să-mi ţină companie? Să tragă un pui de somn, adăugă doar mişcând din buze. Am s-o sun pe mama ta şi am s-o rog să vină după el acasă la mine.

– Vreau să merg cu Kate, hohoti Jack pe umărul ei.

– Bine. Grozav.

Amestecul oribil de mânie şi vinovăţie îl făcură să ia din nou mistria cu o mişcare smucită. Semănând foarte mult, îşi spuse Kate, cu un băieţel posac. Mulţumesc.

Se aşeză obosit pe o găleată răsturnată, ascultând smiorcăitul lui Jack îndepărtându-se odată cu paşii lui Kate.

– Tati a ţipat la mine.

– Da, ştiu. Îl sărută pe Jack pe obrazul fierbinte şi umed în timp ce coborî scările cu el. Şi tu ai ţipat la el. Pun pariu că se simte şi el la fel de trist ca tine.

– Nu, nu. Oftând din greu, Jack îşi sprijini capul pe umărul lui Kate. Nu vrea să mă ducă la Disney World ca Rod.

– Ştiu. Cred că e din vina mea.

– De ce?

– Ei bine, tatăl tău face treaba asta pentru mine şi mi-a promis că va fi gata la o anumită dată. Pentru că el mi-a promis asta, la rândul meu am făcut şi eu promisiuni altor oameni, care acum se bazează pe mine. Dacă tatăl tău şi-ar încălca promisiunea faţă de mine, apoi mi-aş încălca-o şi eu pe cea făcută altora, nu ar fi corect. Nu-i aşa, Jack?

– Nu, dar poate că totuşi, de data asta...

– Tatăl tău îşi încalcă vreodată promisiunile faţă de tine?

– Nu.

Jack îşi lăsă capul să cadă.

– Nu fi trist, Frumosule Jack. După ce ajungem acasă la mine o să citim o poveste despre un alt Jack. Cea cu vrejul de fasole.

– Pot să mănânc un fursec?

– Da.

Topită de iubire, îl îmbrăţişă strâns.

Adormi aproape înainte ca Jack să apuce să-şi vândă vaca în schimbul boabelor magice.

Bietul băieţel, îşi spuse Kate, aranjând o cuvertură subţire în jurul lui. Şi bietul Brody.

Începea să creadă că nu îl apreciase la adevărata lui valoare. Rolul unui părinte nu se limita la tăvăleli pe podea şi jucat cu mingea în curte. Lăsa loc şi de lacrimi şi crize de nervi, dezamăgiri şi disciplină. Presupunea să spui nu, să te vezi nevoit să spui nu, chiar şi atunci când inima te îndemna să spui da.

– Eşti atât de iubit, Frumosule Jack, murmură ea şi se aplecă să îl sărute pe creştetul capului. El are nevoie să ştii asta. Şi la fel era şi el, îşi spuse ea cu un oftat. Individul ar face bine să se dezmeticească. Fiindcă n-am de gând să mai aştept prea mult. Vă vreau pe amândoi.

Când sună telefonul, îl smuci din furcă.

– Alo! Ah. Zâmbind acum, ieşi din cameră pentru a nu-l deranja pe Jack. Davidov. Ce am făcut pentru a merita un telefon de la marele maestru?

După ce termină, deşi recunoscu în sinea ei că era o vanitate prostească, Kate îşi refăcu machiajul şi îşi aranjă părul. Avea să fie prima dată când îi întâlnea pe părinţii lui Brody. Din moment ce avea de gând să devină nora lor, ţinea să facă o impresie bună.

Jack se trezise din somnul de după-amiază plin de energie. Ceea ce rezultase în câteva ture de alergare prin curtea din spate, o bătălie aprigă cu figurine şi o cursă cu maşinuţe în miniatură care se încheiase cu un accident satisfăcător de proporţii considerabile.

Terminară joaca servind o gustare în bucătărie.

– Tati e supărat pe mine, îi mărturisi Jack ronţăind o felie de măr şi una de caş.

– Eu nu cred. Cred că e puţin mâhnit că nu a putut să-ţi ofere ceea ce îţi doreai. În sufletul lor părinţii îşi doresc să le ofere copiilor lor tot ceea ce i-ar face fericiţi. Dar uneori nu pot.

Îşi aminti că făcuse şi ea, de câteva ori, crize de nervi de-a dreptul impresionante – mârâituri urmate de reproşuri bosumflate. Şi sfârşindu-se tot aşa, îşi spuse ea acum, într-o mare de nefericire combinată cu vinovăţie.

– Uneori nu pot să o facă pentru că nu ar fi benefic sau pentru că nu e ceea ce trebuie făcut la momentul respectiv. Iar uneori efectiv nu pot. Când băieţelul tău plânge şi ţipă şi dă din picioare, te face să te superi o vreme. Dar te şi răneşte în inimă.

Jack ridică faţa, privind-o cu ochi mari şi buze tremurânde.

– N-am vrut să fac asta.

– Ştiu. Şi pun pariu că dacă-i spui că-ţi pare rău, o să vă simţiţi amândoi mai bine.

– La tine a ţipat vreodată tatăl tău?

– Da, a ţipat. Iar asta mă supăra sau mă mâhnea foarte tare. Dar, după o vreme, de obicei înţelegeam că o meritasem.

– Eu am meritat-o?

– Da, mă tem că da. Dar e ceva ce am ştiut întotdeauna, chiar şi atunci când eram supărată sau mâhnită. Ştiam că tatăl meu mă iubea. Şi tu ştii asta despre tatăl tău.

– Da. Jack dădu solemn din cap. Suntem o echipă.

– Sunteţi o echipă grozavă.

Jack roti feliile de măr, desenând imagini şi modele. Era frumoasă, îşi spuse el. Şi era drăguţă. Ştia să se joace şi să îi citească poveşti. Ba îi plăcea chiar şi atunci când îl săruta şi felul în care râdea când el se prefăcea că nu-i place. Şi lui tati îi plăcea să o sărute. I-o spusese chiar el, iar el nu mintea.

Deci poate că ar fi putut să se căsătorească cu tatăl lui – deşi tati îi spusese că nu avea să o facă –, iar atunci ar fi putut să fie soţia lui tati şi mama lui Jack. Şi aveau să locuiască toţi împreună în casa cea mare.

Şi poate că, la un moment dat, aveau să meargă toţi la Disney World.

– La ce te gândeşti atât de intens, Frumosule Jack?

– Mă întrebam dacă...

– Ups. Zâmbi şi se ridică, auzind soneria de la intrare. Ţine minte ce ai vrut să spui, bine? Probabil a ajuns bunica ta.

Îl mângâie scurt pe păr şi se duse în grabă să deschidă. Cu mâna pe clanţă, se opri să inspire scurt, pregătindu-se sufleteşte. N-ai de ce să fii emoţionată, îşi spuse. Apoi le deschise uşa domnului şi doamnei O'Connell.

– Bună. Mă bucur să vă văd. Se dădu în spate pentru a-i pofti înăuntru. Jack e în bucătărie, serveşte o gustare.

– Drăguţ din partea ta că stai cu el în locul lui Brody.

Mary O'Connell păşi înăuntru, străduindu-se să nu îşi trădeze prea limpede interesul cu care studie rapid holul de la intrare. Şi ea îşi refăcuse machiajul - spre dezgustul soţului ei.

- Îmi face plăcere să-mi petrec timpul cu Jack. E o companie grozavă. Vă rog, poftiţi în spate. Serviţi o cafea.

- N-am vrea să-ţi facem deranj, spuse Bob.

El mai fusese de câteva ori în casa aceea. Când erai obişnuit să repari toaletele oamenilor, nu te impresionau în mod deosebit brizbizurile şi mobilierul lor.

- Tocmai am făcut o porţie proaspătă. Vă rog, poftiţi înăuntru - doar dacă nu cumva vă grăbiţi.

- Trebuie să...

Bob se întrerupse când soţia lui îl înghionti subtil.

- Ne-ar plăcea foarte mult o ceaşcă de cafea. Mulţumim.

- Brody o să reamenajeze bucătăria pentru mama mea, începu Kate, pornind înapoi. Părinţii mei sunt foarte încântaţi de lucrările pe care le-a făcut în restul casei.

- A fost dintotdeauna îndemânatic, comentă Mary şi îi aruncă soţului ei o privire care să-i închidă gura când acesta strânse din buze.

- Cu siguranţă a transformat clădirea veche pe care am cumpărat-o eu. Hei, Jack, uite cine a venit.

- Bună! Jack sorbi zgomotos din laptele cu cacao. M-am jucat cu Kate.

Şi tu şi tatăl tău, îşi spuse Bob acru, dar inima i se înveseli, aşa cum se întâmpla întotdeauna când vedea chipul zâmbitor al lui Jack.

- Unde ai găsit vaca de ciocolată, amice?

- Oh, o ţinem în şopronul din grădină, spuse Kate, pregătind ceşti şi farfurioare. Şi o mulgem de două ori pe zi.

- Kate are jucării. Mama ei are un întreg magazin de jucării. Mi-a zis că de ziua mea putem merge acolo să îmi aleg una.

– Ce drăguţ. Mary îşi lăsă privirea să alunece spre Kate, calculă. Ce mai face mama ta, Kate?

– E bine, mulţumesc.

Lui Mary îi plăcu felul în care aşeză Kate ceştile, laptele şi zahărul. Într-un stil elegant, dar fără a fi pretenţios. Şi naturaleţea cu care îi dădu lui Jack un prosop de bucătărie pentru a putea să şteargă singur puţinul lapte pe care îl vărsase.

Avea potenţial pentru a fi o mamă bună, decise ea. Dumnezeu îi era martor că puişorul ei merita aşa ceva. Cât despre potenţialul de a fi o soţie bună, ei bine, avea să vadă ce avea să vadă.

– Toată lumea vorbeşte despre şcoala ta de balet, începu ea, roşind uşor când soţul ei pufni batjocoritor. Probabil eşti entuziasmată.

– Sunt. Am mai mulţi elevi deja înscrişi, şi mai sunt doar câteva săptămâni până încep cursurile. Dacă ştiţi pe cineva care ar putea fi interesat, v-aş fi recunoscătoare să daţi vestea mai departe.

– Shepherdstown nu-i tocmai ca New Yorkul, spuse Bob întinzându-se după zahăr.

– În mod cert. Kate păstră un ton calm şi relaxat – deşi auzise hohotul de râs. Mi-a făcut plăcere să locuiesc la New York, să lucrez acolo. Desigur, m-a ajutat considerabil faptul că aveam familie şi acolo. Şi mi-a plăcut să călătoresc, să văd locuri noi, să am oportunitatea de a dansa pe scene importante ale lumii. Dar aici sunt acasă şi aici îmi doresc să fiu. Credeţi că baletul e nelalocul lui aici, domnule O'Connell?

Acesta ridică din umeri.

– N-am habar de asta.

– Se întâmplă că eu am. Şi cred că o şcoală de dans bună va fi binevenită aici. Suntem un orăşel mic, firesc, adăugă ea, sorbind din cafea. Dar suntem totodată un orăşel universitar. Datorită universităţii aici ajung oameni diverşi, din locuri diverse.

– Pot să mănânc un fursec?

– Te rog, adăugă bunica lui Jack.

– Pot să mănânc un fursec, te rog?

Kate dădu să se ridice, apoi icni când îl observă pe Brody prin sticla ușii din spate. Clătinând din cap, se duse să i-o deschidă.

– M-ai speriat!

– Scuze. Gâfâia ușor, mai mult de emoție decât din cauza turei pe care o făcuse în fugă în jurul casei. Am încercat să te sun, spuse el, salutându-și din cap părinții. Să te feresc de asta. Probabil erai pe drum.

– Ți-am zis că venim să luăm băiatul la trei, spuse Bob. Și am ajuns la trei.

– Da, ei bine. Mi s-au schimbat puțin planurile. Se uită la fiul său, care stătea cu ochii ațintiți în farfurie și bărbia aproape înfiptă în piept. Te-ai simțit bine cu Kate, Jack?

Jack dădu din cap și ridică încet privirea. Ochii îi erau din nou înecați în lacrimi.

– Îmi pare rău că am fost neascultător. Îmi pare rău că te-am rănit în inimă.

Brody se lăsă pe vine și prinse fața lui Jack în căușul palmelor.

– Îmi pare rău că nu te pot duce la Disney World. Îmi pare rău că am strigat la tine.

– Nu mai ești supărat pe mine?

– Nu, nu sunt supărat pe tine.

Lacrimile se uscară.

– Kate mi-a zis că nu ești.

– Kate a avut dreptate.

Îl ridică pe Jack de pe scaun și îl strânse în brațe înainte de a-l pune pe picioare.

– Pot să mă întorc la lucru cu tine? N-o să fiu neascultător.

– Ei bine, ai putea, doar că azi nu mă mai întorc la lucru.

– Când omu' o șterge de la muncă în toiul după-amiezii se cheamă că nu și-a făcut toată treaba pe ziua respectivă.

Brody îi aruncă o scurtă privire tatălui său, dădu din cap.

– Așa e. Iar când un om nu-și răpește din când în când câteva ore pentru a le petrece cu fiul său se cheamă că nu se străduiește suficient să fie un tată bun.

– Tu ai avut întotdeauna mâncare în stomac, îi aruncă Bob, ridicându-se furios de la masă.

– Ai dreptate. Dar vreau ca Jack să poată să spună mai mult de atât despre mine. Ți-am adus ceva, adăugă el, prinzând în palmă bărbia lui Jack când aceasta începu să tremure, așa cum se întâmpla de fiecare dată când Brody și tatăl lui ajungeau la un schimb de replici tăioase. Nu e o excursie la Disney World, dar cred că o să-ți placă chiar mai mult decât o tură cu trenulețul Space Mountain.

– E o nouă figurină?

Încântat, începu să tragă de buzunarele lui Brody.

– Nu.

– O mașină? Un camion?

– Ești foarte pe lângă și nu se află în buzunarul meu. E afară pe verandă.

– Pot să mă uit? Pot?

Deja pornise în fugă spre ușă, trăgând de clanță. Iar când o deschise, coborî privirea, apoi o ridică din nou spre tatăl lui, Brody simți că, în acel moment minunat de încântare uluită, i se oferea tot ceea ce conta.

– Un cățeluș! Un cățeluș! Jack luă în brațe ghemotocul de blană neagră care încerca să i se cațăre pe picior. E al meu? Pot să-l păstrez?

– Se pare că el vrea să te păstreze pe tine, comentă Brody, în timp ce cățelușul se gudură extaziat, schelălăind și lingându-l pe față pe Jack.

– Uite, bunico, am primit un cățeluș și e doar al meu. Și îl cheamă Mike. Exact cum mi-am dorit dintotdeauna.

– Dar știu că e frumușel. Oh, uită-te ce picioare are. Păi o să crească mai mare decât tine în scurt timp. Va trebui să fii foarte cuminte cu el, Jack.

– Voi fi. Promit. Uite, Kate. Uită-te la Mike.

– E grozav. Neputând să se abțină, se lăsă pe vine și fu răsplătită cu o serie de limbi pe față. E atât de moale. Și de dulce. Întoarse capul și susținu privirea lui Brody. Foarte, foarte dulce.

– E bine pentru un băiat să aibă câine. Încă rănit de comentariul fiului său, Bob arătă spre animal. Dar cine o să aibă grijă de el când Jack va fi la școală toată ziua, iar tu la muncă? Problema ta e că tu nu te gândești niciodată la consecințe, doar faci ce ai chef în momentul în care îți vine, fără să reflectezi.

– Bob.

Copleșită de rușine, Mary se întinse să își bată ușor soțul pe braț.

– Am curte îngrădită, spuse Brody, măsurându-și cuvintele. Și am lucrat pe destule șantiere unde erau și câini. O să mă însoțească până va fi suficient de mare să rămână singur.

– Ai cumpărat câinele de dragul băiatului sau ca să-ți liniștești conștiința fiindcă nu-i poți oferi o vacanță ca a prietenilor lui?

– Nu vreau să merg la Disney World, spuse Jack cu vocea tremurând. Vreau să rămân acasă cu tati și Mike.

– Ce-ar fi să mergi cu Mike afară, Jack? Întipărindu-și un zâmbet pe față, Kate porni spre ușă. Cățelușilor le place să alerge la fel de mult ca băieților. Și trebuie să vă cunoașteți. Uite, ia-ți mai întâi jacheta.

Brody se abținu până când Kate îl scoase blând pe Jack din casă.

– Nu te privește cu nimic dacă îi iau fiului meu un câine și din ce motive. Dar adevărul e că îi alesesem unul dintr-un cuib încă de acum trei săptămâni și doar am așteptat să fie înțărcat. Aveam de gând să merg

după el duminică, de Paşte, dar Jack avea nevoie azi de ceva care să-l înveselească puţin.

– Nu-l înveţi să te respecte dacă îi dai cadouri după ce a fost obraznic cu tine.

– Tu nu mi-ai băgat în cap nimic altceva în afară de respect şi uite unde am ajuns.

– Vă rog. Mary mai că nu îşi frângea mâinile. Nu e locul potrivit.

– Nu-mi spune tu unde pot să-mi vărs oful, o repezi Bob. Greşeala mea a fost că nu te-am pleznit peste dos mai tare şi mai des. Mereu ai făcut ce-ai vrut tu, cum te-a tăiat capul. Doar probleme am avut cu tine, ba că le stârneai, ba că le găseai, de-i dădeai gânduri negre mamei tale. Ai fugit la oraş cât încă erai cu caşul la gură şi ţi-ai irosit toată viaţa.

– Nu am fugit la oraş. Am fugit de tine.

Capul lui Bob se smuci în spate la auzul acestor cuvinte, ca şi cum ar fi fost pălmuit. Deveni livid.

– Acum te-ai întors, ei? Şi te chinui să te descurci, plimbi copilul pe la vecini ca să-ţi poţi câştiga pâinea. Şi dai apă la moară bârfelor tăvălindu-te cu femei la doar câteva camere distanţă de cea în care doarme băiatul, învăţându-l să fie şi el la fel de dezmăţat ca tine şi să sfârşească la fel.

– Ia stai aşa. Dacă vederea nu i-ar fi fost înceţoşată de propria mânie, Kate şi-ar fi dat seama că tocmai se băgase între doi bărbaţi care aproape ar fi fost în stare să se ia la pumni. Întâmplarea face ca Brody să nu se tăvălească la întâmplare cu femei, ci cu mine. Şi chiar dacă asta nu te priveşte, tăvăleala nu s-a întâmplat niciodată când Jack dormea la doar câteva camere distanţă. Şi dacă nu ştii că Brody mai degrabă şi-ar tăia o mână decât să facă orice, dar absolut orice, prin care să-l rănească pe copilul ăla, atunci eşti nu doar orb, ci şi prost. Ar trebui să-ţi fie ruşine să vorbeşti cu el aşa cum ai făcut-o, să nu ai curajul să îi spui că eşti mândru de

cum își construiește viața și de viața pe care i-o construiește fiului său.

– Îți bați gura degeaba, dădu Brody să spună, iar ea se întoarse spre el.

– Tu să taci. Și tu ai destule pentru care să dai socoteală. Nu ai nici un drept să vorbești cu tatăl tău așa cum ai făcut-o. Nici un drept să te arăți lipsit de respect. Și încă în fața copilului tău. Nu vezi că îl înspăimântă și îl rănește pe Jack când voi doi vă săriți reciproc la beregată în felul acesta?

Se răsuci din nou pe călcâie, dogorindu-i pe amândoi dintr-o singură privire încinsă.

– Voi doi n-aveți suficientă minte luați la un loc nici cât să-i faceți concurență unei maimuțe. Eu mă duc afară cu Jack. Din punctul meu de vedere n-aveți decât să vă snopiți reciproc în bătaie și să terminați o dată cu asta.

Deschise ușa cu o smucitură și ieși maiestuoasă.

Încă fierbea de nervi când Brody i se alătură câteva minute mai târziu. Fără un cuvânt, îl privi pe Jack jucându-se cu animăluțul și încercând să-l facă pe Mike să fugă după o minge roșie.

– Vreau să-mi cer scuze pentru că am adus scandalul ăsta în casa ta.

– Pereții casei mele au auzit și în trecut certuri în familie și presupun că vor auzi din nou.

– Ai avut dreptate că e greșit să sărim unul la celălalt în fața lui Jack. Când ea nu spuse nimic, își îndesă mâinile în buzunare. Kate, pur și simplu așa stau lucrurile între mine și tatăl meu. Așa au stat dintotdeauna.

– Și pentru că așa a fost până acum tot așa trebuie să și continue? Dacă poți schimba un aspect al vieții tale, Brody, poți schimba și altele. Trebuie doar să te străduiești mai tare.

– Ne irităm unul pe celălalt, asta-i tot. Ne e mai bine când păstrăm distanța. Nu vreau ca Jack să simtă

același lucru față de mine. Poate că exagerez cu atenția ca să compensez.

– Încetează. Iritată din nou, se întoarse spre el. Nu e ăsta un băiețel fericit, sănătos și dezghețat?

– Ba da. Brody nu putu să nu zâmbească când Jack umplu aerul cu hohote de râs din tot sufletul, rostogolindu-se în iarbă alături de cățelușul care se tot urca peste el.

– Știi că ești un tată bun. Ai muncit la asta și ai făcut eforturi, dar în cea mai mare parte îți e ușor. Pentru că îl iubești necondiționat. Dar ai nevoie să muncești mult mai mult și să faci eforturi mult mai mari, Brody, pentru a fi un fiu bun. Pentru că există o mulțime de condiții în iubirea pe care o simți față de tatăl tău și în a lui față de tine.

– Noi nu ne iubim.

– O, te înșeli. Dacă nu v-ați iubi, nu ați putea să vă răniți unul pe celălalt.

Brody ridică din umeri, ignorând argumentul. Ea nu înțelegea, își spuse. Cum ar fi putut?

– E prima dată când îl văd rămas mut de uimire. Nu cred că i s-a mai întâmplat vreodată ca o femeie să-l ia la rost în felul acesta. Eu unul încep să mă obișnuiesc.

– Bun. Acum, dacă nu vrei să te iau din nou la rost în viitorul apropiat, ai să-ți ceri scuze de la mama ta la prima ocazie. Ai făcut-o de râs.

– Vai, cât ești de severă. Te deranjează dacă mă joc mai întâi cu Mike, cățelul meu?

Ea arcui o sprânceană.

– Al cui cățel?

– Al lui Jack. Dar Jack și cu mine suntem...

– O echipă, încheie Kate. Da, știu.

capitolul 10

Kate își făcu planurile, așteptă răbdătoare. Și își alese momentul.

Știa că era o manevră calculată. Dar, la drept vorbind, ce era rău în asta? Selectarea momentului potrivit, a abordării și a metodei erau esențiale în orice plan. Așa că, dacă așteptase acel moment anume, într-o seară de vineri când Jack se bucura de o noapte la bunicii lui, iar Brody era relaxat după o sesiune amoroasă deosebit de intensă, fusese pur și simplu un calcul rațional.

– Am ceva pentru tine.

– Încă ceva? Era, după cum ar fi spus Jerry, în lumea lui. Am avut parte de cină, o sticlă de vin și o noapte cu o femeie superbă. Nu cred că mai există altceva.

Râzând încet, ea se strecură din pat.

– O, ba da.

Brody o privi – întotdeauna îi făcea plăcere să o privească mișcându-se. Ajunsese la concluzia că totuși baletul era o treabă ceva mai complexă decât crezuse el cândva.

Îi făcea o plăcere enormă să o vadă acolo, în camera lui. Cameră pentru care, își spuse, își răpise ore bune, târziu în noapte, pentru a o finisa. Slavă Domnului, acum făcea mult mai mult decât doar să doarmă în ea.

Terminase pereții și îi zugrăvise într-un albastru intens, închis. Kate prefera culorile intense. Tâmplăria, curățată până ajunsese la tonul natural al lemnului și protejată cu un lac lucios, îi accentua frumos.

Spera să se apuce de podele curând. Iar în cele din urmă avea să ajungă și la draperii și altele asemenea. Însă deocamdată pur și simplu îi plăcea să o vadă acolo. Pielea ei oacheșă pe fundalul pereților albaștri și felul

în care lumina tremurătoare a focului mocnit dansa printre umbre.

Odată își lăsase cerceii pe masa lui de toaletă. Fusese un șoc al naibii de puternic pentru el să îi vadă acolo în dimineața următoare. Arătaseră atât de... feminini, își aminti el.

Și totuși, fusese stupid de dezamăgit când Kate și-i luase de acolo.

Ce spunea această reacție despre el și despre cum stăteau lucrurile în general era ceva ce încă mai avea de lămurit.

Kate își luă cămașa lui, fiind răcoare în cameră, și se duse la poșeta ei.

– Am să-ți cumpăr o jumătate de duzină de cămăși de flanel, decise Brody. Doar ca să te pot privi umblând goală pe sub ele.

– Am să le accept. Se așeză din nou pe pat și îi aruncă un plic pe pieptul dezgolit. Iar astea sunt pentru tine.

– Ce? Nedumerit, se ridică în capul oaselor și scoase ceea ce se afla în plic. Cele două bilete de avion nu făcură decât să îl deruteze și mai tare. Ce-i asta?

– Două bilete spre New York. Pe vinerea viitoare. Unul pentru tine, unul pentru Jack.

Brody studie biletele, apoi o studie pe ea. Circumspect.

– Pentru că?

– Pentru că îmi doresc foarte mult să veniți amândoi. Ați fost vreodată la New York?

– Nu, dar...

– Chiar mai bine. Am ocazia să vă prezint orașul pentru prima dată și ție și lui. Directorul fostei mele companii de balet m-a sunat la începutul săptămânii, îi explică ea. Pregătește un spectacol special – o singură reprezentație, sâmbătă seara, săptămâna viitoare. E în scopuri caritabile. Va consta din diverse selecții din diverse balete, interpretate de diferiți artiști. M-a invitat să particip cu ceva timp în urmă, dar l-am refuzat. Am

prea multe pe cap în momentul de față și aproape că se suprapune cu deschiderea școlii mele.

– Dar acum ai decis să nu refuzi.

– Balerina care urma să danseze secvența *pas de deux* din *Trandafirul roșu* – ăsta e un balet pe care Davidov l-a dansat pentru prima dată cu soția lui, pe vremea când erau parteneri – e accidentată. Nu e ceva atât de grav încât să îi pună capăt carierei, din fericire, dar nu va putea dansa timp de cel puțin două săptămâni. Așa că ea nu mai e o opțiune. Iar Davidov mi-a cerut să o înlocuiesc. Simplu, își spuse ea. Era totul foarte simplu. Și nu avea să-i lase lui Brody nici o posibilitate de a se eschiva. Am mai dansat rolul ăsta de câteva ori. La drept vorbind, e exact secvența pe care mi-o rezervase mie inițial. Așa că, atunci când m-a sunat, nu am vrut să-l refuz. Apoi, firește, m-a convins să dansez și o altă secvență din *Don Quijote*. Ar trebui să plec de luni, să mă pregătesc, dar nu am reușit să îmi reorganizez tot programul, așa că mă duc de marți.

Brody simți o ușoară strângere de inimă la gândul că avea să plece din nou.

– Ai să te descurci grozav. Dar, ascultă, Kate, apreciez gestul, dar nu pot să-l iau pur și simplu pe Jack și să o ștergem așa la New York.

– De ce nu?

– Ei bine, avem muncă și școală, în primul rând. Și un cățeluș de-abia cumpărat, în al doilea rând. Chestii elementare.

– Puteți pleca vineri după școală și să ajungeți la New York înainte de ora cinei. Ne putem caza la sora mea. Sâmbătă puteți vizita o parte din oraș, eventual să urci cu Jack până în vârful Empire State Building. Sâmbătă seara veniți la balet. Duminică vizităm o altă parte din oraș, luăm cina la bunicii mei și ne întoarcem cu ultimul zbor al zilei. Pe luni toată lumea e înapoi la școală sau la muncă. Ridică din umeri. O, cât despre Mike, îl aduci și pe el, firește.

– Să aduc un câine la New York?

– Sigur, copiii surorii mele vor fi încântaţi.

Brody avu impresia că se afla într-o cutie, iar Kate închidea încet capacul peste ea.

– Kate, oamenii ca mine pur şi simplu nu fac aşa ceva. Să zboare la New York peste weekend.

– Nu e un zbor pe Marte, O'Connell. Râzând, se aplecă şi îl sărută. E o mică aventură. Jack o să fie încântat şi... Păstrase lovitura de graţie la final, ca orice bun general. Va avea o mică chestie cu care să-i dea replica amicului său, Rod, pentru cât s-a lăudat cu excursia la Disney World. Jack va vedea clădirea de pe care a căzut King Kong, întâlnindu-şi astfel sfârşitul tragic.

Argumentul nimeri exact la ţintă, iar Brody se trezi chinuindu-se să nu se zbată. Nu mai era vorba de a fi închis într-o cutie, îşi spuse. Acum se simţea ca un peşte care muşcase ferm dintr-un cârlig.

– Să nu mă înţelegi greşit, bine? Dar nu prea mă pasionează baletul.

– Oh. Zâmbi şi flutură din gene. Câte spectacole ai văzut?

– Nu am văzut nici o execuţie publică prin spânzurare, dar nu cred că m-ar încânta în mod deosebit.

– Gândeşte-te în felul următor. Vei putea să-i oferi lui Jack prima lui vizită la New York. Vei avea două zile în care să te distrezi şi doar două ore, aproximativ, în care să te plictiseşti de moarte. Nu-i tocmai rău. Şi nu m-ai văzut niciodată dansând, adăugă ea, împletindu-şi degetele cu ale lui. Mi-ar plăcea.

Brody se încruntă spre bilete, clătină din cap.

– M-ai încolţit din toate părţile, aşa-i?

– Nu cred că mi-a scăpat nimic. Batem palma?

– Stai să vezi când o să audă Jack că va face prima lui călătorie cu avionul. O să sară în sus de bucurie.

*

Jack făcu mai mult decât să sară în sus de bucurie. Pe când ajunseră să se îmbarce în avion vineri după-amiază deja nu-şi mai încăpea în piele.

– Tati? Nu poţi să întrebi dacă nu poate să călătorească şi Mike cu noi? O să-i fie frică în cutia aia.

– Jack, ţi-am spus că nu e voie. Va fi bine, îţi promit. Ţine minte că are jucăriile la el, iar acum mai sunt şi ceilalţi doi câini care îi ţin companie în locul special pentru câini.

– Da. Cred că da. Jack făcu ochi mari de uluire, entuziasm şi nerăbdare când intrară pe uşă şi ajunseră în avion. Uite, spuse el cu o şoaptă disperată. Aia sunt piloţii.

Stewardesa îl observă imediat. Jack fu răsfăţat cu un tur al carlingii şi primi o pereche de aripi de plastic. Până să fie avionul gata de decolare, deja hotărâse că voia să fie pilot de aviaţie comercială.

În următoarele cincizeci de minute îşi asedie tatăl cu întrebări, adesea cu faţa lipită de fereastră. Pe când aterizară, lui Brody îi ţiuiau urechile, dar, trebuia să recunoască, Jack se distra mai bine ca niciodată.

Acum tot ce mai avea de făcut era să supravieţuiască următoarele câteva zile – depăşit numeric de familia lui Kate. Iar dacă această experienţă nu avea să se dovedească suficient de dificilă, mai avea pe cap şi baletul.

Ce naiba cauţi aici, O'Connel? se întrebă el cu o scurtă tresărire de panică. Un weekend la New York. Spectacolul de balet. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu eşti acasă aplicând tapet şi gândindu-te să găteşti o pizza dacă tot e vineri seara?

Din cauza lui Kate, recunoscu în sinea lui şi simţi panica ţâşnindu-i în gât. Cumva ea schimbase totul.

Ţinându-şi bagajul într-o mână şi strângând ferm mâna lui Jack în cealaltă, Brody ieşi pe poarta de debarcare. Îşi impuse să fie calm – în fond, erau doar câteva zile – şi o căută din priviri pe Kate. Când văzu un bărbat înalt şi blond făcându-i cu mâna, Brody îşi scotoci

prin memorie şi încercă să-şi amintească numele cumnatului lui Kate.

– Nick LeBeck. Nick trase de geanta lui Brody pentru a i-o lua el. La noi o să staţi zilele astea. Kate ar fi vrut să vină personal după voi, dar a fost reţinută la repetiţii.

– Îţi suntem recunoscători că ai venit după noi. Am fi putut să luăm un taxi.

– N-ai pentru ce. Mai aveţi şi alte bagaje?

– Doar Mike.

– Aşa-i. Rânjind, Nick se aplecă să dea mâna cu Jack. Mă bucur să te văd. Max e foarte încântat că vii să ne vizitezi. L-ai cunoscut de Anul Nou.

– Da, da, iar Kate a zis că putem să ne jucăm împreună, gen, două nopţi.

– Da. Şi vom avea şi o cină festivă. Îţi place supa din cap de peşte?

Jack făcu ochii cât cepele. Clătină încet din cap.

– Bun, fiindcă nu vom servi aşa ceva. Să mergem să-l luăm pe Mike.

Nu se dovedi chiar atât de stingheritor pe cât se aşteptase el să se trezească abandonat într-un oraş străin, într-o casă străină, printre oameni pe care îi cunoştea prea puţin. Jack se integră imediat, reînnodând prietenia abia încolţită cu Max ca şi cum nu ar fi trecut decât o zi de când nu se mai văzuseră. Mike se bucură de un succes răsunător şi, emoţionat de atenţia care i se acorda, se scăpă pe covor.

– Îmi pare foarte rău. În general e învăţat să se stăpânească în casă.

– La fel şi copiii mei, spuse Freddie şi îi întinse lui Brody o cârpă umedă. Suntem obişnuiţi cu accidente în casa asta – de orice natură –, aşa că relaxează-te.

Spre surprinderea lui, Brody chiar se relaxă. I se păru interesant şi distractiv să îl privească pe Jack interacţionând cu o familie, să vadă cum îşi găsea locul între un frate şi o soră. Şi i se păru drăgălaş când îl studie

jucându-se cu Kelsey, micuța de trei ani. Într-un fel era ca și cum și-ar fi exersat rolul de frate mai mare.

Nu era întotdeauna ușor, reflectă Brody, să fii singur la părinți.

– Vrei să evadezi? îl întrebă Nick, cu un gest smucit din cap. Ieșind din camera de joacă, aruncă peste umăr: Dacă strici, plătești.

Pașii le fură însoțiți de gemete amuzate.

Îl duse pe Brody în sala de muzică, mobilată cu un pian vai de capul lui – pe care Nick îl păstra de vreo zece ani din rațiuni sentimentale – și cu fotolii late și adânci de piele. Pe un raft scânteiau câteva premii Tony, iar o bancheta era acoperită cu teancuri de partituri.

Nick se duse la un mini-frigider cu vitrină.

– Bere?

– Oh, spuse Brody din tot sufletul. Da.

– Experiența de a călători alături de copii e ceea ce separă bărbații de băieți. Nick desfăcu sticlele, îi întinse una. Să bem pentru cele zece minute de fericire în care îi putem ține separați.

– Nu s-a oprit nici o clipă din vorbit, începând din momentul în care l-am luat de la școală. Cred că și-a bătut propriul record.

– Stai să vezi când o să zbori peste Atlantic. Nouă ore prins într-un avion cu Max și Kelsey. Se înfioră. Vrei să știi cât de multe întrebări pot fi puse în nouă ore neîntrerupte? Nu, mai bine să nu ne gândim la asta. O să ne dea coșmaruri.

La un semn al lui Nick, Brody se cufundă recunoscător într-unul dintre fotolii.

– E grozav apartamentul ăsta. Cred că percepția mea despre New York mă ducea cu gândul la apartamente minuscule, cu ferestrele orientate toate fie spre o clădire de cărămidă, fie spre zgârie-nori impozanți și eleganți.

– Există și așa ceva. Când Freddie și cu mine am început să compunem muzică împreună, eu locuiam

deasupra barului fratelui meu. În Lower East Side. Un bar grozav, adăugă Nick, şi nici apartamentul nu era tocmai rău. Dar nu era locul potrivit în care să-ţi propui să creşti copii. Ridică privirea şi rânji. Ah, iat-o şi pe prim-balerina noastră.

– Scuze că am întârziat. Kate se năpusti înăuntru, îl sărută scurt pe Nick pe obraz, apoi se aplecă şi îi oferi lui Brody un sărut mult mai lung. Şi scuze că n-am putut să vin eu după voi. Davidov trece printr-o criză de-a lui. Individul te poate împinge la băutură. Nick, eroul meu, dacă îmi aduci un pahar de vin, vei avea în mine o sclavă.

– Mie îmi convine.

– Spune-i lui Freddie că vin înapoi după ce îmi trag puţin sufletul.

– Stai jos, îi porunci el şi o împinse să se aşeze în fotoliul din care tocmai se ridicase. Odihneşte-ţi picioarele ale de milioane.

– Să ştii c-am s-o fac.

Gemu şi se aplecă să se descalţe când Nick ieşi din încăpere.

Brody înjură şi se aruncă imediat în genunchi în faţa ei, ridicându-i un picior în palmă.

– Ce dracu ai făcut?

Picioarele îi erau bandajate şi pline de răni.

– Am dansat.

– Până au început să-ţi sângereze picioarele? vru el să ştie.

– Ei bine, da, când a fost necesar. Cu Davidov e adesea necesar.

– Ar trebui împuşcat.

– Da. Se lăsă pe spate şi închise ochii. M-am gândit şi eu, chiar de mai multe ori în ultimele câteva zile. Baletul nu e pentru cei slabi de înger, O'Connell. Iar picioarele însângerate şi chinuite de dureri sunt parte a profesiei.

– Asta e ridicol.

– Asta e viaţa. Se aplecă din nou şi îl sărută pe frunte. Nu-ţi face griji. Se vindecă.

– Cum naiba ai de gând să dansezi cu picioarele astea mâine seară?

– Magnific, îi spuse ea, apoi scoase un oftat uriaş de recunoştinţă când se întoarse Nick. Prinţul meu. Brody consideră că Davidov ar trebui împuşcat.

– Ai spus-o şi tu, de multe ori. Nick coborî privirea spre picioarele ei, se schimonosi. Dumnezeule, ce dezastru. Vrei nişte gheaţă?

– Nu, mulţumesc. Am să le cocoloşesc mai târziu.

– Ba nu, ai să te ocupi de ele acum.

Pentru a nu lăsa loc de împotrivire, Brody se ridică, o luă din fotoliu şi o ţinu în braţe.

– O, serios, Brody, vino-ţi în fire.

– Tu taci, îi porunci el şi ieşi cu ea din încăpere.

Nick îşi dădu berea pe gât.

– Vai, e dus rău omul.

Se grăbi să o caute pe Freddie pentru a-i împărtăşi şi ei.

– A fost atât de romantic. Freddie continuă să ofteze înduioşată chiar şi câteva ore mai târziu, în timp ce ea şi Nick se pregăteau de culcare. A dus-o direct în bucătărie, având întipărită pe chip expresia aia posomorâtă a lui atât de minunată, şi a vrut să ştie de unde putea să ia un lighean şi aşa mai departe ca să poată îmbăia picioarele nenorocite ale lui Kate.

– Ţi-am zis eu. Distrat, Nick bătu scurt cu pumnul în peretele care separa camera lor de cea a fiului lor. Dar nu se aşteptă la modul serios să pună capăt pentru multă vreme vacarmului care se auzea de pe cealaltă parte. Omul e complet pierdut.

– Şi felul în care o priveşte – mai ales atunci când crede că nu îl observă nimeni, în special Kate. Ca şi cum ar fi în stare să o înfulece dintr-o singură îmbucătută uriaşă. E minunat.

Nick se opri din scărpinatul pe burtă şi se încruntă.

– Şi eu tot aşa te privesc.

Freddie îşi trase nasul şi începu să dea la o parte plapuma pentru a se băga în pat.

– Da, cum să nu.

– Hei. Se duse la ea, o prinse de umăr şi o întoarse spre el. Uită-te aici, îi ceru el, arătând spre faţa lui, apoi încercând să adopte o expresie dogoritoare. Vezi?

Ea pufni în râs.

– Da, ai nimerit-o. Toată m-am topit.

– Sugerezi că nu sunt romantic? Vrei să spui că tâmplarul mă întrece la capitolul ăsta?

Distrându-se, Freddie îşi dădu ochii peste cap.

– Scuteşte-mă, spuse ea, apoi se duse la măsuţa de toaletă să îşi treacă o perie prin păr.

În clipa următoare se trezi luată pe sus. Exclamaţia ei de surpriză fu înăbuşită sub gura lui foarte hotărâtă.

– Vrei romantism, amice? Ei, ai să vezi tu.

La celălalt capăt al coridorului, când copiii se cufundară într-un sfârşit în somn, epuizaţi, dar încă împotrivindu-se, Kate îşi puse halatul. Petrecuse câteva zile lungi şi grele – zile care sleiau corpul de orice picătură de energie şi aruncau mintea într-o ceaţă de epuizare.

Dar acum, ştiind că Brody se afla la doar câţiva paşi distanţă, nu îşi găsea astâmpăr. Şi era copleşită de dorinţă. Îşi închipuia că el probabil s-ar fi gândit să se strecoare în camera ei gol puşcă. Ceea ce nu o împiedica, însă, să se strecoare ea într-a lui.

Se furişă din camera ei, traversă în linişte coridorul pentru a-i verifica pe copii. Chiar şi câinele, observă, se lăfăia moale. Satisfăcută, se retrase din nou şi porni spre camera lui Brody.

De sub uşa acesteia nu se prelingea nici o picătură de lumină. Ei bine, dacă trebuia să îl trezească, atunci

trebuia să îl trezească. O deschise - cu un scârţâit fin - şi intră exact în clipa în care el întoarse spatele ferestrei.

Se gândise la ea - ceea ce nu era nicidecum o noutate, recunoscu în sinea lui. Iar acum stătea în faţa ei, purtând doar o pereche de blugi descheiaţi. Gura i se uscă instant când o văzu ducând mâna la spate să încuie uşa.

- Kate. Copiii.

- Dorm duşi.

Îşi cumpărase halatul cu doar o zi în urmă, într-o pauză de o oră. O extravaganţă ridicolă, din mătase de culoarea piersicii. Dar când văzu ochii lui Brody întunecându-se, când auzi foşnetul mătăsii la fiecare pas cu care traversă încăperea, decise că meritase până la ultimul bănuţ.

- Tocmai i-am verificat, spuse Kate, şi îşi lăsă mâinile să alunece în sus pe pieptul lui. Iar dacă se trezesc, unul dintre cei patru adulţi se va ocupa de ei. Savurezi peisajul?

- E chiar spectaculos. Îi luă mâinile. Tocmai mă gândeam că nu am să pot dormi la noapte ştiind că eşti atât de aproape, dar fără să pot să te ating.

- Atinge-mă acum şi nici unul din noi nu va mai trebui să-şi facă griji pentru cum vom dormi la noapte.

Brody se întrebă cum de se gândise vreodată să îi reziste. Kate era întruchiparea tuturor fanteziilor, tuturor viselor, tuturor dorinţelor. Toată mătase şi umbre. Şi era reală, la fel de reală ca acea gură caldă şi suplă, acele braţe lungi, frumos sculptate.

Cu ea lăsa în urmă toţi acei ani de gol sufletesc, de nopţi însingurate.

Îi dezbrăcă mătasea de pe umeri şi o găsi doar pe Kate dedesubt.

Rotunjimi şi muşchi, suspine şi fiori. Alunecă în pat cu ea şi se cufundară în lumea intimă pe care o creau împreună. Carne parfumată, mâini moi, mângâietoare. Era ca o minune pentru el, o regină a seducţiei

cu ochi fumurii, capabilă să atragă dintr-o singură privire. O femeie cu o personalitate puternică, care refuza să dea înapoi într-o confruntare. O prietenă cu inima deschisă, cu umeri puternici şi o mână pe care se putea baza.

Nu-şi mai putea imagina cum ar fi fost viaţa lui dacă Kate s-ar fi retras din ea.

Ştiind acest lucru, recunoscându-l în sfârşit în sinea lui, o luă în braţe şi o ţinu strâns.

– Brody? Kate îşi trecu degetele prin părul lui. Braţele lui se încleştară în jurul ei cu atâta forţă încât se întrebă cum de nu o rupeau pur şi simplu în două. Ce e?

– Nimic. Îşi apăsă buzele pe lateralul gâtului ei şi îşi impuse să nu se gândească la nimic. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te gândi acum. Nu e nimic. Te doresc. E ca o foame nestăpânită, felul în care te doresc.

Gura lui o posedă pe a ei acum. Fierbinte, flămândă, mistuind orice gând, orice urmă de raţiune.

Era ceva diferit ceea ce se întâmpla acum între ei. Ceva mai mult. Însă Brody o împingea fulgerător spre buza prăpastiei, cu o intensitate mută soră cu disperarea. Kate nu putea să facă nimic altceva decât să simtă, să reacţioneze. Inima ei, deja abandonată în mâinile lui, tresări ca o căprioară.

Luminile metropolei sclipeau pe ferestrele întunecate. Zgomotele traficului zbârnâiau în surdină pe strada de sub ei. Indiferent care ar fi fost viaţa care pulsa acolo, nu însemna nimic în acea încâlceală de cearşafuri şi dorinţe.

Ea se ridică deasupra lui, subţire şi palidă în umbră. Părul îi era ca o cascadă întunecată, revărsându-i-se pe spate, iar de acolo alunecând în faţă şi învelindu-i pe amândoi când se aplecă în faţă să îl sărute. Parfumul părului ei, parfumul ei, îl învălui. Îl înecă.

Apoi ea îl luă înăuntrul ei, dintr-o singură mişcare fluidă care îl inundă de fierbinţeală.

De pe buzele lor izbucniră gemete împletite. Privirile li se întâlniră. Brody se întinse să o prindă, mâinile alunecându-i umede pe trupul ei, peste sânii ei. Ea își puse mâinile peste ale lui, ținându-l lângă ea. Apoi începu să se miște.

Lent. Dureros și superb de lent, făcând din fiecare răsuflare un tremur înfiorat. Plăcerea li se strecură în vene și începu să pulseze. Brody o privi înălțându-se cu el pe culmi tot mai înalte - îi privi arcuirea grațioasă a trupului și conturul delicat al gâtului. Ochii i se închiseră când se pierdu. Brațele i se ridicară până când mâinile ei se îngropară în părul ei bogat.

Un sunet răzbătându-i din gât îi trădă plăcerea tot mai intensă. Porni în galop, cu el și cu ea însăși, mișcându-și șoldurile fulgerător de rapid. Totul era doar viteză și forță acum. Cu un fel de entuziasm lacom, se târâră unul spre celălalt spre buza prăpastiei. Și rămaseră acolo, încremeniră acolo până când nebunia îi făcu să se arunce cu nesăbuință în gol.

Când Kate se plie și căzu peste el, încă tremurând, brațele lui se încleștară în jurul ei.

Iubește-mă, își spuse ea. Inima îi sângera de cât de mult îl iubea. Spune-mi. De ce nu-mi spui?

Brody o ridică și o mută astfel încât să se poată ghemui lângă el, să o poată ține acolo.

- Rămâi?

Kate închise ochii.

- Da.

Se cufundară în tăcere, îmbrățișați. Dar nici unul din ei nu dormi vreme îndelungată.

Brody se trezi întinzându-se după ea. La început fu confuz când se chinui să-și amintească unde se afla. Era singur în pat, în întuneric. Amețit, își îndreptă privirea în direcția de unde se auzea un sunet vag și o văzu pe Kate, în pata palidă de lumină care se strecura prin fereastră, îmbrăcându-și halatul.

– Ce e?

– O, nu am vrut să te trezesc. Vorbind în şoaptă, se apropie de marginea patului şi se aplecă să îl sărute pe obraz. Trebuie să plec. Am lecţii de dans.

– Ce? Dai lecţii în toiul nopţii?

– Iau lecţii – şi nu e toiul nopţii. E aproape şase.

Brody încercă să-şi limpezească mintea, dar aceasta refuză să funcţioneze după doar patru ore de somn.

– Iei lecţii? Credeam că ştii să dansezi.

– Bine că eşti tu deştept.

– Nu, stai. O prinse de mână înainte să apuce să se îndepărteze. De ce iei lecţii? Şi de ce faci asta la şase dimineaţa?

– Iau lecţii pentru că sunt dansatoare, iar dansatoarele nu încetează niciodată cu adevărat să ia lecţii – în mod cert nu dacă apar şi pe scenă. Şi le fac la şapte dimineaţa pentru că de la unsprezece am repetiţie generală. Acum întoarce-te la somn.

– Oh. Bine.

– Nick şi Freddie au să vă scoată la o tură prin oraş mai târziu, unde vrei tu. Eventual puteţi să treceţi şi pe la teatru. Aşteptă un răspuns, apoi se aplecă deasupra lui. Ei bine, murmură, ăsta a fost un ordin pe care l-ai executat foarte uşor.

Îl lăsă să doarmă şi se duse să se pregătească pentru o zi foarte lungă.

– Sunteţi siguri că e în regulă?

Brody studie incert grupul pestriţ care tocmai se apropia de intrarea artiştilor. Trei adulţi, trei copii şi un căţeluş de rasă metisă.

– Fără îndoială, îl asigură Freddie. Ne-a rezolvat Kate accesul.

Brody tot nu era convins, însă descoperise că îi era greu să o contrazică pe oricare dintre surorile Kimball.

Mai ales după doar cinci ore de somn.

Copiii se treziseră plini de energie la ora la care Kate își făcea lecția. Și stârniseră suficient vacarm cât să trezească întreaga insulă Manhattan. Iar dacă cineva ar fi fost suficient de tare de ureche cât să doarmă în continuare, ar fi fost apoi trezit violent de lătratul ascuțit, de o fericire feroce, a lui Mike.

Luaseră micul dejun într-un bistro de delicatese, ceea ce îl încântase pe Jack, apoi porniseră la o plimbare extenuantă. Vizitaseră Empire State Building, magazine de suveniruri. Times Square, magazine de suveniruri. Grand Central Station. Dumnezeule bun, alt magazin de suvenire.

Brody decise că, până la urmă, nu era o idee tocmai rea să-și îndrepte atenția spre repetițiile lui Kate. Acestea aveau loc într-un teatru și, din câte știa el, la teatru existau scaune.

- Gura mică, îi avertiză Nick. Altfel o să ne dea afară. În special pe tine, blănosule, adăugă el, scărpinându-l pe Mike în spatele urechilor.

- Nimic nu se compară cu atmosfera din culise.

Freddie își împleti degetele cu ale lui Nick și intrară.

O femeie aflată în spatele unui birou înalt ridică privirea peste rama subțire a ochelarilor ei, îi studie, apoi dădu din cap.

- Mă bucur să vă văd, domnișoară Kimball, domnule LeBeck. Văd că ați venit cu toată trupa.

- A vorbit Kate pentru noi?

- Da. E printre copiii ăștia vreunul care înțelege rusa?

- Nu.

- Bun. Davidov e într-o formă de zile mari. Cățelușul puteți să-l lăsați cu mine. Iubesc câinii, iar dacă începe să se agite în spatele scenei, s-ar putea ca Davidov să-l mănânce.

- E chiar atât de rău, ei?

Nick rânji, iar femeia își dădu ochii peste cap.

- Nici nu-ți închipui. Cum îl cheamă?

- Îl cheamă Mike, interveni Jack. E al meu.

– O să am mare grijă de el.

– Bine. Muşcându-şi buza, Jack i-l dădu pe Mike. Dar dacă plânge, va trebui să veniţi după mine.

– Ne-am înţeles. Mergeţi liniştiţi, ştiţi drumul.

Chiar dacă nu l-ar fi ştiut, după un scurt ocol prin culise l-ar fi găsit oricum urmând urletele acestuia.

– Davidov. Freddie se prefăcu înfiorată. O să ne strecurăm pur şi simplu pe aici şi o să ieşim în faţă – unde vom fi în siguranţă.

– E adevărat că l-ar fi mâncat pe Mike? întrebă Jack într-o şoaptă temătoare.

– Nu. Brody prinse ferm mâna fiului său. Doamna doar glumea.

Aşa spera.

Chiar dacă nu şi-ar fi înfipt colţii într-un câine, în momentul acela Davidov ar fi sfâşiat bucuros câţiva balerini.

Opri din nou muzica, tăind aerul cu un gest dramatic al mâinii.

– Tu şi tu. Arătă spre perechea de dansatori gâfâind şi lucind de sudoare. Plecaţi. Dispăreţi de pe scena mea. Băgaţi-vă capul în apă. Poate vă întoarceţi peste o oră, să dansaţi. Kimball! ţipă. Blackstone! Acum!

Începu să se plimbe agitat, un bărbat subţire în pantaloni de trening gri spălăcit şi o coamă dramatică de păr auriu cu argintiu. Chipul îi era rece şi părea sculptat în piatră.

– E înspăimântător, decise Jack.

– Şşşt.

Brody îl ridică pe Jack în poală după ce se strecurară pe un rând de scaune din spatele unei femei care stătea singură.

Apoi Kate apăru pe scenă, iar el efectiv rămase cu gura căscată.

– E Kate. Uite, tati, e costumată.

– Da, văd. Linişte acum.

Părul îi era despletit, căzându-i în cascadă peste costumul flamboaiant, de un roşu îndrăzneţ şi cu o fustă în mai multe straturi revărsându-se de pe talia îngustă. Fusta îi ajungea doar până sub genunchi, dezgolindu-i picioarele lungi încălţate în poante.

Traversă agale scena până ajunse faţă în faţă cu Davidov.

– M-ai alungat de pe scenă. Să nu mai faci asta niciodată.

– Te chem şi te alung. Asta e treaba mea. Treaba ta e să dansezi. Tu. Flutură un deget spre bărbatul înalt, cu părul poleit, îmbrăcat în alb, care ieşise cu Kate. Dă-te în spate. Aşteaptă. *Trandafirul roşu*, îi comandă orchestrei. Soloul de început. Kimball. Tu eşti Carlotta, îi spuse lui Kate. Fii Carlotta. Lumini!

Kate trase adânc aer în piept. Se aşeză în poziţia iniţială. Piciorul stâng în spate, cu laba întoarsă şi dreaptă ca o riglă. Braţele ridicate, curbate în linii fluide. Capul sus şi sfidător. Când începu muzica, cu acorduri de vioară, se lăsă pătrunsă de ritm. Lumina unicului reflector se revărsă peste ea ca un proiector. Dansă.

Era un solo extraordinar de solicitant. Rapid, fulgerător de rapid, şi extrem de teatral. Muşchii ei reacţionau, picioarele zburau. Încheie cu o mişcare bruscă a întregului corp, în exact acelaşi loc şi aceeaşi poziţie cu care începuse.

Cu inima bubuindu-i de efort îi aruncă lui Davidov o privire sfidătoare şi perfect autentică, apoi ieşi de pe scenă cu o serie de piruete când partenerul ei intră să-şi facă propriul număr.

Brody nu mai văzuse niciodată nimic de genul acesta. Nici măcar nu ştiuse că exista ceva de genul acesta. Kate fusese... magică, îşi spuse el, continuând să reflecteze, încercând să cuprindă cu mintea acest nou aspect al ei chiar şi atunci când ea se întoarse în zbor pe scenă.

Dansau împreună acum, Kate şi bărbatul în alb. Brody nu ştiuse că baletul putea fi sexy. Dar acest dans

era, aproape primitiv, în mod cert dramatic, un fel de ritual clasic de împerechere între un mascul arogant şi o femelă sfidătoare.

Nu observă paşii mici de echilibrare, pregătirile, descărcările. Nu văzu cum îşi ajuta partenerul să o ridice în aer, luându-şi avânt din genunchi, nici cum îi tremurau muşchii picioarelor din cauza efortului de a le ţine întinse în aer.

Văzu doar viteza, zborul fascinant. Magia. Şi fu smuls cu brutalitate din acel moment de strigătul lui Davidov.

– Stop! Stop! Stop! Davidov îşi aruncă mâinile în aer. Ce e asta? Ce e asta? Ai sânge fierbinte, ai pasiune, sau doar te plimbi agale prin parc într-o duminică? Unde e focul?

– Îţi dau eu foc.

Kate se întoarse furioasă spre el.

– Bun. O prinse de talie. Cu mine. Arată-mi.

O ridică în aer chiar în timp ce ea îl înjură.

Kate ateriză ca un fulger, auzind muzica doar în minte acum, lansându-se într-o serie de sărituri jeté. Davidov o prinse din nou, o răsuci într-o piruetă triplă, apoi o ridică, culcând-o pe spate până când capul ei aproape se atinse de scenă. Câteva mişcări dramatice, câteva provocări, iar Kate ajunse din nou *en pointe*, cu ochii scuipând flăcări spre ai lui.

– Aşa, bun. Din nou. Rămâi furioasă.

– Te urăsc.

– Nu pe mine. Pe el.

Cu un gest scurt din mână semnaliză reînceperea muzicii.

– Ce naiba vrea? întrebă Brody, uitând unde se afla. Sânge?

Femeia din rândul din faţa lor se întoarse şi îi oferi un zâmbet orbitor.

– Da. Exact. Dintotdeauna asta a vrut. E un om dificil, Davidov.

– Tati spune că ar trebui împuşcat, adăugă Jack îndatoritor.

– Tatăl tău nu e singurul care crede asta. Râse, răsucindu-se şi mai mult în scaun în timp ce pe scenă continuară şi dansul şi înjurăturile. E mai dur, mult mai dur, cu dansatorii care sunt cei mai buni. Am dansat şi eu cândva cu el, aşa că ştiu.

– Şi la tine a ţipat?

– Da. Şi am ţipat şi eu la el. Dar am devenit o dansatoare mai bună datorită acestui lucru şi datorită lui. Oricum m-a enervat foarte, foarte mult.

– Şi ce aţi făcut? întrebă Jack cu ochii cât cepele. I-aţi dat un pumn în nas?

– Nu. M-am căsătorit cu el. Îi rânji lui Brody. Eu sunt Ruth Bannion. Tu probabil eşti un prieten de-al lui Kate.

– Scuză-mă, tocmai am făcut o gafă mai mare decât mine.

– Nu, nu. Izbucni într-un râs discret, încântat. Davidov scoate la suprafaţă tot ce e mai bun într-un om, dar şi tot ce e mai rău. De asta e aşa cum e. O adoră pe Kate şi e încă mâhnit că a părăsit compania. Ruth îşi îndreptă din nou privirea spre scenă. Uită-te la ea şi ai să înţelegi de ce.

– Gata, gata. Ajunge. Pe scenă Davidov lăsă să-i scape un oftat zgomotos. Mergeţi şi odihniţi-vă. Poate diseară o să-mi mai găsiţi un pic de energie.

Sângele vâjâia în urechile lui Kate. Picioarele îi urlau de durere. Dar mai avea suficientă energie, în momentul acela, pentru o scurtă tiradă.

Când termină şi nu mai fu în stare decât să gâfâie, Davidov arcui o sprânceană.

– Îţi închipui că, doar fiindcă sunt rus, nu-mi dau seama când o ucraineancă mă numeşte om cu inimă de porc?

Kate ridică fulgerător bărbia.

– Cred că am zis ceva de faţă de porc.

Ieşi furtunos de pe scenă, lăsându-l să rânjească în urma ei.

- Vezi? zâmbi Ruth. O adoră.

capitolul 11

Kate era ocupată să îl sărute pe rus când intră Brody în cabina ei după spectacolul din seara aceea. Purta un halat - scurt şi roşu - şi machiajul de scenă în întregime. Părul îi era încă prins într-un coc elegant şi sofisticat, aşa cum şi-l purtase la cel de-al doilea dans - cel spaniol, în care fusese îmbrăcată într-o minusculă fustă de balet foarte sexy.

Publicul îşi pierduse minţile văzând-o, şi la fel şi el, îşi spuse Brody.

Acum se întorsese să îi spună, dar o găsise încolăcită în jurul rusului pe care îl înjurase cu doar câteva ore în urmă.

Se întrebă pe care din ei să-l ucidă mai întâi.

- Scuze pentru întrerupere.

Kate se mulţumi să întoarcă capul, cu ochii scânteindu-i, şi îi zâmbi radios.

- Brody.

Îi întinse o mână, dar Davidov nu făcu decât să îşi petreacă braţul pe după umerii ei şi să îl studieze pe intrus cu o privire rece.

- Acesta e tâmplarul? Cel care vrea să mă împuşte? Acum cred că vrea să mă împuşte chiar mai mult. Nu-i place că te sărut.

- O, nu vorbi prostii.

Brody îşi îndreptă din nou privirea spre ea.

- Nu-mi place că te sărută.

- Asta e absurd. Vorbim de Davidov.

- Ştiu despre cine vorbim. Brody închise uşa în urma lui. Prefera să se bucure de o oarecare intimitate când vărsa sânge. Am cunoscut-o pe soţia ta azi.

- Da, îi place de tine şi de băieţelul tău. Şi eu am un fiu şi două fiice. Pentru că rareori îşi stăpânea impulsurile şi pentru că îl încânta să privească furia lui

Brody încingându-se, Davidov o sărută pe Kate pe păr. Ea ştie, soţia mea, că m-am întors să o sărut pe aceasta. Care a fost, continuă el, dându-se în spate şi lăsându-şi mâinile să alunece pe braţele lui Kate pentru a-şi împleti degetele cu ale ei, absolut magnifică. Care a fost perfectă. Pe care nu o iert pentru că m-a părăsit.

– M-am simţit magnific. M-am simţit perfect. Atât de perfect, încât durerile nu reuşeau încă să se facă simţite. Şi sunt fericită.

– Fericită. Ridică ochii în tavan. În calitate de director al companiei, ce-mi pasă dacă eşti fericită atât timp cât dansezi? În calitate de prieten... Oftă zgomotos şi îi sărută mâinile. Mă bucur că ai ceea ce îţi doreşti.

– O să fim cu toţii mai fericiţi dacă te dai la o parte, comentă Brody.

Kate se încruntă.

– Gelozia nu e atrăgătoare – iar în cazul de faţă e în mod cert nelalocul ei.

– Nici crima nu e atrăgătoare. Dar pare o opţiune foarte potrivită.

– O clipă, spuse Davidov indiferent, întrerupându-i pe amândoi. Dacă vreţi să mârâiţi unul la celălalt, aşteptaţi până termin. Am scris *Trandafirul roşu* pentru Ruth a mea, îi spuse el lui Kate. Inima mea. Nimeni în afară de tine nu poate fi Carlotta aşa cum a fost ea Carlotta.

– Oh. Lacrimile îi inundară ochii şi se revărsară. Fir-ar să fie.

– Ţi se simte lipsa. Aşa că insist să fii foarte, foarte fericită, altfel am să vin la tine în Virginia de Vest şi am să te aduc înapoi cu forţa. Acum îi prinse faţa în palme, îi vorbi încet în rusă. Ţi-l doreşti pe bărbatul acesta?

Ea dădu din cap.

– Da.

– Bun atunci. Îşi apăsă buzele pe fruntea ei, apoi se întoarse să îl studieze pe Brody. Eu unul sunt un bărbat care îşi iubeşte soţia. Ai cunoscut-o, deci ar

trebui să înţelegi că mi-e nepreţuită. O sărut pe aceasta pentru că şi ea e nepreţuită. Dacă ai avut ochi în cap să o priveşti în seara asta, atunci ar trebui să înţelegi şi asta. În ochi îi sclipi o provocare amuzată. Totuşi, dacă prind un alt bărbat sărutând ceea ce e al meu, îi rup picioarele. Dar eu sunt rus.

– Eu de obicei încep de la braţe. Eu sunt irlandez.

Davidov izbucni într-un hohot de râs melodios şi se lumină la faţă.

– Îmi place. Bun.

Satisfăcut, îi trânti lui Brody o palmă peste umăr înainte de a ieşi pe uşă.

– Nu-i aşa că e minunat?

– Azi după-amiază îl detestai.

– Oh. Flutură o mână şi se aşeză să-şi cureţe machiajul cu cremă. Asta a fost la repetiţii. Întotdeauna îl detest în timpul repetiţiilor.

– Şi întotdeauna îl săruţi după un spectacol?

– Dacă a ieşit deosebit de bine. E o brută, un geniu. E Davidov, spuse ea simplu. Nu aş fi dansatoarea care sunt acum, poate nici măcar femeia care sunt acum, dacă nu aş fi lucrat cu el. Suntem apropiaţi, Brody, dar nu există nimic sexual între noi. Nu a existat niciodată. Îşi adoră soţia. În regulă?

– Vrei să spui că e o treabă artistică.

– Pe scurt. Nu se deosebeşte prea mult de felul în care se îmbrăţişează între ei jucătorii de baseball sau de cum se pleznesc reciproc peste fund după un meci foarte bun.

– Nu ţin minte să-l fi văzut vreodată pe fratele tău sărutându-şi coechipierul de defensivă după ce reuşesc o dublă eliminare, dar în regulă. Pricep.

– Bun. A fost superb, nu-i aşa? Se întoarse pe scăunel. Ţi-a plăcut?

– Ai fost incredibilă. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Nu am mai văzut niciodată pe cineva ca tine.

– Oh. Sări de pe scăunel şi îşi aruncă braţele în jurul lui. Mă bucur atât de mult! Oh. Râse şi îi şterse pata cu care îl mânjise pe obraz. Scuze. Mi-am dorit să iasă incredibil. M-am emoţionat atât de tare când mi-am dat seama că e întreaga familie aici. Mama şi tata care au venit pe neanunţate de acasă, şi bunica şi bunicul. Toate mătuşile şi unchii şi verişorii. Iar Brandon mi-a trimis flori. Luă un alt şerveţel, smiorcăind când se aşeză din nou. Am crezut că s-ar putea să vomit, atât de tare mi se zbătea stomacul. Îşi apăsă acum o mână pe burtă. Dar apoi nu am mai simţit nimic în afară de muzică. Când se întâmplă asta, ştii. Pur şi simplu ştii.

Brody aruncă o privire prin cabină. Era sufocată de flori, erau efectiv sute de trandafiri. Sticle de şampanie, costumele ei exotice. Atâtea minunăţii în jurul ei şi toate păleau în comparaţie cu entuziasmul ei.

Cum ar fi putut să lase în urmă toate acestea? se întrebă el. De ce ar fi făcut-o? Dădu să o întrebe, dar apoi uşa ei se deschise larg. Familia ei năvăli înăuntru, iar momentul se pierdu.

Kate păru a fi la fel de mult în elementul ei şi a doua zi, în casa din Brooklyn în care locuiau bunicii ei. Sirena exotică care încinsese scena cu o seară înainte se transformase într-o femeie frumoasă care se simţea confortabil în blugi şi desculţă.

Era o enigmă, decise Brody, încercând să fuzioneze cele două imagini într-un întreg. Intenţiona să îşi lase răgaz suficient pentru acest lucru. Dar, deocamdată, nu putea să facă nimic mai mult decât să trăiască experienţa. Casa era ticsită de oameni – atât de mulţi încât se întreba cum de le ajungea oxigenul tuturor. Nivelul gălăgiei era ceva de speriat.

Exista un pian lângă perete, la care cântau diverse mâini în diverse momente. Orice, de la muzică rock la Bach. Aromele de mâncare pluteau prin aer. Vinul era

turnat cu generozitate şi nimeni nu părea capabil să stea liniştit mai mult de cinci minute.

Fiul lui se bucura din plin de toate acestea. Îl vedea, dacă îşi sucea capul printre restul persoanelor, lăfăit lângă Max pe covorul uzat, ciocnind maşini cu acesta. Ultima dată când reuşise să-l găsească pe Jack acesta fusese cocoţat în poala lui Yuri, prins în ceva ce părea a fi o conversaţie serioasă care implicase mai multe jeleuri.

Şi, înainte de acel episod, coborâse în goană scările pe urmele a doi tineri adolescenţi. Cum Brody nici măcar nu îl văzuse urcând acele scări, de data aceasta se străduia să îşi supravegheze mai îndeaproape fiul.

– E bine. O femeie având inconfundabilele trăsături ale familiei Stanislaski – sălbatice, îndrăzneţe, superbe – se aşează pe canapea lângă el. Rachel, se prezentă ea cu un rânjet scurt. Mătuşa lui Kate. E greu să ne ţii socoteala tuturor, nu-i aşa?

– Sunteţi mulţi. Rachel, îşi spuse, încercând cu disperare să îşi amintească detaliile. Sora mamei lui Kate. Judecător. Corect. Căsătorită cu... tipul care era proprietarul barului. Iar tipul care era proprietarul barului era fratele semi-vitreg al lui Nick.

Nici nu era de mirare că n-avea cum să-i ştie pe toţi.

– Ai să te obişnuieşti. Ăla e soţul meu acolo. Arătă spre un bărbat înalt care avea braţul petrecut în jurul gâtului unui băiat deşirat, cu părul închis la culoare. Care în momentul de faţă îl strangulează pe fiul nostru Gideon în timp ce vorbeşte cu Sydney – roşcata extraordinară care e căsătorită cu fratele meu Mik – şi Laurel, mezina lui Mik şi Sydney. Mik e ăla de acolo, care se ceartă cu celălalt frate al meu, Alex, în timp ce soţia lui Alex, Bess – cealaltă roşcată extraordinară – pare să discute ceva deosebit de important cu fiica ei, Carmen, şi cu Kelsey, fiica lui Nick şi Freddie. Tânărul înalt şi chipeş care tocmai a ieşit din bucătărie e fiul cel mare al lui Mik, Griff, care pare să fi reuşit să o

înduplece pe mama mea, Nadia, să îi dea ceva de mâncare. Ai reținut?

– Ah.

– Stai și reflectează la asta o vreme. Râse și îl bătu pe genunchi. Pentru că suntem mult mai mulți de atât. Între timp, fiul tău e bine – iar tu nu ai nimic de băut. Dorești vin?

– Sigur, de ce nu?

– Nu, îți aduc eu.

Îl bătu din nou pe genunchi și se îndepărtă în grabă. Aproape imediat Griff se trânti lângă el și începu să discute despre tâmplărie.

Acesta, cel puțin, era un subiect pe care Brody îl stăpânea.

Kate își croi drum prin înghesuială, se așeză pe brațul canapelei și îi întinse unul din cele două pahare de vin.

– E totul în regulă aici?

– Da, e bine. Mă gândesc că e cumva ca regula aia a cercetașilor – când te rătăcești, stai jos într-un loc și ai să fii găsit. Aici oamenii vin, se așază, discută câteva minute, apoi își văd de ale lor. Luându-i așa, pe rând, încep să reușesc să-mi dau seama ce și cum.

Chiar în timp ce spuse acest lucru, Alex se instală pe canapea și își sprijini picioarele pe măsuța de cafea.

– Deci, Bess și cu mine ne gândeam să mai adăugăm câteva camere la casa noastră de weekend.

– Vezi? îi spuse Brody lui Kate, apoi își îndreptă atenția spre Alex. La ce anume vă gândiți?

Kate îl lăsă prins în acea discuție și se duse în bucătărie. Mama ei era așezată la masă, terminând de pregătit o salată enormă. Nadia era lângă aragaz, supraveghindu-l pe Adam, mezinul lui Mik, care amesteca într-o cratiță.

– Ai nevoie de încă o mână de ajutor?

– Deja sunt prea multe mâini în bucătăria mea, spuse Nadia. Părul îi era alb ca zăpada acum – ondulându-se

moale în jurul unei feţe puternice, brăzdată de trecerea anilor. Însă în ochi îi dansă o sclipire amuzată când îl bătu uşor pe cap pe Adam. Gata, te-ai descurcat bine. Du-te.

– Dar o să mâncăm în curând, da? Suntem lihniţi.

– Foarte curând. Spune-le fraţilor şi surorilor tale, şi verişorilor tăi, că trebuie să pună masa.

– În regulă!

Ţâşni afară din bucătărie, împărţind ordine.

– Vrea să fie el şeful, micuţul ăla.

Natasha râse.

– Mama, toţi vor să fie şefi. Brody cum rezistă, Katie?

– Discută cu unchiul Alex. Kate şterpeli un cruton, apoi se duse la aragaz pentru a adulmeca oalele. Nu-i aşa că e adorabil?

– Are ochi frumoşi, spuse Nadia. Puternici, blânzi. Şi îşi creşte fiul bine. Dovedeşti gusturi bune.

– Am avut de la cine să învăţ. Se aplecă să o sărute pe Nadia pe obraz. Mulţumesc că l-ai primit cu braţele deschise.

Nadia îşi simţi inima oftând.

– Du-te, dă o mână de ajutor la pusul mesei. Tânărul tău bărbat şi băieţelul lui vor crede că în casa asta nu mănâncă nimeni.

– În scurt timp vor afla că nu e aşa.

Înşfăcă încă un cruton şi o sărută pe mama ei pe creştet în drum spre ieşire.

– Ei bine. Nadia îşi aţinti privirea într-o cratiţă. Vom dansa la nunta ei. Eşti mulţumită de el.

– Firește. Natasha abia dacă mai vedea când se pregăti să facă sosul pentru salată. E un om bun. O face fericită. Şi, sinceră să fiu, cred că dacă ar fi fost să îi aleg eu un bărbat, acela ar fi fost Brody. O, mamă. Cu ochii scăldaţi în lacrimi, Natasha îşi îndreptă privirea spre aragaz. Kate e copilaşul meu.

– Ştiu. Ştiu.

Nadia se apropie în grabă să o îmbrăţişeze, apoi îi oferi Natashei un colţ al şorţului, în timp ce pe celălalt îl folosi pentru a-şi usca propriii ochi.

Mijlocul săptămânii o găsi pe Kate lucrând din greu şi nerăbdătoare să-şi deschidă uşile pentru cei dintâi elevi. Studioul în sine fusese finalizat. Podelele erau netede şi luceau, pereţii scânteiau de oglinzi. Biroul ei era organizat, vestiarul complet echipat.

Iar acum era gata şi vitrina.

Şcoala de dans Kimball.

Stătea pe trotuar, cu palmele împreunate şi apăsate pe buze, citind şi recitind.

Visele, îşi spuse ea, deveneau realitate. Tot ce trebuia să faci era să crezi cu suficientă tărie în ele şi să munceşti din greu.

– Oh, domnişoară?

– Da? Cufundată în propria bucurie, se întoarse, apoi clipi surprinsă spre femeia care tocmai traversa strada. Era aceeaşi femeie, îşi aminti Kate cu un nod în stomac, care îl văzuse pe Brody cărând-o afară pe umărul lui. Oh! Da. Bună ziua.

– Bună ziua. Nu ne-am mai întâlnit până acum. Femeia părea la fel de stingherită ca Kate şi îşi făcu de lucru cu breteaua poşetei. Eu sunt Marjorie Rowan.

– Kate Kimball.

– Da, ştiu. De fapt, îl cunosc oarecum şi pe iubitul tău. Proprietarul clădirii în care locuiesc l-a angajat de câteva ori să se ocupe de diverse chestii.

– Ah, spuse Kate. Hm.

– În fine, am luat una dintre broşurile tale, acum câteva zile, din magazinul mamei tale. Fetiţa mea are opt ani şi mă bate la cap una într-una că vrea lecţii de balet.

Prima ei emoţie fu de uşurare. Conversaţia nu avea să fie despre oameni care făceau scene publice pe

străduțe în rest calme. După care fu încântată de posibilitatea de a avea o nouă elevă.

– Mi-ar face plăcere să discut cu tine despre asta, și cu ea dacă dorești. Primele cursuri încep săptămâna viitoare. Nu dorești să poftești înăuntru, să vizitezi școala?

– Adevărul e că am aruncat câte o privire pe fereastră, de câteva ori. Sper că nu te superi.

– Firește că nu.

– I-am spus lui Audrey – asta e fetița mea – că am să mă gândesc. Cred că m-am gândit. Mi-ar plăcea să poată încerca.

– Ce-ar fi să poftești înăuntru și să-mi povestești despre Audrey?

– Mulțumesc. O să se întoarcă în curând de la școală. Asta va fi o surpriză plăcută. Începu să urce scările, relaxându-se acum. Știi, mereu mi-am dorit lecții de balet în copilărie. Nu ne-a ieșit nici cum.

– De ce nu le faci acum?

– Acum? Marjorie râse și intră în clădire. Oh, sunt prea bătrână pentru lecții de balet.

– Sunt excelente ca sport. Îți îmbunătățesc flexibilitatea. Și sunt distractive. Nimeni nu e prea bătrân pentru asta. Pari a fi într-o formă foarte bună.

– Fac și eu ce pot. Marjorie se uită în jurul ei, zâmbind cu un aer vag visător spre bare, oglinzi, posterele înrămate. Cred că ar fi distractiv. Dar nu-mi pot permite lecții pentru amândouă.

– Vom vorbi și despre asta. Hai în biroul meu.

O oră mai târziu Kate urcă în grabă scările spre apartament. Voia să împărtășească vestea cuiva, iar Brody era cel pe care îl alesese. Avea două eleve noi – prima ei pereche mamă și fiică. Iar acest succes îi sugerase o nouă ofertă de inclus în programul școlii ei. Pachete de familie.

Dădu să traverseze în fugă micuța cameră de zi și se opri brusc. Se învârti încet în cerc. Era gata. Nu fusese

suficient de atentă, decise ea, iar progresele făcute la renovare trecuseră neobservate.

Podelele şi pereţii erau gata. Tâmplăria scânteia ca mătasea.

Năucită, intră în bucătărie, unde totul lucea. Dulapurile aşteptau doar să fie umplute. Pervazurile strigau după ghivece cu flori.

Îşi trecu un deget peste blatul de bucătărie. Brody avusese dreptate în privinţa barului pentru micul dejun, îşi spuse ea. Avusese dreptate – nu, ei avuseseră dreptate, se corectă singură, în toate.

Apartamentul, la fel ca tot restul clădirii, era rezultatul unui efort în echipă. Şi era perfect.

Trecu rapid în dormitor, unde Brody era îngenuncheat pe podea, montând încuietorile pe uşile şifonierului ei. Jack era aşezat turceşte, cu limba prinsă între dinţi, şi strângea cu grijă un şurub în rama de alamă a unei prize de perete.

Mike sforăia fericit între ei.

– Nimic nu se compară cu plăcerea de a privi bărbaţi muncind. Cei doi ridicară privirea, stârnindu-i un fior de încântare în inimă. Bună, Frumosule Jack.

– Terminăm aici, îi spuse el. Mi s-a dat voie să vin să ajut pentru că Rod şi Carrie au avut de mers la dentist. Eu am fost deja şi nu am carii.

– Mă bucur pentru tine. Brody, am fost atât de concentrată pe partea de jos încât nu am observat ce ai făcut aici sus. Arată minunat. E exact cum trebuie.

– Încă mai am de pus la punct câteva detalii. Şi mai e de lucru la exterior. Dar în mare măsură este gata.

Însă nu simţea acel elan satisfăcut care îl încerca de obicei când era pe punctul de a finaliza o lucrare. Era deprimat de câteva zile.

– Îmi place la nebunie. Se lăsă pe vine când Mike se trezi şi veni ţopăind vesel să o salute. Şi tocmai s-au înscris încă două eleve. Ce bine mi-ar prinde dacă

mi-aş găsi vreo doi bărbaţi chipeşi cu care să ies să sărbătoresc – asta chiar ar fi cireaşa de pe tort.

– Venim noi!

– Jack. Ai şcoală mâine.

– Mă gândeam la o cină luată mai devreme, improviză Kate, când lui Jack îi căzu faţa. Hamburgeri şi cartofi pai la Chez McDee.

– Se referă la McDonald's, îi explică Jack tatălui său, apoi sări în spinarea acestuia, îmbrăţişându-l strâns. Te rog, putem să mergem?

Fusese din nou încolţit, îşi spuse Brod.

– Ar fi destul de greu de refuzat o cină atât de specială.

– Adică da. Jack se năpusti la Kate şi îşi încolăci braţele în jurul picioarelor ei. Putem să mergem acum?

– Eu mai am câte ceva de terminat pe aici.

Brody îşi dădu părul la o parte din ochi. Şi o privi pur şi simplu.

Era ceva ce făcuse destul de frecvent, îşi spuse Kate, de când se întorseseră de la New York. O privea – şi o privea cumva diferit.

Suficient de diferit ca broaştele din stomacul ei să se trezească din nou la viaţă.

– O oră e în regulă pentru tine? întrebă el.

– E perfect. Te superi dacă ţi-l răpesc pe micuţul tău asistent? Vreau să merg să îi spun mamei mele. Şi cu ocazia asta poate să facă şi Mike puţină mişcare.

– Da, sigur. Jack? Nu fi neam prost.

– Adică n-am voie să cer jucării. Mă duc după lesa lui Mike. Tati, pot...

Se întrerupse, apoi fugi la Brody să îi şoptească ceva la ureche.

– Da, liniştit.

– Ne întoarcem într-o oră.

– Grozav.

Brody aşteptă până îl alergară pe Mike în jos pe scări, apoi se aşeză pe călcâie. Avea să fie nevoit să ia nişte decizii. Cât de curând. Era destul de rău că i se pusese

lui pata pe Kate, dar Jack era nebun după ea. Ca bărbat își putea expune propria inimă la riscul de a fi rănită și julită, dar nu putea risca inima unui copil. Singurul lucru pe care îl putea face era să stea și să discute cu Kate. Sosise momentul să definească exact ceea ce se petrecea între ei.

Mai mult, avea să fie nevoit să poarte o discuție și cu Jack. Trebuia să afle ce gândea băiețelul și ce simțea.

Cu Jack mai întâi, decise Brody. Era posibil, era cât se poate de posibil, ca fiul lui să nu vadă în Kate nimic mai mult decât o prietenă și să fie îngrozit de ideea de a-i acorda un rol mai permanent și mai important în viețile lor. Ei doi fuseseră singuri de când se știa Jack.

Ridică privirea tresărind ușor când surprinse din colțul ochiului umbra unei mișcări.

– Dă mai încet gălăgia aia, spuse Bob O'Connell, și n-o să mai fi luat prin surprindere.

– Îmi place să am muzică pe șantier. Însă Brody se ridică și închise radioul. Ai nevoie de ceva?

Nu își mai vorbiseră de la scena din bucătăria familiei Kimball. Bărbații se studiară reciproc cu un aer circumspect.

– Am ceva de spus, declară Bob.

– Atunci spune-o.

– M-am străduit cât am putut cu tine. Nu-i corect din partea ta să spui că nu-i așa, când eu m-am străduit. Poate că am fost aspru cu tine, dar erai nărăvaș din fire și aveai nevoie de asprime. Aveam o familie de întreținut și am făcut-o așa cum m-am priceput. Poate te gândești că nu mi-am petrecut suficient timp cu tine... Bob se întrerupse, își îndesă mâinile în buzunare. Poate că n-am făcut-o. Nu mă trage inima la asta, nu așa cum ești tu cu băiatul tău. Adevărul e că n-ai fost un copil la fel de agreabil cum e Jack. Îți face cinste. Poate ar fi trebuit să ți-o spun mai demult, dar ți-o spun acum.

Brody nu spuse nimic timp de o clipă, adaptându-se la șoc, chiar dacă tatăl lui continuă să îl privească mânios.

– Știi, sunt destul de sigur că ăsta e cel mai lung discurs pe care mi l-ai adresat vreodată.

Chipul lui Bob se înăspri.

– Am terminat cu asta, spuse el și se răsuci pe călcâie.

– Tată. Brody își puse rotopercutorul deoparte. Mulțumesc.

Bob expiră prelung, cu aerul unui bărbat văzând o trapă deschizându-i-se la picioare.

– Ei bine. Se întoarse din nou, se luptă cu ceea ce avea în minte. Mai bine să duc treaba până la capăt, atunci. Probabil nu ar fi trebuit să sar la tine acum câteva zile, nu în fața băiatului tău și a... tinerei Kimball. Maică-ta m-a urecheat zdravăn pentru asta.

Brody nu putu decât să se zgâiască la el.

– Mama?

– Da. Cu o expresie de dezgust și frustrare, Bob dădu ușor cu piciorul în tocul ușii. N-o face prea des, dar și când o face, e în stare să te jupoaie de viu. Încă nu vorbește cu mine. Zice c-am făcut-o de râs.

– Aceeași chestie mi-am auzit-o și eu de la Kate – m-a jupuit și ea puțin.

– Nu prea mi-a plăcut că a sărit la beregata mea așa cum a făcut-o. Dar, trebuie să recunosc, are coloană vertebrală. O să te țină pe drumul cel bun.

– E treaba mea să mă țin pe drumul cel bun.

Bob dădu din cap. Greutatea care îl apăsa pe piept de câteva zile se mai spulberă.

– Am impresia că ți-ai făcut bine treaba aici. Lucrezi bine. Pentru un tâmplar.

Pentru prima dată de foarte multă vreme, Brody putu să îi zâmbească tatălui său și să o facă sincer.

– Și tu lucrezi bine. Pentru un instalator.

– N-ai avut nimic împotrivă să mă concediezi.

– M-ai scos din sărite.

– Ei, drace, băiete, dacă îți concediezi fiecare om care te scoate din sărite, cum îți mai strângi o echipă? Cum ți-e mâna?

Brody o ridică, îşi flexă degetele.

– Destul de bine.

– Din moment ce n-ai suferit daune ireparabile, eventual ai putea să-ţi foloseşti mâna ca să dai un telefon. Sun-o pe maică-ta şi spune-i că am lămurit cât de cât lucrurile. Pe mine s-ar putea să nu mă creadă pe cuvânt, dată fiind dispoziţia ei de acum.

– Aşa am să fac. Ştiu că te-am dezamăgit.

– Ei, ia stai.

– Aşa a fost, continuă Brody. Poate că m-am dezamăgit şi pe mine. Dar cred că am plătit pentru asta. Am făcut-o pentru Connie şi pentru Jack. Şi pentru mine. Şi am făcut-o, cel puţin parţial, pentru tine. Ca să-ţi pot demonstra că e ceva de capul meu.

– Mi-ai demonstrat. Bob nu se descurca prea bine în a face primul pas, dar de data aceasta o făcu. Traversă încăperea şi îi întinse mâna lui Brody. Presupun că sunt mândru de ce a ieşit din tine.

– Mulţumesc. Prinse mâna tatălui său într-o strânsoare fermă. Următorul meu proiect e o bucătărie de refăcut de la zero. Va fi de lucru şi pe instalaţiile sanitare. Eşti interesat?

Buzele lui tresăriră într-un zâmbet.

– S-ar putea.

capitolul 12

În timp ce tatăl şi fiul reparau prăpastia dintre ei, Kate se plimba cu reprezentantul de sex masculin al celei de-a treia generaţii O'Connell.

– N-am fost neam prost, aşa-i?

– Neam prost? Îl fixă cu o privire şocată. Vai, Frumosule Jack, dar mama şi cu mine mai că nu ţi-am băgat pe gât avionul ăsta. A trebuit să te implorăm să-l accepţi.

Jack îi rânji.

– Ai să-i spui lui tati?

– Desigur. O să vrea să se joace şi el, să ştii. E un avion foarte tare.

Jack îl plimbă prin aer.

– E ca cel în care am zburat până la New York şi înapoi. A fost distractiv. Le-am spus tuturor mulţumesc în felicitările pe care le-am trimis. Ţi-a plăcut felicitarea ta? Am făcut-o aproape singur.

– Mi-a plăcut la nebunie felicitarea mea. Kate se bătu peste buzunarul în care păstra mesajul de mulţumire, scris cu grijă cu litere mari de tipar. A fost foarte politicos din partea ta, ai fost un adevărat gentelman că mi-ai scris aşa ceva mie şi lui Freddie şi lui Nick şi bunicilor mei.

– Au spus că pot să mă întorc. Bunicul Yuri a spus că pot uneori să rămân peste noapte acasă la el.

– Ţi-ar plăcea asta?

– Da. Poate să fluture din urechi.

– Ştiu.

– Kate?

– Hm? Se aplecă să îl descâlcească pe Mike din lesă, apoi ridică privirea şi îl găsi pe Jack studiind-o. Atât de serios, îşi spuse ea, atât de concentrat. Exact ca tatăl lui. Ce e, Frumosule Jack?

– Putem... putem să ne aşezăm pe zidul ăla ca să discutăm chestii?

– Sigur. Era foarte serios, îşi dădu seama Kate, ajutându-l să se aşeze pe zidul din faţa universităţii. I-l dădu pe Mike, apoi se căţără lângă ei. Ce fel de chestii?

– M-am tot gândit. Se întrerupse din nou când Mike o şterse să adulmece iarba din spatele lor. Era ceva ce discutase cu cei mai buni prieteni ai lui. Cu Max la New York, apoi cu Rod la şcoală. Era un secret. Îşi scuipaseră în palmă pentru a pecetlui pactul. Îţi place tatăl meu, nu-i aşa?

– Fireşte că da. Îmi place foarte mult.

– Şi îţi plac copiii. Îţi place de mine?

– Îmi plac copiii. Şi îmi place în mod special de tine. Îşi petrecu un braţ în jurul lui, îl frecţionă pe umăr. Suntem prieteni.

– Şi lui tati şi mie ne place de tine. Foarte tare. Aşa că mă întrebam... Ridică privirea spre ea, cu ochi atât de tineri, atât de sinceri. Vrei să te căsătoreşti cu noi?

– Oh. Inima ei se poticni, apoi căzu zgomotos în nas. Oh, Jack.

– Dacă ai face asta, ai putea să vii să locuieşti în casa noastră. Tati o pune la punct. Şi avem curte şi de toate, iar în curând o să plantăm o grădină. Dimineaţa poţi să iei micul dejun cu noi, apoi să iei maşina şi să mergi la şcoala ta şi să îi înveţi pe oameni să danseze. Apoi te poţi întoarce acasă, tot cu maşina. Nu e foarte departe.

Zdruncinată, Kate îşi puse obrazul pe creştetul capului său.

– O, vai.

– Tati e foarte bun, turui Jack în continuare. Nu ţipă aproape niciodată. Nu mai are soţie acum pentru că a trebuit să se ducă în rai. Mi-aş dori să nu se fi dus, dar s-a dus.

– Ştiu. O, scumpule.

– Poate că lui tati îi e frică să te întrebe în caz că te duci și tu în rai. Asta crede Rod. Poate. Dar tu n-ai să te duci, așa-i?

– Jack. Se chinui să își stăpânească lacrimile și îi prinse fața în palme. Intenționez să rămân aici foarte mult timp. Ai vorbit cu tatăl tău despre asta?

– Nu, nu, pentru că pe față trebuie s-o întrebi. Așa a zis Max. Că băiatul trebuie să o întrebe pe față. Eu și tati o să-ți cumpărăm un inel, fiindcă fetele trebuie să aibă inel. Nu o să mă supăr dacă mă săruți și o să fiu foarte cuminte. Tu și tati puteți să faceți bebeluși, cum fac oamenii când se căsătoresc. Eu aș prefera să am un frățior, dar dacă iese surioară e în regulă și așa. O să ne iubim și așa mai departe. Așa că vrei te rog să te căsătorești cu noi?

În toate visele și fanteziile ei Kate nu își imaginase niciodată că avea să fie cerută în căsătorie de un băiețel de șase ani, în timp ce stăteau așezați pe un zid într-o după-amiază de primăvară timpurie. Nimic nu ar fi putut fi mai înduioșător, își spuse ea. Mai fermecător.

– Jack, am să-ți spun un secret. Eu deja te iubesc.

– Da?

– Da. Și îl iubesc și pe tatăl tău. Am să reflectez foarte atent la tot ceea ce mi-ai spus. Foarte atent. În felul acesta, dacă am să accept, ai să știi fără cea mai mică urmă de îndoială că asta e ceea ce-mi doresc mai mult decât orice altceva. Dacă am să accept, nu ai să mai fi doar băiețelul lui tati. Ai fi și al meu. Înțelegi asta?

Jack dădu din cap, privind-o cu ochi uriași.

– Ai fi mămica mea, așa-i?

– Aș fi mămica ta.

– Bine. Vrei să faci asta?

– Am să mă gândesc.

Își apăsă buzele pe fruntea lui, apoi sări jos de pe zid.

– O să-ți ia mult timp să te gândești?

Ea se întinse să-l dea jos și pe el.

– Nu şi de data asta. Îl strânse la piept înainte de a-l pune pe picioare. Dar până mă gândesc, hai să păstrăm încă o vreme secretul.

Îi lăsă aproape douăzeci şi patru de ore. În fond, era o femeie care ştia ce voia. Poate că momentul nu era chiar perfect ales, dar nu avea ce face.

În mod cert situaţia nu se desfăşura după modelul structurat, ordonat şi logic pe care l-ar fi preferat ea. Dar putea fi flexibilă. Când îşi dorea ceva suficient de tare, putea fi foarte flexibilă.

Se gândi să îl invite pe Brody la o cină romantică în doi. Respinse ideea. O cerere în căsătorie într-un restaurant public ar fi făcut să-i fie prea dificil să-l încolţească dacă s-ar fi dovedit necesar.

Îi trecu prin minte şi să aştepte până în weekend şi să organizeze acea cină romantică în doi acasă la Brody. Lumânări, vin, muzică seducătoare.

Aceasta fu următoarea opţiune pe care o respinse. Dacă nu o dădea Jack de gol până atunci, cel mai probabil s-ar fi dat singură.

Nu avea să fie exact aşa cum îşi imaginase ea. Nu aveau să fie învăluiţi de razele lunii şi de muzică, iar Brody să o privească adânc în ochi şi să îi spună că o iubea şi să-i ceară să-şi petreacă restul vieţii iubindu-l.

Poate că nu avea să fie perfect, dar avea să fie exact ce trebuia. Atmosfera nu prea mai conta în momentul de faţă, îşi spuse ea. Rezultatele contau. Aşa că, de ce să mai aştepte?

Începu să urce scările. Până la urmă, momentul era totuşi bine ales. Brody tocmai termina lucrarea care îi adusese împreună. De ce nu i-ar fi propus să se căsătorească exact în spaţiul pe care, într-un mod foarte real, îl construiseră împreună? Era perfect.

Convinsă de acest lucru, Kate fu foarte iritată când constată că apartamentul de deasupra şcolii era gol.

– Ei, unde naiba te-ai dus?

Își strânse mâinile pumni pe șolduri și începu să se plimbe agitată.

Aștepta autobuzul școlar, își aminti ea, întorcându-se fulgerător spre ușă. Era una dintre zilele în care mergea după Jack. Aruncă o privire la ceas în timp ce coborî în goană scările. Nu putea să fi plecat de mai mult de câteva minute.

– Hei! Unde arde?

Spence o prinse când tocmai sărea peste ultimele trepte.

– Tati. Scuze. Trebuie să fug. Trebuie să-l prind pe Brody.

– E ceva în neregulă?

– Nu, nu. Îl sărută scurt pe obraz și se smuci din brațele lui. Trebuie să-l cer în căsătorie.

– Oh, păi... uau. Kate era mai tânără și mai rapidă, însă șocul pe care îl încasase ca părinte îl făcu să țâșnească spre ușă, ajungând la timp pentru a o înșfăca. Ce-ai zis?

– Am să-i cer lui Brody să se căsătorească cu mine. Știu exact ce și cum.

– Katie.

– Îl iubesc. Și îl iubesc pe Jack. Tati, nu am timp să-ți explic tot, dar am gândit chestia asta atent. Ai încredere în mine.

– Stai să-ți tragi sufletul și lasă-mă... Dar îi privi chipul, o privi în ochi. Și văzu stele. Fetița lui avea stele în ochi, își spuse. Nu mai are scăpare.

– Mulțumesc. Își aruncă brațele pe după gâtul tatălui ei. Ține-mi pumnii, oricum.

– Ți-i țin. Îi dădu drumul, apoi o privi fugind. Pa, pa, scumpo, murmură el.

Brody se opri să ia lapte, pâine și ouă. Jack făcuse o adevărată obsesie pentru pâinea pane. Când intră pe aleea din fața casei se uită la ceas. Mai erau zece minute

bune până ajungea autobuzul, remarcă. Își calculase greșit timpul, puțin.

Resemnat să aștepte, coborî din mașină, îl lăsă pe Mike să alerge în sus pe deal și înapoi. Primăvara începea să își intre în drepturi, își spuse. Înverzind frunzele, înfiorând cele dintâi flori în boboci încă închiși. Făcea să plutească ceva în aer, reflectă el.

Poate era speranță.

Casa, așa lăbărțată cum era, începea să arate ca un cămin adevărat. În scurt timp avea să pună un hamac în curte, eventual un balansoar pe verandă. Poate și un leagăn. Iar pentru Jack un mic bazin în care să se bălăcească.

Jack și Mike puteau să se joace în curte, să se rostogolească în iarbă în acele seri lungi și fierbinți de vară. El avea să stea pe leagănul de pe verandă și să îi privească. Avea să stea pe leagăn lângă Kate.

Era interesant că nu mai putea să-și imagineze nici o scenă fără să apară și Kate în ea.

Și nici nu voia.

Avea să fie nevoit să se înarmeze cu răbdare, reflectă Brody. Să se lămurească întâi ce simțea Jack față de toate acestea. După aceea totul avea să se reducă la a vedea dacă era și Kate dispusă să ducă totul la următorul nivel.

Poate era timpul să îi dea un brânci discret în direcția potrivită. Nimic nu era niciodată perfect, nu? Totul în viață era ca un șantier.

Era ca atunci când construiai o casă. Din punctul lui de vedere, aveau o fundație sănătoasă, solidă. Proiectul îl avea în cap – el, Kate, Jack și copiii care aveau să li se nască. O casă avea nevoie de copii. Așa că era timpul să înceapă să ridice structura de rezistență, să o facă puternică.

Poate că ea nu avea să fie pregătită pentru căsătorie încă – acum că școala ei de-abia își deschidea porțile. Poate că avea să simtă nevoia unui scurt răgaz pentru

a se obişnui cu ideea de a deveni mama unui băieţel de şase ani. Era dispus să-i lase un oarecare răgaz.

Stând în picioare, îşi plimbă privirea peste pământul lui, studiind casa de pe deal care părea să aştepte.

Un răgaz nu foarte lung, decise. Odată ce începea să construiască ceva, îi plăcea să se ţină de treabă. Şi voia ca, în acest proiect care era cel mai important din viaţa lui, să o aibă pe Kate alături, să lucreze cot la cot.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă, decise el, pornind spre cutia de scrisori, era să discute subiectul cu Jack. Fiul lui trebuia să se simtă în siguranţă, în largul lui şi fericit. Jack era nebun după Kate. Poate că Jack avea să se arate puţin îngrijorat de schimbările care s-ar fi produs dacă se căsătorea cu ea, dar Brody putea să-şi liniştească fiul.

Aveau să discute toate acestea chiar în seara aceea, decise el, după cină.

Pur şi simplu nu putea să aştepte mai mult de atât ca să pună lucrurile în mişcare.

Odată ce se lămurea cu Jack, avea să decidă şi ce să îi spună lui Kate, ce să facă, pentru a duce întreaga echipă la următoarea etapă din proiectul lui.

Scoase corespondenţa din cutia de scrisori şi tocmai o răsfoia în timp ce se întorcea spre camionetă când apăru Kate şi opri lângă el.

– Bună. Surprins, aruncă plicurile în cabina camionetei. Nu mă aşteptam să te văd pe aici azi.

După ce coborî din maşină, Kate luă bucata de sfoară molfăită pe care Mike i-o scuipă la picioare, se luptă scurt cu el să i-o smulgă din colţi, apoi i-o aruncă – şi arunca a naibii de bine – suficient de departe cât să-l ţină ocupat o vreme.

Privind-o în timp ce se juca, Brody nu fu în stare să se gândească decât la un singur lucru – nu mai putea aştepta prea mult.

– Te-am căutat la şcoală, dar tocmai plecaseşi, îi spuse ea.

– E vreo problemă acolo?

– Nu, chiar deloc. Nu e nici o problemă nicăieri. Se apropie de el şi îşi lăsă mâinile să îi alunece în sus pe pieptul lui, un gest care reuşea de fiecare dată să îi accelereze pulsul. Nu m-ai sărutat de bun rămas.

– Uşa biroului tău era închisă. Mi-am spus că probabil eşti ocupată.

– Sărută-mă acum de bun rămas. Îşi trecu buzele peste ale lui, arcui o sprânceană când el rămase detaşat şi chiar se dădu puţin înapoi. Poţi mai bine de-atât.

– Kate, o să apară autobuzul în câteva minute.

– Poţi mai bine de-atât, murmură ea şi, topindu-se în braţele lui, îi schimbă dispoziţia.

Brody îşi strânse o mână pumn pe spatele cămăşii ei, iar cealaltă în părul ei. Şi satisfăcu dorinţa amândurora.

– Mmmm. Aşa mai merge. E primăvară, adăugă ea, dându-şi capul pe spate pentru a putea să îl privească în faţă. Ştii spre ce se îndreaptă gândurile unui tânăr când vine primăvara? În afară de baseball.

El îi rânji.

– Munci agricole?

Ea râse, împletindu-şi degetele pe după gâtul lui. Da, broaştele din stomacul ei încă ţopăiau. Dar îi plăcea.

– În regulă, dar ştii spre ce se îndreaptă gândurile unei tinere? Spre ce se îndreaptă gândurile tinerei din faţa ta?

– Ai venit până aici ca să-mi spui asta?

– Da. Mai mult sau mai puţin. Brody. Îşi muşcă mărunt buza de jos, apoi spuse fără ezitare. Vreau să te căsătoreşti cu mine.

El tresări, încremeni. În urechi începu să-i răsune un bâzâit – ca un stup de albine sălbatice. Fără îndoială avea halucinaţii auditive, îşi spuse. Fără îndoială. Imposibil ca ea să-i fi cerut să se căsătorească tocmai acum, când el îşi petrecuse ultimele cinci minute

încercând să-şi dea seama când şi cum ar fi trebuit să-i ceară el acest lucru.

Pentru a se dezmetici puţin, făcu un pas în spate.

– Nu e foarte măgulitor să caşti gura la mine ca şi cum tocmai ţi-aş fi dat peste cap cu o scândură.

– Cum ai ajuns la asta?

Poate că doar visa. Însă Kate arăta reală. O gustase şi i se păruse reală. Iar bubuitul propriei lui inimi nu era nicidecum ceva dintr-un vis. În plus, în visele lui el era cel care o cerea în căsătorie. Fir-ar să fie.

– Nu e normal ca o femeie să vină pur şi simplu la un bărbat, în toiul zilei, şi să-i propună să se căsătorească.

– De ce nu?

– Aşa, pur şi simplu. Cum ar fi putut să îşi găsească argumentele când în cap îi bâzâiau atâtea albine? Pentru că nu se face aşa ceva.

– Ei bine, eu tocmai am făcut-o. Simţi mânia începând să-i sfârâie în gât şi reuşi să şi-o înăbuşe. Degetele îi tremurau uşor când ridică o mână şi începu să îşi enumere propriile argumente. Suntem într-o relaţie monogamă de câteva luni. Nu suntem copii. Ne face plăcere să fim împreună şi ne respectăm unul pe celălalt. E natural şi perfect logic ca următorul pas să fie să ne gândim la căsătorie.

Trebuia să preia el controlul, îşi dădu seama Brody. Aici şi acum.

– N-ai zis hai să ne gândim la căsătorie, nu? N-ai zis hai să discutăm despre asta. Aşa cum intenţionase să spună el, dacă i-ar fi dat ocazia. Sunt în joc o mulţime de alţi factori în afară de doi oameni care se plac şi se respectă reciproc. Şi care se iubesc, îşi spuse. Doamne, cât de mult o iubea. Dar trebuia să ştie ce îşi doreau amândoi pentru viitor – separat, împreună, ca familie. Anumite lucruri trebuiau neapărat lămurite, o dată pentru totdeauna.

– Firește că aşa e, începu ea. Dar...

– Hai să începem cu tine. În momentul de față ești liberă să îți reiei cariera de balerină oricând dorești. Nimic nu te împiedică să te întorci la New York, să te întorci pe scenă.

– Am școala care mă împiedică. Asta e o decizie pe care am luat-o înainte să te cunosc pe tine.

– Kate, te-am văzut. Te-am privit pe scenă și ai fost ca un miracol. Munca de profesoară nu o să-ți ofere niciodată ceea ce îți oferă dansul pe scenă.

– Nu, așa e. O să-mi ofere altceva, ceva ce îmi doresc acum. Nu sunt o persoană care să ia decizii fără să reflecteze atent, Brody. Când am părăsit compania pentru a mă întoarce aici, eram conștientă de ceea ce făceam. De ceea ce lăsam în urma mea, de ceea ce mă așteptă în viitor. Dacă nu mă crezi în stare să mă angajez serios la ceva și apoi să îmi respect angajamentul, înseamnă că nu mă cunoști.

– Nu se pune problema că nu te cred în stare. Dar am vrut să te aud spunându-mi asta, exact cum ai făcut-o acum. Dacă îmi spui că intenționezi să rămâi, știu că intenționezi să rămâi. Nu am mai cunoscut pe nimeni care să fie atât de concentrat pe un obiectiv cum ești tu.

Cu doar câteva minute în urmă fusese convins că avea să știe cum să gestioneze situația. Avusese clar în minte pașii pe care avea să-i urmeze până la a-i cere să-și împartă viața cu el. Avusese de gând să construiască pe acea fundație. Acum se trezise că ea deja terminase de montat chenarul decorativ și își dorea o cunună pe ușă.

Kate avea să fie nevoită să dea câțiva pași înapoi, fiindcă el urmărea să construiască ceva care să dureze.

– Eu am de luat în calcul și altceva în afară de viitorul meu profesional. Eu îl am pe Jack. Tot ceea ce fac sau nu fac are legătură cu Jack.

– Brody, sunt perfect conștientă de asta. Știi bine.

– Știu că Jack te place, dar se simte bine așa cum stau lucrurile în momentul de față și trebuie să poată

fi sigur de mine. Kate... Dumnezeule, copilul ăsta nu a avut niciodată pe nimeni în afară de mine. Connie s-a îmbolnăvit când el avea doar câteva luni. Prinsă cu doctori şi tratamente şi spitale...

– Oh, Brody.

Îşi putea imagina mult prea limpede cum fusese. Panica, frământarea. Durerea.

– Ea nu a putut niciodată să îi fie alături, iar eu mă luptam pur şi simplu să nu mă las doborât de situaţie. Venea sfârşitul lumii, iar eu nu mai găseam forţa să mă ocup şi de Jack. Primii doi ani din viaţa lui au fost un coşmar.

– Şi ai făcut tot ce ai putut pentru a-i oferi o viaţă fericită şi normală. Nu înţelegi cât de mult admir asta? Cât de mult respect asta?

Fâstâcit, Brody se zgâi la ea. Nu se gândise niciodată că a fi părinte putea stârni admiraţia cuiva.

– Aşa e şi firesc. Să îl pun pe el pe primul loc, aşa trebuie să fie. Nu e vorba doar de tine şi de mine, Kate. Dacă ar fi... dar nu e. O schimbare de asemenea amploare – una care îţi transformă întreaga viaţă – trebuie să aibă şi acordul lui.

– Şi cine zice că nu e aşa? vru ea să ştie.

– Ei, fir-ar să fie. Nu pot să mă duc aşa, tam-nisam, şi să-i spun că mă căsătoresc. Trebuie să discut cu el despre asta, să îl pregătesc. Şi tu la fel. Asta e genul de responsabilitate pe care ţi-ai asuma-o. Jack trebuie să poată fi la fel de sigur de tine cum e de mine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, O'Connell, îţi închipui că nu m-am gândit la toate astea? Mă cunoşti de câteva luni deja. Ar trebui să ai ceva mai multă încredere în mine.

– Nu e o problemă de...

– Jack a fost cel care mi-a cerut să mă căsătoresc cu tine, să ştii.

Jack se zgâi la faţa ei inundată de sânge şi furioasă, apoi ridică mâinile în aer.

– Trebuie să stau jos. Se dădu în spate şi se lăsă să cadă pe un ciot de copac plat. Câinele veni şi îi împinse bucata de sfoară în poală, aşa că Brody i-o aruncă. Ce-ai zis?

– Nu vorbesc clar? întrebă ea. Jack m-a cerut în căsătorie ieri. Aparent lui nu îi ia la fel de mult timp ca tatălui său să se hotărască. Mi-a cerut să mă căsătoresc cu voi, cu amândoi. Şi în viaţa mea nu am primit o propunere mai fermecătoare decât aceasta. În mod evident de la tine nu voi avea parte de aşa ceva.

– Ai fi avut dacă ai mai fi aşteptat câteva zile, bombăni el în barbă. Deci, îţi doreşti asta ca să-l faci pe Jack fericit?

– Ascultă-mă atent. Oricât de mult l-aş iubi pe copilul ăla, nu m-aş căsători cu tăntălăul de taică-său dacă nu aş vrea să o fac. Întâmplarea face ca el să creadă că noi trei ne-am potrivi. Întâmplarea face să îi dau dreptate. Dar tu poţi să stai mai departe ca un bleg, ca o... ca o umflătură pe buturuga aia.

Nu doar Kate i-o luase înainte, îşi spuse Brody, ci şi băieţelul lui de şase ani îi dăduse o lecţie.

Nu era sigur dacă se simţea iritat sau încântat.

– Poate nu aş fi reacţionat aşa dacă nu m-ai fi luat atât de pe nepregătite cu asta.

– Te-am luat pe nepregătite? Cum ai fi putut să nu-ţi dai seama? Numai nu ţi-am oferit inima mea pe tavă. De ce nu mi-am mutat lucrurile din depozit şi să mă instalez în apartamentul ăla, Brody? O femeie organizată şi practică aşa ca mine nu ignoră ceva de o asemenea importanţă decât dacă nu intenţionează deloc să locuiască acolo.

El se ridică în picioare.

– Mă gândeam că vrei doar... Nu ştiu.

– De ce am încercat mereu ca fiecare clipă liberă pe care reuşeam să mi-o răpesc, în ultimele câteva luni, să mi-o petrec fie cu tine, fie cu tine şi Jack? De ce aş fi venit aici aşa, lăsându-mi mândria la o parte, şi ţi-aş fi

cerut să te căsătorești cu mine? De ce aș fi făcut vreunul dintre lucrurile astea dacă nu te-aș fi iubit? Idiotule!

Se răsuci furtunos pe călcâie și porni spre mașina ei, cu ochii înotându-i în lacrimi de mâhnire și furie.

Brody simți un pumn încleștându-i-se în jurul inimii. Cu brutalitate.

– Kate, dacă urci în mașina aia, va trebui pur și simplu să te târăsc afară. N-am terminat.

Ea se opri cu mâna pe portieră.

– Sunt prea furioasă să vorbesc cu tine acum.

– Nu vei avea prea mult de vorbit. Stai jos, spuse el și arătă spre buturugă.

– Nu vreau să stau jos.

– Kate.

Ea își aruncă mâinile în aer, porni cu pași mari spre aceasta și se așeză.

– Poftim. Ești fericit acum?

– În primul rând, nu am de gând să mă căsătoresc cu nimeni doar pentru a-i oferi lui Jack o mamă. Și nu am de gând să mă căsătoresc cu nimeni care să nu îi poată fi mamă. Acum hai să lăsăm asta deoparte și să vorbim despre noi doi. Știu că ești furioasă, dar nu plânge.

– Nu aș irosi nici măcar o singură lacrimă pe tine.

Brody își scoase bandana și i-o puse în poală.

– Scapă de ele, bine? Mi-e destul de greu și așa.

Kate nu se atinse de bandană, ștergându-se la ochi cu degetele.

– În regulă, imaginează-ți că asta e o cutie. Brody arătă spre sol. Tot ceea ce am spus amândoi vine pus în cutia asta, iar acum îi închid capacul. O putem deschide mai târziu, dar o luăm de la zero, aici și acum.

– Din punctul meu de vedere n-ai decât să bați capacul în cuie și să arunci cutia cu totul într-o groapă.

– Aveam de gând să discut cu Jack în seara asta, începu el. Să văd ce părere ar fi avut despre anumite schimbări. Mi-am spus că s-ar putea să-i placă ideea. Îmi cunosc copilul destul de bine. Nu atât de bine pe

cât credeam, din moment ce a fost în stare ca, fără ştirea mea, s-o ceară în căsătorie pe femeia mea.

– Femeia ta?

– Taci, spuse el blând. Dacă ai fi tăcut încă puţin, am fi început genul acesta de discuţie pe o notă ceva mai apropiată de asta.

Se apropie şi îi prinse bărbia în palmă.

– Kate, sunt îndrăgostit de tine. Nu, stai acolo, îi ceru el, când ea dădu să se ridice. Înainte să apari tu eu tocmai încercam să decid cum să fac asta.

– Înainte să... Expiră prelung. Oh. Când inima începu să îi bubuie, îşi aţinti privirea în pământ. Sigur e închis bine capacul pe cutia aia?

– Da, e închis foarte bine.

– În regulă. Fu nevoită să închidă ochii pentru o clipă, să încerce să-şi limpezească gândurile. Însă emoţia înfiorată care îi gonea prin trup o împiedică să gândească raţional. Ceea ce, decise ea, era perfect. Absolut perfect. Ai putea, te rog, să începi de la capăt? îi ceru ea. De la partea cu te iubesc?

– Sigur. Te iubesc. Am început să mă îndrăgostesc încă din prima clipă în care te-am văzut. Mă tot gândeam că o să-mi vin în fire, că nu aveai cum să fii pentru mine. Din când în când mă trezeam alunecând tot mai rapid în prăpastie şi mă vedeam nevoit să mă scutur singur, să dau înapoi. Aveam o mulţime de motive de a o face. Nu-mi vine în minte nici măcar unul în momentul de faţă, dar le aveam.

– Eram pentru tine, Brody. La fel cum şi tu erai pentru mine.

– În noaptea aia în casa surorii tale, nu am mai reuşit să dau înapoi. M-am îndrăgostit iremediabil de tine, căzând cu totul în gol, şi nu-mi revenisem încă nici a doua zi, când te-am văzut dansând. Nu aşa cum te-am văzut în ziua aceea la şcoală, când a fost frumos, ca într-un vis. Ci puternică şi intensă. Asta m-a dat şi mai mult peste cap. Se lăsă pe vine în faţa ei. Kate,

acum câteva minute stăteam aici şi îmi imaginam o scenă. Mai fac asta uneori. Tu şi cu mine, aşezaţi pe verandă pe un leagăn pe care încă nu l-am cumpărat.

Kate simţi din nou lacrimile dându-i târcoale, dar şi le stăpâni.

– Îmi place scena asta.

– Şi mie. Vezi, tocmai îmi spuneam că e ca şi cum am construi o casă – nu de genul celei de pe deal. Un fel de casă a relaţiei noastre. Eu investesc timp şi răbdare când construiesc ceva, pentru că e important să construiesc corect – să construiesc ceva care să dureze.

– Iar eu te-am grăbit.

– Da, tu m-ai grăbit. Şi m-am mai prins de o chestie. Nu e obligatoriu ca doi oameni să avanseze în acelaşi ritm ca să ajungă în acelaşi punct. În locul potrivit.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă.

– Ăsta e locul potrivit pentru mine. Îi prinse faţa în palme. Te iubesc, Brody. Vreau...

– Nu face asta. Eu am cuvântul acum. O ridică în picioare. Vezi casa aia de pe deal?

– Da.

– Mai e de lucru la ea, dar are potenţial. Câinele ăla care-şi vânează propria coadă în curte e în mare măsură educat să stea în casă. Am un fiu care se întoarce de la şcoală cu un autobuz care acum întârzie. E un băiat bun. Vreau să împart toate astea cu tine. Şi vreau să vin uneori la şcoala ta doar ca să te privesc dansând. Vreau să fac copii cu tine. Cred că mă descurc cu ei.

– Oh, Brody.

– Taci. Nu am terminat. La vară vreau să stau în grădina pe care o vom planta împreună. Eşti singura cu care îmi doresc toate astea.

– O, Doamne, cere-mă o dată, înainte să cedez nervos şi să nu mai fiu în stare să-ţi răspund.

– Eşti insistentă. Îmi place asta la tine. Căsătoreşte-te cu mine, Kate. O sărută. Căsătoreşte-te cu mine.

Ea nu se simți în stare să-i răspundă, nu putu decât să-și înlănțuie brațele în jurul lui. Își puse tot sufletul în acel sărut și îi oferi mai mult decât cuvinte. Câinele începu să schelălăie și să alerge disperat în cercuri în jurul lor. Agățându-se de Brody, Kate începu să râdă.

– Sunt atât de fericită.

– Totuși, nu m-ar deranja să te aud spunând da.

Ea își dădu capul pe spate, dori să spună ceva. Dar scrâșnetul grosolan făcut de frânele pneumatice ale autobuzului îi acoperi cuvintele.

Se întoarse, petrecându-și brațul pe după talia lui Brody, și îl privi pe Jack țâșnind pe ușă. Cățelușul o luă la goană și îi sări în brațe.

– Lasă-mă pe mine, murmură Kate. Te rog. Bună, frumosule.

– Bună. Se uită la lacrimile de pe obrazul ei și îi aruncă o privire îngrijorată tatălui său. Te-ai rănit?

– Nu, nu m-am rănit. Uneori oamenii plâng când sunt atât de fericiți încât explodează totul în ei. Așa sunt și eu acum. Mai ții minte ce m-ai întrebat ieri, Jack?

El își mușcă buza și îi aruncă din nou o privire circumspectă tatălui său.

– Aha.

– Ei bine, uite răspunsul pentru amândoi. Cu o mână încă strânsă într-a lui Brody, îl mângâie pe Jack pe obraz. Da.

El făcu ochi mari.

– Serios?

– Serios.

– Tati! Știi ceva?

– Ce?

– Kate o să se căsătorească cu noi. E în regulă, așa-i?

– E în perfectă regulă. Să mergem acasă.

Lăsară camioneta și mașina parcate unde se aflau și porniră împreună spre casă. Jack fugi în fața lor, urmat

îndeaproape de câine. La marginea peluzei Brody se opri, se întoarse şi o sărută.

Nu, nu era în regulă, îşi spuse Kate.

Era perfect.

epilog

– Tati? Cât mai durează?

– Doar câteva minute. Stai așa să te aranjez. Îl ridică pe Jack pe un scaun și îi îndreptă smochingul șic. Își făcu de lucru cu bobocul de trandafir roșu de pe reverul lui. Mi-au transpirat mâinile, spuse Brody râzând ușor.

– Ai emoții? Bunicul mi-a spus că uneori bărbații au emoții în ziua nunții.

– Nu, nu am emoții. O iubesc pe Kate. Vreau să mă căsătoresc cu ea.

– Și eu. Tu poți să fii mirele, iar eu pot să fiu cavalerul de onoare.

– Gata. Se dădu în spate, își studie fiul. Un băiețel de șase ani în smoching. Dar știu că arăți excelent, Jacks.

– Amândoi suntem chipeși. Așa a zis bunica. Și a plâns. Fetele plâng la nunți, asta mi-a zis-o Max. De ce?

– Nu știu. După ce terminăm aici, căutăm o fată și o poți întreba. Îl răsuci pe Jack pentru a se putea privi în oglindă împreună. E o zi importantă. Astăzi noi trei devenim o familie.

– De acum înainte voi avea o mămică și mai mulți bunici și mătuși și unchi și verișori și tot tacâmul. După ce săruți mireasa, vom avea o petrecere și vom mânca foarte multă prăjitură. Așa a zis Nana.

Mama lui Kate îi spusese că putea să folosească acest apelativ cu ea. Iar lui Jack îi plăcea să o facă.

– Așa e.

– Apoi voi veți merge în luna de miere ca să vă sărutați mult mai mult.

– Asta și avem de gând. O să te sunăm, Jack, și o să-ți trimitem ilustrate, adăugă el, încercând să nu se agite la gândul de a pleca fără băiețelul lui.

– Aha, iar după ce vă întoarceţi o să locuim toţi împreună. Rod a zis că tu şi Kate o să faceţi un copilaş în luna de miere. Aşa e?

Hopa.

– Kate şi cu mine va trebui să discutăm despre asta.

– Pot să-i spun mami de acum înainte, aşa-i?

Brody ridică privirea, întâlnind-o pe cea a lui Jack în oglindă.

– Da. Te iubeşte, Jack.

– Ştiu. Jack îşi dădu ochii peste cap. De asta se căsătoreşte cu noi.

Brandon deschise uşa şi îl găsi pe mire şi pe cavalerul său de onoare rânjindu-şi unul celuilalt.

– Sunteţi gata?

– Da! Haide, tati. Haide. Să mergem să ne căsătorim.

Kate ieşi din camera miresei, îi întinse o mână tatălui ei.

– Eşti atât de frumoasă. Îi duse mâna la buze. Scumpa mea.

– Nu mă face să plâng din nou. Abia am reuşit să mă opresc după discuţia cu mami. Îşi făcu de lucru curăţându-i reverul. Sunt atât de fericită, tati. Dar refuz să păşesc în faţa altarului cu obrajii umezi şi ochii roşii.

– Ai broaşte în stomac?

– Cred că dansează polca. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Katie.

– Bun. Suntem bine. Auzi muzica, dădu din cap. Asta e semnalul nostru.

Aşteptă, cu braţul împletit cu al tatălui ei, cât timp sora şi verişoarele ei, care îi erau domnişoare de onoare, străbătură culoarul până la altar. Cât timp nepoţica ei presără petale de trandafir pe covorul alb lung.

Apoi apăru în prag, în rochia albă unduitoare şi voalul scânteietor. Toate emoţiile ei se dizolvară în bucurie pură.

– Uită-te la ei, tati. Nu-i aşa că sunt minunaţi?

Se duse la ei, pătrunsă de muzică. Iar când tatăl ei îi puse mâna în cea a lui Brody, era calmă şi sigură.

– Kate. La fel cum făcuse şi tatăl ei, Brody îi ridică mâna la buze. Am s-o fac fericită, îi spuse lui Spence, apoi o privi pe Kate în ochi. Mă faci fericit.

– Eşti frumoasă. Nemaiputând să se stăpânească, Jack sări în sus cu pantofii cei noi. Vocea îi răsună în întreaga biserică. Eşti foarte frumoasă, mami.

Inima ei, deja plină până la refuz, dădu pe dinafară. Se aplecă spre el şi îl sărută pe obraz.

– Te iubesc, Jack. Eşti al meu acum, îi spuse, apoi se ridică şi susţinu privirea lui Brody. Şi tu la fel.

Îi dădu buchetul surorii ei, luă mâna lui Jack în mâna ei liberă.

Şi se căsători cu amândoi.